

SZONETTEK KÖTETBEN

FINTA KATA

*A borítón lévő kép: Vulkánkitörés a tengerben.
Alkotóját nem ismerem.*

Kötet címe:

SZONETTEK KÖTETBEN

Kiadásra szerkesztette: 2018. április 5-től 15-ig.

FINTA KATA

VERSEKET kb. 2005. évtől kezdtem írni, 2010-től szonetteket, majd szonett-koszorúkat, melyeket a www.mek.oszk.hu-nál, ugyanott, ahol ezt is, olvasni lehet.

SZONETT írással csak 2010-től próbálkoztam, mivel előírt formája miatt sokan nem mernek hozzáfogni. Én elindultam vele, és megszerettem a szonetteket, később a már elkészült verseimet is átalakítottam szonetté, s utána még szonettkoszorúk készítésével is foglalkoztam, összesen 36 koszorút alkottam.

Verseim és prózai köteteim megjelentek és olvashatók a www.mek.oszk.hu oldalon, melyeket Finta Kata névvel lehet megnyitni.

Ugyanott, az én köteteim előtt egyben (vagy külön helyen is) olvashatók édesapám regényei, aki azokat a múlt évszázad hetvenes éveiben alkotta; több prózát és verseskötet is, melyek Finta István névén olvashatók.

EGY SZONETTEL MUTATKOZOM BE,
és sok más szonettel,
olvassák szeretettel:

*

REMÉNYKEDEM
{2011. augusztus 18.}

Egy kicsiny falucskában: Kisbárkányban
Cserhát hegylánc lábánál születtem,
tanítóék második gyermeke voltam,
'hol örömben töltöttem ifjúságom,
de egy zárt világban éreztem magam,
egyedül éltem a sokadalomban,
s nem tudtam áttörni a burkolatom,
szebb jövőt nem (csak) magamnak akartam!
Maradtak óhajok a gondolatok,
hiába minden, nem jöttek szebb napok,
azt hittem, mindig bezárva maradok.
Erős vagyok, bízom az Istenben,
a forró vágyaim megmaradnak, s
s mindig egy szebb jövőben reménykedem!

.

1848 MÁRCIUSA
{Szonett, 2012. december 5, ölelkező rímek}

1

Híres márciusi napon, hallgassuk
meg tisztelettel költőnk dicső versét.
Ébresszük fel hazánk népességét,
akik mostanában szunnyadoznak!
Elfeledték: valamit mindenkinek
tenni kell, mert a hazát béklyóiból
újból ki kell emelni! Korabeli
hírneves napra emlékezni kell.
„Talpra magyar!” Ünnepre virradt a
nemzet, mikor az ifjúság bátran
harcot vívott a nép elnyomóival.

Az igazság győzött! Példát vegyünk,
minden évben hajtsunk fejet érte
harcukat, s győzelmüket ünnepeljük.

2

Ünnepeljük arcukat, és győzelmüket;
emlékükre, mert a tiszteletünket
megérdemlik most is. Emlékezzünk,
az ország népe el ne feledje, mert
tudni kell hívó szóra minden erőt
- nem szétszórni, hanem - összefogni kell,
a magyar hazánkat olyan szintre
emelni, amilyen volt hősidőben,
hogy népünket senki fia többé ne
ócsárolhassa, hanem értékei
szerint tisztelje az emberségünket,
erőnket, és becsületünket. *Álljunk*
sorba, ébresszük fel az álmodókat!
Istenáldásra várunk régen, ahhoz

3

Istenáldásra várunk régen, ahhoz
egység, s minden magyar akarata kell!
Boruljunk le imára, szentjeinkhez
könyörögjünk hazánkért, jobblétünkért.
Eleget szenvedett és éhezett már
a nép, ránk férne a nyugodt élet,
legyen olyan vezére a népnek,
aki érti, mit kell most tenni azért,
hazánk felemelkedjen oly szintre,
amit nem kellene szégyellnie,
s hosszú évek után megérdemel.
Istenáldására vár a magyar nép.
Uralkodjék a hazában megértés,
békesség, könyörület, és szeretet!

ÁLMODTAM

{Szonett: 2013. október 4.}

Fényes tükörben csak bámulom magam,
még kisleány vagyok - gyenge-ártatlan
képzeletemben repülök hozzád már,
veled szárnyalok, láttalak álmomban;
elém toppantál, jöttél fehér lovon,
megláttam arcod, nagyot dobbant szívem.
Előttem álltál csókkal köszöntöttél,
daliás alakod megcsodáltam.
Fényes tükörnél álmokban fürödvé
szemem behunyom, s látom a jövőmet:
hittem, te leszel életem öröme.
Sok idő pergett le homokórámon,
*vágytam hozzád, érted sóvárogтам,
hiába vártalak... elszállt az álmom...*

ÁBRÁNDÓZOM

{Szonett: 2014. június 6.}

Ha szemem lehunyom, ábrándozom,
arra gondolok, életem milyen volt?
Másként kellett volna időm tölteni
annyit már leszűrök belőle most:
élet szépségére, lét nyugalmára,
lelkem óvására nem figyeltem,
mint egy rideg robot dolgom úgy tettem.
Értékes percek múltak egymás után,
magamnak szebb napokat képzeltem,
'hol nyugalom van olyan helyen élni,
érték a tudás, szorgalom és szépség,
ahol nincs léte bűnnek, szegénységnek.
*Semmi se igaz, ábránd volt minden,
életem folytán ezt kellett megélnem.*

* * *

ALKONYAT
{1014. június - július}

Egy szomorúfűzfa áll Udvarunkban
hosszú karjait minden oldalra a
földig kinyújtja. A madárfészekben
egész nap, fiókái ott pihennek.
Magas ágán csiripelnek naphosszat,
madármama hozza a jó ebédet,
nem éhesek, egész nap kapnak étket,
jól élnek. A lombok közt napsugár,
nemsokára alkonyat, a madarak
nyugodnak. Anyamadár éjszaka
fiókáit szárnya alá takarja.
Nyugat felől fáradt Nap lemenőben,
*lassan csend borul a tájra, mindenki
álmát alussza, vár egy szebb holnapra.*
..*.

ALKOTJUK A RENDELETEKET
{Szonetté átalakítva: 2014. április 19.}

1
Lufi-honban nagy zshivaj, sürgés-forgás
nap-mint nap! Gondolkodni idő sincs,
mert nem juthat idő mindenre, még ha
kettő helyett száz kezünk, és kevés
eszünk volna, akkor se érnénk a sok
teendő végére. Ez kell nektek,
gyerekek! A saját bajaitok úgy
lefoglalnak, hogy ránk nem gondoltok.
Várni kell egy kicsit, meglátjátok,
nemsokára minden lesz, csak várjátok!
Hallgassátok szájat tátva, hogy mi a
rendeleteket százával alkotjuk,
*nem úgy, mint elődeink, akik soká
csak rágódtak rajta. Bizton tudjuk,*

2

hogy sok rendelet dönti el, hogy mi kell
 nektek! Egy alaptörvényt alkottunk
 az elavult Alkotmány helyett! Majd
 meglátjátok, egyből jóra fordul az
 egész világ! Azon igyekszünk, hogy
 választunk egy jó királyt, aki majd csak
 a palotában lakhat, ismét fején
 hordhatja a koronát! Kishercegek,
meg a hercegnők ott nőhetnek fel a
 palotában. Mindnyájan mulathatnak
 vidáman! Nektek ennyi jó nem elég?
 Kuss, hálátlan népség, hallgassatok már!
Legyen elég az új világ, nektek
ennél több nem jár! Ünnepből lesz bőven!

3

Szabadon mehettek, ha akartok,
 lengessétek a zászlót! Róhatjátok
 az utcákat, és nagyon fontos, hogy
 éltessétek a királyt, mindig annyit
 kiabálhattok, amennyit akartok!
 A hangotokat ne sajnálnátok!
 Zengjenek tőle a terek és utcák!
 A sok dicséret és éljenzés pedig
 jár a királynak! Neki éjjel-nappal
 az eszében csak az jár, hogy a nyáját
 minden jóval ellássa. És ti, ifjak
 mindig mulassatok. Miért kéne
dolgozni? Az már kiment a divatból!
Már rég' elavult, és nagyon fárasztó!

4

Azt mondom, inkább járjatok diszkóba,
 papátok ad pénzt egy szóra! De ha
 neki sincs a buxába, mehettek a
 bús p....-ba, de ne unatkozzatok!

Inkább vidáman szórakoztatok,
lányokkal mulassatok, mert legolcsóbb
elfoglaltság a szerelem, ahhoz még
pénz se kell! Ha velük együtt háljátok,
és sok babát csináltok! Gyarapodna
a nemzet száma! Ne csak a feketék
szaporodjanak, az én kedvenceim!
Úgy több embernek lenne munkája!
*Igaz, nincs hol dolgozni, mert bezártuk
a sok gyárat, azt a multik nem bánják,*

5

Csak úgy lesz majd másoknak is munkája!
Mi ilyen ósdi feladatokat
ellátni nem tudunk, fáradtak vagyunk!
Ha multiknak sem megy, hát ők mennek.
Máshol is lesznek balfácánok, kiknek
jó az új világ is! Hajrá lufi-hon!
Nehogy az ellenségnek elhiggyétek,
hogy mi semmit sem csinálunk, de a
silány munkához is sok idő és sok
ember kell! Dolgozunk csendesen, új
rendelet alkotunk, a mi dolgunk!
Sosem elég! Visszük az Unióba,
*ott vihart csinálunk, tudják meg, hogy
kell kormányozni, zavarosban halászni!*

ÁLMODOZOM
{2014. június 6.}

Ábrándozom, ha szemem lehunyom...
arra gondolok életem milyen volt,
időm tölteni másként kellett volna
annyit már leszűrök belőle most:
Élet szépségére, lét nyugalomára,
lelkem óvására nem figyeltem,
mint egy rideg robot dolgom úgy tettem.

Értékes percek múltak egymás után,
magamnak szebb napokat képzeltem,
oly helyen élni ahol nyugalom van,
érték a tudás, szorgalom és szépség,
ahol nincs léte bűnnek, szegénységnek.
Életem folytán azt kellett megélnem:
semmi se igaz, ábránd volt minden...

* * *

ANYAI GONDOSKODÁS - SZONETT-CSOKOR

{A vers prózáként megjelent: Válogatás Magazin 2004. júliusi számában!
Eredeti versformából átalakítva: szonetté: 2014. május 1.}

1

Szeretem az állatokat, figyelem
az életüket, mert csodálatos lények.
Cirmos cicánk három cicagyerekkel
puhán kitöltött kosárban éldegélt
boldogan a konyhában. Cica mama
három apró cicáját nyalogatta,
szoptatta őket, ahogy nőttek, nagyon
sokat játszottak, egymásba gabalyodva
ott gurultak le földre a kosárból.
A kiscsibe a kotlósnak nem kellett,
ezért ott élt egymagában kis bélelt
kosárkában, unatkozott magában,
*folyton csipogott, mert nagyon fázott,
ez nagyon zavarta Cirmos-cicánkat.*

2

Ez nagyon zavarta Cirmos-cicánkat,
a csipogó csibére folyton figyelt,
amikor szoptatta a kiscicáit.
Aztán megsajnálta, mért csipog mindig?
Egyszer megelégelte és olyat tett:
lassan fölkelt, a cicáit otthagya
odament, nem is mindennapi eset;

kiscsibe kosarához lopakodva
majd odasurrant csendben figyelte,
gyors mozdulattal ugrott melléje.
Azt hittük, véget ért csibe élete:
mert a kis jószágot szájába vette,
kosárhoz surrant, de most mi történt?
Kiscicái közé tette a csibét.

3

Kiscicái közé tette a csibét.
Kiscsibe nyugodt lett, elcsendesedett...
anyacica is, mint cicakölykeit
szokta, ugyanúgy őt is melengette.
A kis buta csibe miért nem szopik
mint a cicái... nem fér a fejébe!
A kismacskák közt később is mindig
Cirmos ott volt, ha csipogott a csibe,
hívta, nyalogatta s úgy terelgette
mint cicáit. Elhinni nehéz, tudom,
megtörtént mindez akármilyen furcsa,
mert képes volt, egy anyamacska tette:
ápolta és családjába fogadva
elhagyott árva idegen jószágot!
.-*.*

ANYÁMRA EMLÉKEZEM

{Szonetté alakítva: 1014. február 10. {Eredeti formában: Balassagyarmat,
2007. június 14. - Versemet évekkel ezelőtt a Facebooknál egy ember
ellopta. Csupán a címét változtatta meg, azt írta a végén, hogy egy
festményt nézve ihlette őt verse megírását. Abban az időben már régen fel
volt téve nekem a Napvilág íróklubnál, költő-kollégáim vették észre, és azt
mondták, hogy több saját és mások verseit is felismerték ott, ahol
ellopta az illető az enyémet.}

1

Vártál rám repesve, ott éltem
öledbe'. Megérkeztem - szeretté,
körülvettél örültél. Pici voltam
szoptattál, bölcsőben ringatgattál.

Éhes voltam etettél, minden este
meséltél. Kiskoromban pelenkázta,
mosdattál és fürösztöttél, gyöngéden
törölgettél, simogatva szeretgettél.

*Elindultam - követtél, lépteimre
figyeltél, kézen fogva vezettél,
ha leestem fölvetted. Beteg voltam
aggódtál, gyógyítottál- pátyoltál.
Ha sírtam vigasztaltál, bánatomban
szomorúan is mindig velem voltál.*

2

Bánatomban mindig velem voltál.
Könnyeimet törölgetted, sebemet
bekötözted, ha gondom akadt meg-
osztottad. Álmomban is vigyáztál.
Tanítgattál, kísérgettél, becézve
ölelgettél. Ha bántottak, megvédtél,
iskolába kézen fogva vezettél.
Ha jó voltam, mindig velem éreztél,
ha elmentem integettél. Imádkozni
tanítottál, templomba elkísértél.
Mindig velem voltál, nem voltam egyedül.
Jóságodat meghálálni nem lehet,
*elfeledni sem tudom, imáimban
megköszönöm, örökké élsz szívemben!*

ÁRAD AZ IPOLY

{Eredeti vers: 2010. május 8. Igaz, hogy még 2010-ben alakult szonetté,
de nem került bele az első szonetteket tartalmazó verseskötetembe.}

1

Sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
Tudom: hazaszeretet most nem divat,
megáradt, pedig folyónak nem nagy,
örülök, mert születtem magyarnak.
Hóolvadáskor megtelik a medre,
mint életünk, lecsitul egyszerre.

Minden változáskor jobb létre vágyunk,
reménykedhetünk, mert most beválik.
Szegény Duna is, mennyi mindent kibírt,
mély medrében lefolyt már annyi tetem,
rég' óta hordja Európa szennyét,
lassan minden elvész e mocskos vízben.
*Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
Szegény embereket Isten is feledte'.*

2

Pedig nagyon ránk férne a segítség,
a jóvátételt mindig csak ígérték.
Kis patakok-folyók, ha megduzzadnak,
nagy medret keresve, Dunába folynak.
A szegény népünk hová igyekezzen?
Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?
Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Ki merne válaszolni most igennel?
Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
kit érdekel most, nincstelenek sorsa,
hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek.
Éhezni? E szót nem hallják meg soha!
*Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
falat kenyérért napestig dolgoztak.*

3

Mindezt nem most találták ki, de a mi
bajunk, szegénységet örökbe kaptuk.
Gazdagnak ujját mozdítani se kell,
jólétbe szülik, vagyon ölükbe hull.
Voltak és vannak mindig ügyeskedők,
a vagyonukat fillérekért szerzők,
kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt,
hogy zsíros falatjuk meglegyen mindég,
hogy kedvtelésükre szórhassák a pénzt,
repülővel, tengerparton süttessék (magukat),
számolatlanul költsék vagyonukat,
s elhízott hájukat, luxusbárokban.

*Nagy bajt hoz ránk az, hogy nagyjaink
hívásuk helyett, csak torzsalkodnak.*

4

Inkább azt tennék a parlamentben,
hogy jó falat jusson minden embernek.
Helyette folyton egymást ócsárolják,
mi a haszna, azzal mit érnek el?
Szegénység lett úrrá most hazánkban,
ezért sokan nekivágnak a világnak!
Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
a hatalmasságok, akik fenn ülnek
bársonyszékeikben, jutna eszükbe:
szegénynek is jólétben kéne élnie!
Ha így lesz: reménykedjünk, ne csüggedjünk!
Higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk,
*nem hagy magunkra Magyarok Istene,
s megfordul végre sorsunk kereke!*

..*.*.*

ARCOD - SZONETT

{2014. január 10}

1

Oh! - Siess hozzám, ragyogjon arcod,
szeretnék mindenkor, melletted lenni,
mert ha rám nézel, oly' boldog vagyok,
jó lenne mindig karodban pihenni.
Múlik az idő, mindig téged várlak.
Telihold kukucskál be az ablakon,
nézem az órát, az idő múlását,
abban reménykedem, hogy te vagy ott.
Meleg tekinteted, ha rám emeled,
ha kitárod két karod énfelém,
szemed bársonyát rajtam felejtet,
repülök hozzád úgy, mint akkor, rég'.
*Boldog órákat sohasem feledem,
örök szerelemmel telt meg a szívem.*

Örök szerelemmel telt meg a szívem.
 Bársonyos alkonyon, őszi leveleken
 forró csókjaidtól lángolt a szívem,
 ott terítettek színes szőnyegetek.
 Mert egymásnak fogadalmat tettünk:
 tudtuk: tél multával jön a kikelet,
 jövőnket örökre összekötöttük,
 s templomi esküvel megszenteltük.
 Úgy szeretném, ha drága orcádon
 a boldogság sugarát mindig látnám,
 a gondokat tőled távol tarthatnám,
 hogy együtt legyünk életünk útján.
*Szent béke éljen mindenkor köztünk,
 hogy mindörökké boldogok legyünk.*

MAJD AUGUSZTUS VÉGÉN...

{Eredeti versnek készült: 2010. augusztus 24. -
 Szonetté alakítva: 2014. november 25.}

Hiába zúg a szél, múlik már a tél,
 kabátot magunkon jól összehúzzuk,
 mégis néha-néha kicsit még fázunk,
 de virágos a táj, kiderült az ég...
 A fecskék Afrikából útra keltek,
 fárasztó útjuk után hazatértek,
 gondosan elfoglalták a fészket,
 igazítják, javítják, tojásokra ülnek,
 majd utána egymást váltogatva
 melengetik, majd összekeverik;
 s a tojások kikelnek nemsokára.

A kiscfcskék, csipognak és tátognak,
fecskemama útra kél, csőrben hozza
az étket, úgy eteti fiókáit.
_

AZ ÉN SZÜLETÉSNAPOMRA

{Eredeti vers: 2008. június 27-én Szigligeti 5. irodalmi estre, József Attila:
Születésnapomra c. verse ihletén. Szonetté alakítva: 2013. november 25.}

1

Nagyon régen születtem én, akkor ti
nem éltetek még - hiszi a piszi!
Kicsi falu neve Kisbárkány, nagy
hegyeknek nyúlványán: Cserhát lábán.
Apám örült nekem nagyon, ment
bejelenteni fagyban, hóban, lóval!
Kereszteltek Finta Katalinnak
Megtoldották: Margittal - kinek kellett?
Művésznak lenni akartam, de magam
irodában találtam. - no lám, ott ám:
jött a nagy ármádia: Vörös-sereg
milliárdos hadával: handa-banda!
Álmaimat eltiporta a szívem
is összetörte - nagyon sajnált!

2

Most lakom Balassagyarmaton,
legbelül a központban - nagyon régen.
Három évtizedig dolgoztam a városi
tanácson, jóban is, meg rosszban is.
Gürcölnöm kellett sokáig, dolgoztam
is szorgalmasan: éjjel- és nappal.
Munkám után megéltem én, de jobb
életre nem volt remény - ha csak, no, csak!
Nyolc évtized (kilencvenkét év) úgy elszállt,
a szerencse se molesztált - lazán,
úgy ám! Eljött az idő, örültem,
már nyugdíjba mehettem mióta?

*Azóta azt csinállok, amit akarok, regényt
novellát-verset írok - ésszel, kézzel!*

3

De nem papírra tollal-kézzel, hanem
számítógéppel, mégis, élvezettel!
S most itt vagyok Veletek, remélem,
együtt örültök nekem, énvelem!
Mint tavaly Szántódon, most Szigligeten.
Igen! Éljen! Megjegyzés: várjatok még!

József Attila a születésnap
versét megírta tíz szakaszba, igen,
bizony, de én nem fértem bele olyan
rövid versbe, ezért: MEA-CULPA!
A versíráshoz ihletem jött még,
amint a főszerkesztő felhívása
*megjött, éjfél előtt. Befejeztem:
másnap, nulla óra harmincöt percre!*

4

Álmos voltam én nagyon, de nagyon,
de nagyon rövid lett az éjszaka,
álmos lettem. Le kellett már feküdnöm
ágyba, aludni. Álmomban is verset
írtam, számoltam-szótagoltam másnap
reggelig. Hiába minden, de nem
tudtam abbahagyni reggelig! De
ha újra olvasom a verseimet,
akkor továbbírom, de ha mégis
megunnátok, akkor inkább engem
lőjetelek le már végre, mert másként
az én csodás versikémnek, meg a
*ennek a hosszú szonettemnek
az életben sohasem lesz vége!*

....*

BABONA, VAGY SZERENCSE?

{2012. szeptember 29.}

Babona, sose volt ide- vagy oda,
péntek napján sosem volt szerencsém,
nem lottózom, mert nem is kedvelem,
figyelem, nehogy pénzem elússzon.
Korábban soha semmit se nyertem én!
Lottózzak-e? Töröm bús kobakom.
Lovagoljak? Mit is kellene tennem,
hogy szerencsém legyen, nyerjek sok pénzt!
Ne lottózzak? Megmarad pénzem!
Akkor törne a fene, de jó lenne,
ha bejönne, nekem nyernem kellene...
betérnék péntek tizenhárom napján
lottózóba, kitölteném szelvényem,
(és) pénteken, kihúznák a nyereményem!

BALATONI HÁZ A DOMBTETŐN...

{Balatonkenese-üdülőtelep, Botond utca előbb 9, majd 20 lett.

Eredeti versformában készült: Ut közben Szigliget felé a vonaton: 2008.
szeptember 8-án; a második Szonett- kötetbe átalakítva: 2018. március 26.

1

Gondolatom a múltba visszazáll
oda, ahol dombtetőn állt a ház.
Azt a csodálatos új otthont nézem...
Nézem a megkopott fényképeket,
sorban kattintgatom a gépemet.
Szemem egyikről a másikra téved:
szüleim a ház előtt egy padon ülnek,
apám olvas, könyvet tart kezében,
anyám mellette kötöget csendesesen.
Körülöttük a kert csupa virág...
írisz-rózsa és margaréta nyílik.
Nyugodt nyári délután... és madár
dalol mellettük - a nagy diófán.
Apámat látom egy kopott képen,

2

ház alapját ásta, mély árok szélén,
 fáradtan, ásóval kezében áll,
 megtörli verejtékező homlokát...
 Az építkezés előtt készült képen
 a három bátyám nagy gödör tetején
 - ház alapját ássa, kemény munkával -,
 ahol majd a családi otthon áll.
 Egy kattintás a gépen: szüleim
 a csodás tájban gyönyörködnek,
 ahonnan a Balaton felszíne
 Badacsonyig látszik tiszta időben.
 Színes fotón a nagyszülők állnak,
körülöttük mosolygó unokákkal,
nyakukba akasztott úszógumival,

3

megpakolva nagy csomagokkal...
 Kedves emlékeim élednek újra:
 a felső kertben készült fotókon
 vidám társaságot örökítettek meg
 egy délutáni szalonasztásán...
 Apám a lépcsőzetesre kialakított
 kertjében termett borral kínálja a
 felnőtt vendégeket. Váltom a gépet...
 s mennyi kedves emlék jelenik meg:
 Balaton-parti strandon unokákkal...
 hajó fedélzetén a nagycsalád...
 vidám játék a homokozóban,
fűben ugráló béka másik képen...
aztán egy kislány keserves sírása...

4

Jaj, jaj, milyen keserves az a sírás
 a tó vizén az Ezüsthíd csillogása...
 alkonyati Aranyhíd ragyogása...

Óh, boldog mosolyok, vidám napok!
Óh, azok mily vidám napok voltak!
Aztán ők elmentek... elárvult az
otthonunk... Nagy bánatomra a ház
már nem a miénk. Testvéreimnek

*Szüleim háza, Balatonkenese-Üdülőtelepen,
ahonnan tiszta időben Badacsonyig lehet látni.*

nem kellett, csak a pénz, amit érte
kapunk. Törölgetem a könnyeimet,
ha arra visz az utam, most is mindig
siratom a drága jó szüleimet,
az elárvult, meleg családi fészket,
s az örökké fájó szép emlékeimet...

..*.*

**
*
*
*

BÁNATOM CSAK MAGAMNAK SUTTOGOM...

{Szonett: 2016. szeptember 7.

Ballada: Nagymama elmékedése.}

1

Isten veled! Agyó! Becsaptál engem,
érezem, más lett körülöttem minden,
tudom én, mindenkor szerettem élni
idézem múltam, de magam se értem,
engem jó szerencsém sosem hagyott el.
Békésen viseltem, mit rám mért sorsom,
lassan feledem, amit elszenvedtem.
Életem folyamán bíztam Istenben,
hogy csak jobb jöhet, abban mindig hittem:
sok nélkülözés után csak jobb jöhet,
borús idő után jó a kikelet!
Mégsem váltak valóra álmaim, mert
művészi pálya helyett a kenyérem
irodai robottal kellett keresnem,

2

irodai robottal kellett keresnem,
abból neveltem fel három gyermekem,
ők tanultak és nőttek, növekedtek.
Sorsukat széppé tenni igyekeztem,
boldogulnunk apa nélkül kellett,
életem értelmét bennük megleltem,
így volt megírva nekünk a Nagykönyvben.
Múlt az idő, a percek peregtek...
alig hittem el, hogy ők már felnőttek,
sorsuk hozott nekik is jót és rosszat,
amiben én már sokat nem tehettem!
Napjaim csendes magányban tengnek,
otthonomban azon töröm fejem,
mit előírt sorsom, megtettem-e?

3

Megtettem-e mindent, mit előírt sorsom?

Életet adtam három gyermeknek,
értük fáradoztam erőmhöz képest,
fészekrakásukhoz alapot nyújtottam.
Hátamon hordom nehéz keresztemet.

Az unokákra vigyáztam szívesen...
mindig jó volt látni, hogyan fejlődnek,
öröm töltött el, ha velük lehettem.

Vigyázva figyeltem minden léptüket,
gyümölcsös kertemben a természetet
játszadózva nálam ismerték meg.

Felnövekedve gondjukban osztottam,
igyekeztem őket jó útra terelni,
- *nyugdíjas koromban is dolgoztam.* -

4

Nyugdíjas koromban is dolgoztam,
mert kellett a pénz a háztartáshoz,
abból tudtam vinni ajándékot.

Ők építkeztek, ezért hívtak gyakran,
öröm volt nekem, ha velük lehettem,
siettem hozzájuk nekik segíteni,
gondoskodni róluk, jó volt nekem
ha velük voltam, örömmel tettem.

Babusgatni őket nagyon szerettem,
ki segített volna rajtuk más, mint a
nagymama, jó volt köztük lennem.

Most is nagyon hiányoznak nekem...
mert magamban hallgatom a csendet,
s bánatom magamnak suttogom el...

-.*-*

CICÁK A PARKBAN...

{2015. Tavasz Visegrád- Gizella-telepen}

A parknak díszei-őrei. Régen,
jól ismernek, s ha meglátnak, azonnal
engem követnek, most is kíséretnek.
nem kerül ez nekik soha semmibe.
Persze, ennek oka van, hiszen mindig
viszek nekik finom cica-falatokat.
Egy év alatt tizenkettőre szaporodtak,
cicamamák kiscicákat szoptatják
Minden cica alaposan jóllakott,
tányérokat nyaldossák. Jóllakva,
telt pocakkal nyalogatják magukat!
Visszafelé se hagynak ott, kapuig
*hűségese követnek. Nos, ezért is
jó nekem Gizella telepre menni.*

..*

CSEND

{2009. augusztus 29.}

Csend ül a fényben - nekem ez remény,
ha süt a Nap, és bérce zúg a szél.
Mindig jó veled kedvesem élni,
ha fényt csak te sugározol felém.
Csend ül a szélben és a napfényben,
ha felém szikrákat szór zenével.
Hevesen ver, s lüktet fájó szívem,
ha énfelém közeledsz édesem.
Égi tüneményt nézünk minden este,
két-kezünket fogva egymás mellett
ragyogó csillagok fényében fürödve.
Majd együtt hallgatjuk a mély csendet,
*kérlek, maradj meg nekem mindörökre,
így élünk boldogan, reménykedve.*

-.*-*

DALLAM

{Eredeti vers: 2011. október 3. Szonett: 2014. június 22.}

Kottáztam és dalt írtam álmomban!
Nem muzsikált a hegedűm vonója
a félelem manója leült mellém.
Itt a tavasz, letettem a kabátom,
megforgattam görbebotom, ledobtam
a sáros csizmám lábamról. Hallgattam
jókedvemben muzsikát. Elszakadt a
mélyhegedűm húrja, elsírtam
álmomban, négyet ütött az óra,
felébredtem kakasszóra, gyorsan
keltem, kezemben hegedű vonója.
Pengetem a húrokat s csendesen
*dúdolom a dalom. Elkészült a nóta,
sok esztendő óta erre vártam!*

..*

CSILLAGHULLÁS

{Szonetté alakítva: 2014.- július 3.}

1

Legszebb nyári hó augusztus,
mert akkor hullanak a csillagok,
e látványnak én a rabja vagyok.
Nézem a fénytől ragyogó Eget,
olyankor az ajkam imát rebeg.
A csillagos ég Mindenkor csodás
bámulom már sok-sok éve, rég'.
mert elértem a boldogságot már.
El akartam érni a hullócsillagot,
röpködtem köztük a fellegekben.
A Tejúton még nem sétáltam,
de ragyogását már csodáltam.
*A Lelkembe olykor nyugalom száll,
Eszembe jut egy ifjúkori nyár...*

2

Eszembe jut egy ifjúkori nyár,
 mikor egymást némán átkarolva,
 s a fénylő eget együtt bámultuk,
 szorosan, kéz- a kézben álltunk.
 Magunknak akkor választottunk
 csillagot, hogy később ránézve
 ha az a szép este eszünkbe jut,
 amit nem feledhetünk el sohase'.

Nézem a szikázó égi csatát,
 sötét felhőből leomló csodát,
 amikor minden szívdobbanásra
 a magasból száll egy csillagcsoda.

*A meteorok augusztusi estén
 sziporkázva futnak le az égből;*

3

sziporkázva futnak le az égből,
 haladnak a megsemmisülés felé
 s lassan eltűnnek a szemünk előtt,
 mint valaha nagyon rég' tette,
 az égi csodát. Azóta figyelem
 eszembe jut az ifjúkori nyár...

Úgy érzem, mintha rám tekintene,
 a Göncölszekér legkisebb csillaga
 örökké ragyog fenn a magasba';
 a Göncölszekér legkisebb csillaga
 csillaghulláskor is a helyén marad
 a szerelmesek vigasztalására;
 - talán érzi, hogy itt lenn a Földön
 - szerelmes szívek lobbannak lángra!

,

CSITT, GITÁR HÚRJA PENG

{Szonett: 2019-09.17.}

Ha távol vagy, megszakad a szívem.
Nem vagyok egyedül, hallgatom a
csendet, magamban tűnődve álomba
merültem. Lehet, nem most, régebben
éltem, gyönyörűt álmodtam: fenn a
csillagos Égen, napsütötte réten,
virágokon járva sétáltam egyedül,
és ragyogtak felettem a csillagok.
Fátyolfelhők felől - halk húrja pengett
a gitárnak - kedves dalom kísérő
akkordja csodásan fülemben csengtek.
Gyönyörű szólamot csendben hallgatom,
*zongora hangját kísérem gitáron,
míg ablakomban egy kismadár dalol.*

..

DALLAM

{Eredeti vers: 2011. október 3. Szonett: 2014. június 22.}
Kottáztam és dalt írtam álmomban!

Nem muzsikált a hegedűm vonója
a félelem manója leült mellém.
Itt a tavasz, letettem a kabátom,
megforgattam görbebotom, ledobtam
a sáros csizmám lábamról. Hallgattam
jókedvemben muzsikát. Elszakadt a
mélyhegedűm húrja, elsírtam
álmomban, négyet ütött az óra.
felébredtem kakasszóra, gyorsan
keltem, kezemben hegedű vonója.
Pengetem a húrokat s csendesen
*dúdolom a dalom. Elkészült a nóta,
sok esztendő óta erre vártam!*

_

DEMOKRÁCIA

{Eredetileg Elbeszélő költeménynek írtam, szabad formában,
2009. április 10-én, 2014. szeptember 16-án átformáztam szonetté is.}

1

Gyermek voltam még, mikor nemzetünk
háborúra ébredt. Nem mi akartuk,
nem kezdtük, csak belekeveredtünk.
Határainknál már dúltak a csaták,
fiainkat vitték, és besorozták.
Indultak vidáman, víg nótaszóval,
mert azt hitték, hogy védik a hazát.
Milyen sors jutott akkor a hazának?
Megint ismét elvesztettünk háborút,
sokféle nép itt milyen sorsot élt,
mert sorszerűen vesztes mellé álltunk.
Jött az áradat nagy hadával, de ki
kérte őket? Átlépték a határt
milliós számú szovjet katonával.

2

Tán' senki se kérte! - vagy ki tudhatja
mégis? Egyszerre megleptek bennünket,
a nagy csapataikkal bevonultak,
- s ahogy állítják: „felszabadítottak!”
Elfoglaltak falvakat, városokat,
majd ők parancsoltak, mint győztesek.
Végre békét kötöttek, de milyet?
Szép tavaszi nap, nagyhatalmú urak
erről a népet meg se kérdezték.
Országunkat ismét megfosztották
gazdag területektől, 'hol testvérek,
vérrokonok élnek. Most már „béke”
van hazánkban, fegyverek nem dörögnek!
Van mit tenni: az élet elkezdődhet!

3

S akkor, a háborúban megrokkant
 katonáknak, és nekünk, az ifjaknak
 kellett a földig rombolt hazát
 újjáépíteni. Lassan beindultak a
 gyáarak, az épségben maradt katonák
 civilben járkálnak. Bőven volt mit
 tenni, a hazában mindent, amit az
 ellenséges bakancsok, - nemcsak idegen
 katonák, hanem a szövetséges hadak
 is letiportak, eltapostak, - amivel
 romba döntötték otthonainkat.
 Felépítettünk lerombolt iskolákat,
*Felszántani kellett feldúlt mezőket,
 bevetni a parlagföldjeinket.*

4

Lebombázott kórházakat, romba dőlt
 feldúlt otthonokat kellett újból
 teremteni, hogy ismét emberhez
 méltó létet tudjunk nyújtani az itt
 élőknak. A megszállás negyven éve alatt
 nekünk fizetnünk kellett „jóvátételt!”
 De miért? - Mert megszálltak bennünket?
 Ezen felül még fizettünk elillant
 fiatal évekkel, nyomorúságos
 létünkkel. Sokat dolgoztunk, egy héten
 sokszor akár hét napot. Munkánk árán
 lett ruhánk, lakásunk és terített
*asztalunk. Fiatalon boldogan
 fáradoztunk, néha vigadoztunk.*

5

Éreztük, hogy munkánk nyomán épül
 az ország. Azért küzdöttünk, hogy legyen
 nekünk, s majd utódainknak nyugodt
 békés jövője, mindenkinek otthona.
 Igaz: Ezerkilencszázkilencvenben
 megszállóinktól végre szabadultunk.

Nem egészen önként, - mégsem úgy, mint
töröktől - kiknek igáját őseink
százötven esztendőn át viselték;
nekünk a szovjetekhez „csupán” negyven
évig volt „szerencsénk”. Mi történt a
huszonegyedik században? A hön
áhitott demokráciában élve,
nagyjaink elszúrták a politikát!

6

Ők azonban már nem mondhatják, hogy
szovjet parancsra tették! A téeszt,
nagygazdaságot, gyárakat, üzemeket,
amit elődeink szorgos munkával
létesítettek, ahol sok-száz ember
dolgozott, jövedelmükből jól éltek
családjukkal; - mindez az új uraknak
lehet, elnevezése miatt nem tetszett.
Jól működő üzemeket is bezártak,
ahelyett, hogy átszervezték volna,
- mindent tönkretettek, egymás között
elosztották, és vagyont szereztek.
*Am sajnós, új munkahelyeket ezek
helyett, teremteni már elfelejtettek.*

7

Politikusaik mostanában
- ahelyett, hogy munkájukat végeznék -
ádáz küzdelmet vívnak egymással,
ócsárolják, és öldöklük egymást.
De nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, vagy parlamentben.
Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig van - nem ellenzéke, hanem
- ádáz ellensége, kik büntetlenül
mindent tehetnek, népet lázíthatják.

Hazánkban sohasem lehet nyugalom
és béke? Igaz, nehéz életünk volt
a hosszú szovjetvezénylés alatt.

8

Mi változott? Most könnyebb az élet?
Ki mondja meg? Hiszen a megélhetés
még nehezebb! A kapitalista, hogy
a bukszáját még jobban teletömje,
tovább áll - dolgozóit nem sajnálja,
kisemmizve rakja a lapátjára.
Őt nem érdekli, ki ad nekik munkát!
Ifjak-ötvenévesek indulnak világgá!
Nincs, ki törődne velük! Vezetőink
intrika helyett azon törhetnék
fejüket, hazánkban munkát, jólétet
teremtsenek! Mindenkinék jusson
kenyér asztalára, többé ne éhezzen
senki, aki itt él, ebben a hazában!

..*

ÉBENFA

{Készült: 2009. október 18. - Szonett: 2013. október 10.}

1

Isten adott kellemes napokat.
Fák lombjai közt madarak dalolnak,
az erdő fáin ragyog a nyári nap,
kéz- a kézben csak te és én vagyok.
Kispataokban víz csobog, benne halak
ficákolnak, röpködnek kismadarak;
szívünk dobbanását, szelő susogását
hallgatjuk. Kell-e nekünk ennél jobb?
Felettünk az Esthajnal csillag fénye
ragyogja be a varázslatos tájat,
csillagfények táncolnak körülötte.
Éjszakai Ég csendje nekünk ezer
szónál, halk zenénél többet mesél.
Aranyrögök sziporkáznak röpködve...

2

Aranyrögök sziporkáznak röpködve...
 Szívünk miről mesél? Szép jövőről regél?
 Örülünk életünknek, Teremtőnek
 a boldogságért és ajándékokért
 zengjünk hálát azért, ami nap-mint nap
 körülölel minket: a napsugárért,
 étket adó földekért, a tiszta vízért...
 a zöldellő rétekért. Adjunk hálát a
 lágy szellő susogásáért... a mezőn
 nyíló vadvirágok illatáért... a
 röpködő madarak vidám daláért...
 az Égen tündöklő csillagokért...
*amit a Teremtőnk adott nekünk:
 minden javakért és az életünkért!*

ÉBREDJETEK!

{Eredeti vers: 2009. október 23. - Szonett: 2013. április 28.}

1

Országunkat kirabolták húsz évig!
 Milyen lét az, hol kiskirályok vígan
 élnek, s dőzsölnek telerakott asztal
 mellett, míg a népesség fele éhezik
 a hazában. Ki törődik szegénysorban
 élőkkel? Kinek lelkiismerete
 tiszta, s ha még nem ártott senkinek,
 itt a helye, jöjjön közénk segíteni.
 A hibákat gyorsan kell javítani,
 tovább várakozni már nem szabad,
 el kell feledni gyorsan minden rosszat!
 Ébredés! Figyeljete, üt az óra!
*Segítségre ne várjatok, tenni kell!
 Itt az idő, gyorsan cselekedjete!*

Vezesse országunkat, aki tudja
 mit kell tenni a jövő érdekében:
 legyen munkája minden ép embernek,
 a hazában legyen béke-nyugalom.
 Olyan legyen, ki áldoz a közjóért,
 ne akarja csak zsebeit tömködni
 - mint elődei tették évekig - 'kik
 csak saját vagyonukat hizlalták!
 Vessen véget lopásnak és csalásnak,
 'ki abból élt - mert nyugodtan tehetette -
 tegyék lakat alá, hogy ezután már
 ne jusson ingyen pénz a zsebébe,
jólétéért becsülettel dolgozzon,
s a luxusban élő is fáradozzon!

*_**

EGY ANYA ESTÉJE

{Eredeti vers készült: Budapest, 2009. május 25.

Szonetté alakítva: 2014. május 28.}

Hazaérve kicsit jó lenne pihenni
 de vacsorát kell főzni a családnak,
 mesét vár a gyerek, le kell fektetni,
 csak utána gondolhatsz pihenésre,
 májusban virágos teraszra kicsit
 jó lenne kiülni, vagy naplementét
 nézni, s lehunytt szemmel akác illatát
 szívni. Miközben este gyermeked
 betakargatod, homlokát óvatosan
 megcsókolod, egész nap elfáradtál.

Hosszúnak mutatkozik az este.
 Csak utána hajthatod álomra fejed,
Álmodban is csak azon jár az eszed,
mit kell másnapra otthon elvégezned.

*_**_*

EGYÜTT ÉBREDNI VELED

{A vers eredetije 2013. március 9-én készült. Szonetté alakítva: 2014. január 9. A vers utolsó sorait már néhányszor megváltoztattam.}

Jó lenne nekem nyugalomban élni!
Szeretnék Veled együtt ébredni
reggel nyugodt arcod figyelni,
szemeidet csókokkal lezárni.

Jó lenne munka után egymásra
várni, meleg otthonunkba' álmodni,
dallamok szárnyán együtt szállnánk,
a boldog jövőnket együtt szőni.
Este őrző karjaidban megpihenni,
a sorsunkról veled együtt álmodni
csókok tüzeiben, végtelen időben,
szeretnék veled mindig együtt lenni,
*életünket csendes békességben
gond nélkül, boldogságban leélni.*

-_-

ELMÉLKEDEM

{Eredeti vers: 2008. június 28. - Szonetté alakítva: 2016.09.08}

1

Két kezem imára kulcsolom,
szemem lezárva imádkozom.
Most a népet csak remény élteti,
hogy ezután könnyebb lesz az élet.
Őshazánkat Kárpátok övezték, ott
ezredéven át magyarok laktak.
Nemzetünk vadászattal szerezte meg
a mindennapi étket. Ősanyáink
nem automata-gépben mosták a
ruhát, nem félkész étellel várták a
ház urát. Mégsem keseregtek. Azt
cselekedték, amit kellett. Egyszerű
*kunyhóban a sok apró gyermek nem a
tévé előtt nevelkedett. Mindenkor*

2

gondot jelentett, amíg felnőttek.
 Akkor sem vártak az Égből csodát,
 amit tenniük kellett, mindig tudták.
 Ha betört az ellen, sok küzdelemmel
 minden épkézláb ember harcolni ment,
 pajzzsal, éles karddal védték a hazát,
 olykor mégis elvesztették a csatát,
 ezért elpusztult kunyhójuk, vetésük,
 kihalt a nemzet apraja és nagyja,
 de amikor elvonult az ellen,
 búvóhelyükről előmerészkedtek.
 Utána megint elindult az élet,
királyaink idegen mestereket
telepítettek, kik hazát cseréltek.

3

Kitelepítettek hazát cseréltek,
 s e hazában új otthonra leltek.
 Keveredett vére haza népének,
 de az országot együtt építették;
 vetettek-arattak és építkeztek,
 a kis hazában éltek békességben.
 Magyar honban élt sokféle népesség,
 nem utálták egymást, mind megfértek.
 Imádságom közben jutott eszembe:
 miért gyűlölik egymást most? - Nem fér a
 fejembe'. A keresztényi szeretet
 mára hová lett? Ki dönti el, hogy
 kevert népben van-e még ősmagyar?
Aki nem az új vezérét csodálja,
azokat mind ostobának kiáltja;

4

Azokat mind ostobának kiáltja;
 ki nem politizál, más a nézte,
 ha saját vére is, család szégyene.
 akkor már nem mondják magyarnak azt,

akik nem is akarnak hiába
szervenadni, hanem végre békességben
szeretnének élni! A harcot mindig
hatalomért vívják, hogy négy év múlva
ki kerül majd „trónra”, s azért tűzzel-
vassal ellentétet szítnak, tán’ azért,
mivel uralkodásuk alatt - a haza
népéért jót tenni elmulasztottak?
*Vagy nem is akartak? - Ki tudja miért, -
de elfeledték, mik a teendőik...*

5

Ha politikusaink ezt megértenék
acsarkodás helyett összefognának,
egymásnak kezet nyújtanának,
ha mindnyájan népük-országuk javán
munkálkodnának, ők is érezhetnék:
s könnyebb volna a dolguk tovább, ha
az elért eredményekből részüket
kivették, nem kellene ciklusonként
mindent lerombolni, eredményeket
ócsárolni, négyévenként mindent
előlről kezdeni. Munkálkodnának
azon, hogy e hazában mindenkinek
*legyen kenyere, munkája, és ne
éhezzen többé senki e hazában.*

6

Soha ne éhezzenek e hazában.
Kinek háza telve kényelemmel,
mindig tele a hűtője-kamrája,
meleg kerti medencéjében fürdik,
nem dolgozik, inkább szórakozik,
kényelmes repülőgépen utazik,
mert van bőven fölösleges pénze.
Gazdagok a tengerparton élvezik
a létük, unatkozva költhetik pénzük’...
- Azt kérdezem: vajon ők boldogok? -

Mindnyájan elégedettek a gazdagok?
Ha ők néha arra is gondolnának
- *ahelyett, hogy szemüket behunyják -*
honfitársaiknak adakoznának,

7

Honfitársaiknak adakoznának,
ha segítenék a hajléktalanokat
és elesetteket, akkor minden nap
jóérzéssel hajtánák álomra fejüket.
Tekints ránk Istenünk, imádkozunk:
szánjad meg elárvult nemzetünket,
adj értelmet minden vezérünknek,
mindig érezzék kötelességüket;
akkor jóra fordulna magyarok sorsa,
ha szegénynek is tele lenne gyomra.
Mindenkinek lenne kenyere-munkája,
senki se koldulna a magyar hazában.
Mindnyájunk óhaja ne maradjon álom,
Magyarok Istene, add, hogy így legyen!

..

ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI 1.

{Készült: 2013. február 5. - Ölelkező rímképlettel.}

1

Behunyt szememmel jönnek emlékeim
kedves képekként a múltból érkeznek:
fehér babakocsiban ül a kicsi szőke hajú
kedvesen kacagó kicsi gyermekem.
Mosolyogva néz fel rám, arca derült,
a szemében vidámság és huncutság.
Kacagása messze hangzik, a szellő
fújja dús haját, de jó volt akkortájt!
Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, mégsem az várt később ránk!
Ha visszanézünk, ennyi év után...

Némi bajokkal, de most is itt vagyunk,
nem vígadunk, de kellemes napra
virradtunk, mert Istenünk vigyáz ránk!

_

**

*

*

ELMÚLT IDŐK EMLÉKEI 2.

{Szonett: 2013. február 5. aabb rímképlettel.}

Emlékek jönnek, ha behunyom szemem:

kedvesen kacagó szőke kisgyermek
fehér babakocsiban ül, s ez a kép
a múltból tör elő, mint kedves emlék.

Mosolyogva néz fel rám, derült arca,
a szemében huncutság és vidámság.

Kacagása messze hangzik, a szellő
fújja dús haját, de jó volt akkortájt!

Nem tudtuk, mi vár ránk, azt hittük, csak
boldogság, mégsem az várt később ránk!

ha visszatekintünk ennyi év után,
némi bajokkal, de most is itt vagyunk.

Igaz, nem vígadunk, de kellemes napra
virradunk, mert Istenünk ránk vigyáz!

**.*

ELSŐ SZERELEM

{Eredeti vers készült: 2005. június 19, szonetté átalakítva: 2016 évben.}

1

Kedvesem, én, sohasem hagylak el.

Csendesen ballagva egymás arcába
merülve mennek, vajon mért örülnek?

Hisz nagy a zivaj, oda sem figyelnek.

A fiú megáll, szembe néz a lánnyal,
kezét keresve, megfogja bátran.

A leány szabadkozik, mosolyog,
orcája kipirul, mégsem haragszik,
mert ő is boldog. Így haladnak tovább,
kéz a kézben, az idő is megáll a
toronyórán. Mások inkább sietnek,
futkosnak, ők egymást átölelve
*egymás szemébe' elmerülve, a
szívük telve boldog áhítattal.*

2

Szívük telve boldog áhítattal.
Süt a nap, tavasz van, kivirult a
sétány, telve illattal, csak mennek,
ők nem sietnek, abban bíznak,
hogy életük szép lesz, hogy ezután már
mindig így lesz. Hiszen a nap rájuk
ragyog, eszükbe sem jutnak gondok,
mert szüleik róluk gondoskodnak.
Szerelmes szívük most együtt dobog,
biztosan hiszik, hogy mindig így lesz.
S bárcsak igaz lenne, de ki tudhatja,
Sorsuk nekik mit tartogat jövőre...
*Szemük csillog, szívük egymásért dobog,
miért ne lennének mindig ily' boldogok?*

ENYHE SZELLŐ

{Eredeti: 2010. április 23. - Szonett: 2014. augusztus 22.}

1

Korán van még, Keletről enyhe szellő
fújdogál, rám süt a nap, fölébredek.
Szeretem a friss levegőt, tüdőmbe
beszívom, mert ez éltet engemet.
Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, felfrissülök ezután.
Felöltözve, megfésülve jövök ki,
leülök az asztal mellé kávézni.

Fehér cipó, vajás kenyér vár engem,
gyorsan eszem, s a munkába igyekszem.
Künn az utcán tavaszt érzek, nyílik a
gyönyörű tulipán és kankalin.
*Szeretem a május havát, tavasz van,
enyhe szellő suttog nekem titkokat.*

ESKÜVŐ

{Eredeti vers készült 2007. május 16. Később lett átalakítva szonettnek.}

1

Hófehér ruhába' egy lány tündököl
arcán meghatott, boldog mosolygás.
A fiatal párt kíséri a násznép...
Zeng a templomi orgona... Ünnepe
rokonok örömtől ujjongó hada.
A pár szívében megható szeretet-
szerelem, remény élteti éltüket'
nem tudják, rájuk milyen sors várhat:
örömben-boldogságban, szép napokban
lesz-e részük, ki tudná előre, mert
sehol sincs megírva, életük útján
bánat, netán betegség kíséri majd
őket, de most erre nem gondolnak.
Abban bíznak, szép élet vár rájuk.

2

Egy szép élet vár rájuk, bíznak abban,
teremtő napsugár ragyog mindig
rájuk, most semmi rosszra gondoljuk nincs.
Kedves nekik az esküvő napja.
Teremtőben bíznak teljes hittel.

Legyen ez a nap szép és örömteli
örökre emlékezetes, hiszen kint
napsugár ragyog, őket ünneplik
rokonok-barátok, kaptak sok-sok
ajándékot, mindenki kívánt nekik
boldogságot. Ma hűséget fogadtak
ketten egymásnak, kéz- a kézben néznek
*egymás szemébe, mindenkinek ilyen
ünnepe csak egy lehet életében.*

_

FÖLDÜNK PUSZTULÁSA

{Korabeli formában 2014. június 6-án készült, majd később
átalakítottam szonetté, ab-ab formában.}

1

Napkorongból csak falatnyi maradt már.
Sziklák felől enyhe szellő fúj felénk,
fák lombja közt madár félve felrebben,
fészket keres, halk neszekre figyel,
fiókáját féltve - eleséget remél.
Sötét felhők közelednek, vihar van
készülőben, villámok csapkodnak
fákra, meg-megrázza lombházukat.
Távol s közel csendesedik minden,
*jajgatnak a fák, szél ágat tördel,
kakukk szól, éles hangja csendre vár.*

2

Kakukk szól, éles hangja csendre vár.
Eső eláll, vihar nem csendesül,
villámok csapkodnak mindenfelől,
széltől megszáradnak ágak, nagy a kár...

Félelmetes mennydörgés után lecsap
a villám, száraz gallynak lángja lobban,
és terjed, fák közt a tűzláng felcsap.
A letört ág földre ér, nagyot koppan,
égő erdő, s ropogó tűzvész elől
félve menekül, most nem vadászik,
veszélyt lát, sebesen fut minden élő.
Most a kígyók veszélyt nem jelentnek,
földön kúsznak, farkas sem vadászik,
ember, és minden állat fél és remeg,

3

Ember, és minden állat fél és remeg,
kísérteti alkonyatban nincs harag.
Minden élő félti véges életét,
Hiába volt ott sűrű erdő eddig,
ma helyét már hamu, s por lepi be,
bűnösöket istenátka elérte -
itt a vég! De mindez még nem elég!
Földrengés a falakat rombolja le,
majd a szélvihar elsöpör mindent,
ami maradt. Nincs ki lakja házakat!
ami kellett Isten megadott mindent,
földet-vizet, élőlényt, és embert
teremtett, pazarolta a Föld minden
vagyonát, de mindezt nem érdemelte.

4

Az ember mindezt nem érdemelte meg.
nem vigyázott a csodás természetre
Isten parancsát nem teljesítette.
Haragos Isten ezt megelégtelte!
Hiába, nem értette akaratát,
elutasítva gőgösen követét,
szavát hitte, gonosznak nyújtva kezét!
S hallszik az Úr hangja: „késő a bánat,
már megszámoltattak napjaitok,
büntetésül azt szabom reátok,

végig kell néznetek Föld pusztulását,
fájó könnyekkel kell megsiratni,
mit nektek kellett volna megvédeni!''
Földtekét meg kellett volna védeni!

5

Nektek kellett volna megvédeni!
Tenger partján emberek sokasága
a jéghegyek olvadását bámulja:
álmukból ébredve ártatlan medvék
járják a tájat, élelmet, kutatnak
hiába már, a jéghegyek olvadnak,
a jegesmedvéknek nem jut jó falat,
csupán sok kilométer távolságra
lélnek élelmet. Emberlakta helyeken
vándormadarak sem találják már
helyüket, ahol korábban pihentek.
Ember! Az éltető Földdel mit tettél?
Nincs kegyelem! Meg sem érdemlitek,
hogy tovább éljete e Földtekén!

Befejezésnek:

Most pusztuljatok ti is, emberek!
Nem engedem meg nektek, hogy itt
éljete, tönkre tététe az éltető Földet!

GALAMBOK

{Eredeti: 2006. november 25 - Szonett: 2014. augusztus 18}

1.

Akácerdő szélén, a faluvégén
galambdúc, a madarak otthona.
Eledelüket keresik, talán
nemsokára meglelik. Onnan szállnak
el tova, vigadozva. Rátalálva
örömükben turbékolnak. Vidáman
csipkedve megtömk a begyüket.

Arra jön egy vadász - vállán puskája,
majd nemsokára meglátja galambok
csapatát, áldozatát a madarak réme
figyeli... A vadász lő, madárcsapat
felröppen, galambok elesége a
*földön marad, mellette a fehér
galamb véres teteme ott hever...*

GERLEPÁR

{Eredeti: 2007. június 23. - Szonett: 2014. augusztus 18.}

1

Ablakunk előtt egy magas nyírfa áll,
árnyat adó ágai közt tavasszal
fészket rakott egy gerlepár. Csendben
ülnek rajta, költik a tojásokat.
Lombok között röpködnek rovar után
vígán turbékolnak minden délután.
Körben súlyos felhők tornyosulnak,
Ég alján sűrűn villámok cikáznak,
mennydörög az ég, félelmes erővel.
Bezárkózunk, szél veri az ablakot;
tombol az orkán, a fákat csapkodja,
fa törzsét könnyedén meghajlítva.
*Ablakon kinézek aggódva a
fára: ahol gerlepár összebújva,*

2

gerlepár összebújva a fészken
az ítéletidőnek végét várja.
Órák múltán végre elvonul vihar,
én örvendek, mert a gerlefészek még
a faágak között ott a helyén van.
Másnap ismét az égen tornyosulnak
a felhők, megint körben vihar tombol,
s mint a dézsából, szakad az eső.

A fa ágait pusztító viharos
szél rengeti, nem kímélve madarat,
sem embert, durván szétzilálja a
gerlefészket. Reggelre a madarak
*otthona szétszaggatva, a faágak
széthúzódva, a fészek madár nélkül...*

3

Ágak széthúzódva, fészek madár
nélkül elárvulva, földön összetört
tojások és a madárkák... hol vannak,
hová szálltak? Nekünk ezután már
sosem turbékolnak? Hová repült el
szegény hontalan gerlepár? Most vajon
hol siratják el, hol gyászolják majd a
tojásokban elhalt fiókákat?

Azon gondolkodom: Ilyen bajok
után, valaha visszajönnek-e még?
Hol épít ezután szegény madárpár,
új fészket? Hol lelnek új tanyára?
*Lesz-e kedvük, hogy délutánonként
ezután vidáman turbékoljanak?*

GÓLYÁK

{Eredeti: 2008. július 3 - Szonett: 2014. augusztus 22}

1

Érezzük tavasz lesz nemsokára már.
Itt a tavasz, jön a nyár, megjött már
a gólya-pár. A kéményen, háztetőn
gólyafészek készülóban. Hozzák-
viszik az ágakat, javíthatni a
fészket. Amikor majd elkészül,
gólyamama tojásra ül. Ötre nő
majd a család, ha kibújnak fiókák.

Megéheztek a kiscigolyák, útra kel
a gólyapár, rétek fölött keringnek
sokáig, kígyókra és békákra
vadásznak, majd a magasból lecsapnak,
szegény béka a gólyacsőrben lapul.
Gólyamama szájában a békával...

2

Gólyamama szájában a békával
hazarepül fészkébe. Vígan várják
ebédet fiókái, nagyra tátják
csőrüket. Ma nem volt a békának
szerencséje, mert a gólya-fiókák
étke lett. Halad az idő, kiscigolyák
megnőnek, s repülnek. Nemsokára
meg tanulnak légben szállni, békára-
egérre vadászni. Ha majd eljön a
hideg ősz, gólyacsapat edzést tart,
költözködni készülnek. Nem bírják a
hideget, csapatokban messze szállva
indulnak melegebb délvidékre,
ahol őket egy másik otthon várja.

Befejezésnek toldalék:

Ott télen sem fűtenek; napsugártól melegednek,
új hazában jövő nyárig békességben élhetnek.
Akkor ismét útra kelnek, hozzánk visszarepülnek,
ha melegen süt ráuk a nap, örömmel várjuk jöttüket!

--*

GONDOLKODOM ÉS IMÁDKOZOM
{2011. augusztus 10 - Ölelkező rímképlet}

1

Imádkozom minden reggel és este,
egyedül vagyok, a csendet hallgatom,
jól érzem magam, mert gondolkodom.
Élni oly jó csendben, békességben,
ha szeretet kísér utamon engem,
ha árnyékként kísér, úgyis fogadom,
élni jó, mert szeretet útját járom!

Imádkozom minden reggel és este
ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,
mert tudom, velem van mindenkor,
Istennel beszélek, béke vesz körül,
figyeli életem s érzem, hogy szeret.
*Ő engem meghallgat mindenkor,
imám csendesen magam mondom el.*

2

Imám csendesen magam mondom el.
Túlzásba nem esem; nem válik, tudom
minden valósággá, ha ábrándozom.
Magánytól - gondolom - nem kell félnem,
körülveszem magam, csenddel. Nemes
gondolatokkal vedd magadat körül.
Hidd el nekem, mert akkor te se leszel
magányos életedben sohasem!
Megtaláltalak, már nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.
Veled álmodom csendes békességben,
imádkozunk együtt, este és reggel,
*csend és béke vesz körül bennünket,
kettőnk imája megnyitja az Eget.*

-.-

..*

*

*

*

GÖDÖR MÉLYÉN
{2016. szeptember 12.}

1

Sűrű, sötét erdő mélyén kószálok
hideg éjben, időtlen-időig,
bokrok között botorkálva járt utat
sem találva erdő homályban...

sűrű erdő közepén vadállatok
között érzem magam, körülöttem
bárhová nézek, mindenhol hallom
a vad sóhajtozást... üvöltözést,
a Magas faágakon vadmadárhad
vijjogását, szárnyak rettenetes
szárnycsapását, ami húsomba mar.
Lábam alatt varangybékák lucskos
*sárban ugrándoznak, tekeregnek
kígyók. Semmit se látok a sötétben.*

2

Lenn a mélyben-vaksötétben nem látok,
botorkálok gödör mélyén jobbra-
balra; a kiutat sehol nem lelem
meg. De azt senki sem mondja meg nekem,
hol vagyok? Eltévedtem, hogy lehet? Már
azt se tudom, ki vagyok. Ugy érzem,
nem egy érző ember, talán nem is én
bolyongok itt, - vagy csak álmodozom?
S ki most itt bolyong, nem is én vagyok,
csupán az elfáradt- fájó lelkem
bolyonghat sötétben, sűrű bokrok közt?
De már úgy érzem: a sűrű fák között
*számomra sem itt, sehol sincsen fény...
már semmi reményem... talán ez a vég...?*

*_*_*_*_*

_

**

*

HA ÉN GAZDAG LENNÉK

{Gondolkodom... 2012. szept. 29}

1

Ha én gazdag lennék, nem garasoznék!
Szórnám a pénzem, mindig tudnám miért...
Mindig jól tennék! Szegény éhezőket
fölkeresném, őket ellátnám mindennel:

étellel-itallal; fázó testükre
meleg ruhát adnék, sötét szobában
világosságot gyújtanék, fűtetlen
szobába meleget árasztanék.
Asztalukat étkekkel raknám tele, ha
nem korgó gyomorral lefeküdnének,
akkor ők is jókedvűen ébrednének.
Bánatos szívüket megvigasztalnám,
ajándékokkal kedveskednék nekik,
borús arcukra mosolyt fakasztanék.

*.***.*

HA VEZETŐ LEHETNÉK...

{Elgondolkodtam rajta... 2012. szept. 29}

1

Ha vezető lennék, lenne első dolgom:
munkát juttatni mindenki részére,
minden ép-kezű férfinak és nőnek,
fiatalnak aggnak, és rokkantaknak,
hogy magukat-családjukat abból
eltarthassák. Felszántatnám az ország
parlagfűvel benőtt határát, inkább
oda cukorrépát- és más terméket
ültetnék, hogy cukrot ne kellene -,
se egyebet drágán, idegenből
beszerezni. Az elkótyavetyélt
tsz-eket, egyéb nagycégeket
átszervezve újra indítanám,
lecserélve a megunt nevüket.

2

A vidéken élők ismét otthon
dolgoznának, nem kéne otthagyni
a megszokott házat és környéket;
Nem szorulnának kiskert terméséből
szűkölködni, s kecskével szegénykoszton
vegetálni. Nem mennének városba
megélhetést keresni, s nem kellene

idős rokonokat-nagyszülőket magukra
hagyni. Ha vezető lehetnék, az
ország földalatti kincseit sem
engedném át idegenek kezére,
mert a munka nélkül tengődő sok
ember mindazt örömmel kibányászná.
Sosem bíznam politikusokra az

3

országunk gazdaságát, mivel nem
értenek hozzá, mert okos tudósok-
szakértők értik, hogy lehetne azt
ismét újra éleszteni. Elhagyott
gyárak, üzemek üresen tátongó
épületeit sem kellene veszni
hagyni, hanem másra kihasználni!
Ha valaki minden elhagyott értékbe
életet lehelne, jobb élet várna
a munka nélkül tengődőkre, lenne
munkájuk, miből megélne családjuk.
Nem unatkoznának ép-egészséges
férfiak és ifjak nagyserege, mert
munkával tölthetnék ki napjaikat.

4

Nem hagynám elmenekülni innen
a hazában tanult embereket,
akik itthon nem találnak jó helyet.
Választott vezetőknek kellene azt
tenni, hogy innen az emberek ne
meneküljenek külföldre munkát
keresni, hanem itthon találják meg
számukra a megfelelő helyeket.
Ha én tehetném, éberem vigyáznám
népem egészségét, hogy mindenkinek
legyen feladatához életereje.
Bűn, hogy az ifjúság iskoláikat
befejezve, csak ténferegjenek, és
unalmukban mérgeket szipózzanak.

Meg kellene akadályozni, hogy
 nagyon sokan semmittevésük közt
 bűnözés útjára térjenek... S mindez
 nem csupán önhibájukból történik.
 Nem hagynám, hogy ebben a hazában
 gyermekek és mások éhezzenek,
 s meleg ruha - igaz otthon híján
 szabadég alatt leljék halálukat!
 Ellátnám kisiskolásokat minden
 kelléssel, hogy az iskolában a
 nincstelenek is felzárkózzanak.
 Minden rászorulóknak ajándékkal
kedveskednék, arcukra mosolyt festenék.
Utána sokkal nyugodtabban élnék.

..

HAJNALOKBAN KERESTELEK...

{Eredeti: 2013. október 3. - szonett: 2014. január 11}

Az élet kulcsa: AZ IGAZ SZERETET!
 Oly' régen várlak már elmúlt a nyár,
 boldog idők múlnak, hiába várlak,
 hideg van, hullanak az őszi levelek,
 Nem öröm, hideg szél fúj odakünn:
 mindenhol kerestelek, lelkem fázik,
 nem pihen, nélküled életem sivár,
 harmatcsepp ablakon, szobám kiürült.
 Hiányzol kedvesem, jöjj, siess hozzám,
 az ég felderül, ha itt vagy mellettem,
 ha jó vagy hozzám, napsugár ragyog rám.
 ne késlekedj, siess, melegítsd fel szívem.
Téged kerestelek, nem találtam rád
Rád leltem a világot bejárva!

HARANGOZNAK

{Eredetileg is szonett: 2013. november 21}

Megszólal a város nagyharangja
Kongása imáságra hívogatja
a hívő embereket, akik ott
templomi misére, karácsonyra
imádkozni sietnek, ünneplőbe
öltözve, szállongó hóesésben.
Hóborított fehér tájon szánkó cseng,
gyerekek és felnőttek is örülnek.
Meleg csizmák alatt ropog a hó,
a templom szentéjében feldíszített
karácsonyfa gyertyafényben ragyogó.
Gyermekek kórusa csengő hangjával
*mélyen zeng az orgona, s a dallamok
szállnak Ég felé, fel, a magasba.*

--

HAVAS FÁN CINEGE

{Eredeti vers: 2010. december 18. Szonett készült: 2014. január 25.}

Esik a hó, megeredt a felhő,
Örülnek a gyerekek, mert magasból
hull alá a friss hó. Fehér ruhába
öltözik az erdő. Madarak fáznak,
emberek etetését várják. Éhes
madarakra nehéz idők járnak.
faágon didereg egy kis cinege,
sóvárogva tekintget, mindhiába...
eledel sehol sincs... csak mindenütt
hótakaró. De kinyílik egy ablak,
a kislány meglátta a madarat
és feléje integet. Kezében egy
*tálca tele magvakkal, vidáman
vizet is hoz - egy öblös pohárban.*

--

*

HAZÁM - OTTHONOM

{Eredeti vers: 2013. július 7. - Szonett: 1014. augusztus 31}

1

Otthonom lett már felnőtt koromban;
kicsi házban lakom, ez az otthonom,
kedves emberek vesznek körül, ahol
jól érzem magam. Ebben a városban,
fél évszázada élek, sok ismerős
integet nekem, ha utcán sétálok.
Kitekintek az ablakon, ahol az
Ipoly-folyó lomhán, fűzfák között
csordogál, ott van az országhatár...
Látom innen a Tátrák gyönyörű
vonulatát, a kéklő hegyeket, ott
született az édesanyám, siratta
*otthonát, régi hazáját, ahonnan
Trianon szülőföldjéről kiűzte.*

2

Trianon szülőföldjéről kiűzte.
Én e városban munkálkodtam régen,
itt születtek a gyermekim, s a kis
családomnak kenyerét itt kerestem.
Óvodába jártak, itt nevelkedtek,
jártak középiskolába, hamar
felnőttek, más utakon jártak, máshol,
s nem itthon, raktak párjukkal fészket.
Gyorsan futottak az évek, minden
szünidőben nyáron, vakációkban
cicákkal játszottak kis unokáim,
aztán megint hamar elmúltak a
boldog évek és ők is felnőttek.
Eltelt sok év, míg magam maradtam.

3

Így telt el sok év, míg magam maradtam.

Mégis jó itt élnem, megszoktam a várost, 'hol mindenki ismer. Igaz, magam vagyok, de ez az otthonom, nem érzem magam soha magányosnak, ismerős nekem a táj, s körülöttem minden... Ablakomon kinézve, ott fészkel gerlepár ezüst nyárfaágon, minden délután turbékolnak nekem, közel az alkony, kinézek a tájra, naponta csodálom a naplementét... Lemenő Nap csodás képet fest az
Égre tavasztól késő őszig. Téli estéken letűnt ifjúságom látom.

4

Téli estéken letűnt ifjúságom csendes szobában elővarázsolom. Gondolatban a múltba vissza-vissza-szállok, számítógépemen a múltam felidézem. Így jönnek elő nekem a boldog ifjú képek. Elfoglalom magam, sosem unatkozom. Ekként született meg sok könyvem, mert életem titkait naplóimból novellákba-regényekbe és versekbe véstem. Emlékeimet így ismét átéltem. Nekem ez a város az otthonom lett,
nem vágyom el innen, már ide köt a sorsom, s feledhetetlen emlékeim.

5

Ide köt sorsom és az emlékeim. Elgondolkodom a múlt emlékein, felszáll sóhajom, lelkem megpihen. Az Ipolytól s a Magas-Tátra felől enyhe szellő fújdogál, meghajlítja

az ezüstnyárfa ágát, ahol gerlék
a lomb között fiókáikat őrzik.
Régen itt lakom már, ahol néha,
ha gondom akadt, de bevallhatom, hogy
szép időkben nagyon boldog voltam.
Ez a hely az Otthonom, ez a föld a
*Hazám, s itt búcsúztatnak majd engem,
ha majd eljő az utolsó óráim.*

HÉTFŐ REGGEL

{Eredeti: 2013. március 3. - Szonett: 2014. május 12.}

1

Berregő vekkerre nem jó ébredni,
jobb volna paplan alatt heverni,
lustálkodni, mint hidegben fölkelni!
Kávé illatát érzem, fordulok még
egyet, majd félredobom a paplanom,
fel kell kelnem, hétfő van! Két karommal
nyújtózom, utána zuhanyozom.
Kimegyek a konyhába, jól esik a meleg pára.
Ki vetne meg azért téged, ha néha
huncutkodni jó néked. Hancúrozzál
nyugodtan, mit csinálnál, ha időd van?
Én azonban a kávéfőzőm, tejjel-
*édeskével ízesítem, ezért nem
éhezzek', hozzá kalácsot kenek'.*

2

Nem éhezek', kalácsot reggelizek'.
Kinézek az ablakon, milyen idő
lesz vajon? Felöltözöm, majd munkába
sietek! Irodában vár a munka,
kinyitom a gépem, körülnézek az
interneten. Ha ott is elkészültem,
átnézek a Napvilágra, meg tudom,
hogy mit olvashatok ma délután?

Aztán megnyitom Rudy lapját, ettől
tátom ki a számat, oly sok mindent
találok ott, egész nap olvashatok.
Versek-dalok közt válogatok, kották
*halmában dúskálok, milyen jó, ha száll
a dallam, a lelkemmel együtt szárnyal...*

{Sárga ibolya}

HIT - REMÉNY - SZERETET
{2013. december 6.}

Szívünk bánatát enyhítsük imával.

HIT. A hitet én istenhitnek érzem.

Ha az ember a hitét most is tudná
gyakorolni, s szívből fakadóan
imádkozna Istenhez, más lenne
a világ, szeretet költözne közénk!

REMÉNY. Hallgassuk meg szavát az Úrnak,

aki megmutatja az igaz utat;

Tőle tudjuk meg, mi az önzetlen
szeretet, az örök boldogságba is
Isten elé, a Mennyországba Ő vezet!

SZERETET áradjon körülöttünk, mint

*kályha forrótüze, s ne feledjük:
minden lelket buzdítsunk szeretetre.*

HITVALLÁS
{Szonett: 2015. február 20.}

1

Elmélkedni azon, az élet milyen
rövid, de minek? Szébbé kellene
tenni, ezért mindent feláldozni,
talán harcolni kellene! Küzdjünk

ezért a szebb létért, a tiszta szép
erkölcsért, s a Jóisten kegyelméért!
S te hová tartozol? Harcolsz-e vagy félsz?
Vagy csak úgy, szeretsz élni? Mivel ez
legkönnyebb, mert akkor nem kell senkitől
sem félni! De úgy lehet-e győzni,
legyőzni Önmagadat? Nem könnyű
feladat legyőzni saját magad!
*Ahhoz, hogy elérd, hinned kell, hit nélkül
gyenge vagy, egy báb, ki válogatás*

2

nélkül enged vágyának, s azt teszi,
amit jónak hisz, s ami a vesztét
jelentheti. Ezért magadhoz légy hű,
bízzál érzéseidben, igazságos
élet lehetőségében, s erőd vesd
annak megteremtésébe, akarat
és hit nélkül: jó ötlet hiábavaló!
Hitet nem másként, mint istenhitnek
érezem. S ha az emberiség újra
gyakorolni tudná a hitét, szívből
fakadóan tudna imádkozni Istenhez,
megváltozna, és ismét más lenne
*a világ, közénk költözne a várva
várt béke és az igaz szeretet!*

--

HÓEMBER

{Eredeti vers: 2007. december 6. Szonett: 2014. szeptember 1.}

1

Lenn a téren sok gyerek nagy munkába
belekezd, összegyűjtve lapátokkal
a hóbuckákat görgetve a tér

közepére hordják halomba a
havat, ha megnő egy méterre, gömb-
fejet tesznek tetejére. Répából lesz az
orra, szénből a két szeme, a szája
megrajzolva. Formáznak kezét-lábat,
kalapot hoz Juliska Pistike meg
vesszőből tesz kezébe virgácsot.
Örülnek, ha elkészül a hóember,
arcuk kipirul a boldogságtól.
*A gyerekek nevetnek, ugrándozva
körbeállják és táncolva bámulják.*

..

HOL VAN SZABADSÁG?

{2012. szeptember 25. - 2017. június 25.}

1

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
mikor álmodhatunk s reménykedünk,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.
Ha érezzük, hogy hazánkban jólét van,
a gyerekek boldogok, nem éhesek,
ha minden család élhet nyugalomban,
s úton-útfélen nincsenek éhezők.
Minden magyar felett legyen fedél,
ne legyen nálunk annyi hajléktalan,
senki ne dideregjen fagyos télben,
fűtsenek minden házban-kunyhóban.

*Mindenki tanul egyforma eséllyel,
legyen akár szegény, ne csak dúsgazdag.*

2

legyen akár szegény, ne csak dúsgazdag.
Biztonságérzet adassék egyformán,
minden embernek adassék munkahely,
kevesebb gonddal küzd majd a kormány.
Magyar földön magyar búza teremjen,
magyar földeket magyarok műveljék,

sosem árusítsák ki idegenek
 félelmet senkiben ne keltsenek.
 Lelkét ne marja senkinek gyűlölet,
 szeretet vezéreljen minden embert;
 akkor álmodhatunk s reménykedünk,
 mikor a hajnal ablakon bekukkant,
*szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
 nyugalomunk mindig megingathatatlan*

_*

_

*

*

HULLÁMZIK A BÚZATENGER...

{2016. augusztus 30.}

Legyen örökké ily' szép az álmom:
 aranylón hullámoz a búzatenger...
 ragyogó kék égen tündöklő napsugár,
 virít piros pipacs, kék búzavirág.
 Egymást átöltve sétálnak, szívük
 telve szerelemmel, boldogsággal,
 - madárraj rebben fel az ösvényen -
 arcuk kipirul, suttognak egymással.
 Ki tudná, hogy ők minek örülnek?
 Csak a nyárnak, talán a vadvirágnak?
 Miért búsulnának? Felettük kék Ég,
 egymást ölelve szerelmesen járnak,
*köröttük hullámoz a búzatenger...
 ragyog rájuk az áldó napsugár.*

*_***_*

HÚSVÉTI KÖSZÖNTŐT KÖSZÖNŐ...

{Eredeti vers: 2012. április 9. - Szonett: 2014. augusztus 31.}

Kicsi nyuszi megérkezett, egy másik
 nyuszt küldök Neked. A Te nyusztid
 hozott jó hideget és illatos-
 szagos-vízzel laposan meglócsolt.

Kapott tőlem sok szép hímes tojást,
ezen kívül édes-vörös-borocskát.
Azon nyomban félrebillent sapkája,
mégis, jó képet vágott hozzája.
Most megköszönöm a köszöntésed
és néked egy üzenetet küldök,
s abban azt kérem, hogy minden évben
írdál nékem ezután húsvétkor
olyan szép verset, mint amit most küldtél,
s ezért szép ünnepeket kívánok.

-*-*-

*

HÚSVÉTVÁRÁS

{2014. szeptember 1.}

1

A reggel már korán dereng, a lég nem
oly' dermesztőn hideg, a hóvirág
kelyhe becsukódott, és a réten már
a barka tarkáll, arra várva, hogy majd
virágvasárnap megszenteljék a
templomba'. Közeledik a Nagyhét! -
Krisztus Urunk gyötrelmes napjai.
A természet már ébredéz - mégis
mindenhol már nyílnak a kék ibolyák.
Az emberek szíve várakozással
telve, a környék tavasz illatával;
hívók seregét kereplő hívja a
templomba, mert harangok hallgatnak,
Jézus Nagypénteken keresztjét hordta.

2

Mert Jézus Nagypénteken hordozta
Golgotára a nehéz keresztjét;
emberekért viselte szenvedését,
'senki sem értette, még most sem: miért?
A bűnösökért vállalta el Urunk
a kínhalált és súlyos szenvedését,

mert kegyetlen népek sokasága
tombolva a halálát követelte.
Értetlen bírái gerinctelenül
kezüket feltűnően mosogatták.
Mi Urunk vállalta megváltásunkért
a megaláztatást és kereszthalált,
amit akkor csak bűnözőkre mértek.
De Ő mégis, nemhiába, szenvedett.

3

De Mi Urunk, nemhiába, szenvedett,
mert feltámadt és teljes dicsőségben
tért vissza, bűnűktől az embereket
megváltani. Megértést, békességet
hirdetett nekünk, hogy gyűlölködés
helyett egész Földkerekségen minden
ember szívébe szeretet költözzön,
és békesség uralkodjék köztünk.
Ez a húsvéti ünnepek üzenete!
Az emberek ezt nem értik meg soha,
mert azóta is mindenkor a népek
és vezérek egymással háborút (és)
harcot vívnak, s gyűlölködnek. Mégis
ezért szenvedett érettünk Krisztus Urunk?

*

HÚSVÉTI VÍGASSÁG

{Eredeti: 2011. április 14. - Szonett: 2014. november 21.}

1

A dallam együtt szárnyal lelkemmel...
Kedves fiúk-lányok készülődjetek,
Húsvét hétfőjén nagy locsolkodás lesz.
Ifjak, ti ünneplő ruhát öltsetek,
s lányok, szeretettel őket várjátok
bájos mosollyal. Ha rózsavíztől
bőrig ázna ruhátok, ne bánjátok,
nem árt nektek, maradjon szép emlék!

Az öntözőket vendégszeretettel
fogadjátok, biztassátok őket hogy
locsoljanak az ifjak jó kedéllyel,
töltsenek el titeket sok örömmel.
*Rózsavíz bűvös illatát szeretem,
nem zavar, ha frizurám elázik tőle.*

2

Nem zavar, ha frizurám elázik tőle.
Vendégeket ültessétek terített
asztalhoz, nagy tálcán várja őket
sonka, meg piros tojás, mellette
a finom itóka! Örömöm telt benne,
hogy ilyen sok csinos ifjú locsolt meg,
jól esett, hogy engem megtiszteltek,
figyelmességüket meg is köszöntem.
Nem hallgatom el, elmondom néktek,
örömmel fogadtam: húsvét hétfőjén
délceg fiú forró csókkal szerelmet
vallott. Olyan jólesett, szóhoz se
*jutottam! Talán lehet ebből lagzi,
mert úgy érzem, komoly ifjú Lajcsi!*

...*..*

IDŐ MÚLÁSÁVAL...

{Szonett, 2013. március 1.}

Elmúlik mély bánatom, vigasztalj meg.
Emlékszel még más életre, milyen volt
neked akkor egy este? Kérlek, mondd el
részletesen, hadd tudjam, mit várhatok
tőled. Ha majd egyszer jut eszedbe, miket
tettél életedbe? Milyen ember
voltál régen, ott laktál a város
szélén... tán' zárva tartottak téged?
Egész életedre kíváncsi lennék,
jó volna, ha rólad mindent tudnék
közöld velem: a kincsek hová lettek?

Mert nekem azt egyszer megígérted,
*most már szánod; ebből eddig nem
lett semmi, rossz hallgatni a mesédet!*

****..****

ILYEN AZ ÉLET...
{Három nemzedék}

1

Kicsi gyerek izeg-mozog, gond nélkül
él - eszik, iszik, játszik, jó kedvében
nagyokat kacag - semmire sincs gondja,
róla gondoskodik anyja. Iskolás
gyerekek játszani és rohangálni
szeretnek - néha megpihennek, de
szívesen tévéznek - csak ímmel-ámmal
veszik kézbe könyvüket. Rossz jegy miatt
szüleiktől félnek, ezért nem értik
„őseiket”, - kik szeretettel veszik
körül őket. Fel sem fogják, miért kell
- óvni tini gyermeküket, mert ők azt
*hiszik, hogy rég' felnőttek! Éretlenül
azt sem értik, később ráéreznek, hogy*

2

- „nem fenékgig-tejföl ez az élet!”
Ha már látják, hogy apjuk-anyjuk egyre
gyengül és fárad, akkor értik meg
őket, és az idős embereket.
A nagyszülők szemüveget hordanak,
bottal járnak, behúzódnak szobába
délután is pihennek, s nem szeretik
a hangos zenét, csak a csendességet.
Ilyen ez az élet: megszületünk,
kisgyermekként játszunk sokat és lassan
növekedünk, - iskolába járunk - mi
is felnövünk, majd később szülők leszünk.
*Nemsokára ráncosodunk, aztán
megöregszünk, - és lassan járkálunk.*

3

Öregek leszünk, - lassan járunk, fáj a
 lábunk, botunkkal is botorkálunk,
 - vastag szemüveget hordunk, úgyis
 alig látunk. Ezért figyeljete,
 kik most vagytok gyerekek: - megy az idő,
 felnőttök, lassan szülők lesztek, - végül
 eljön az idő, hogy megvénültök.
 Bottal járva, botorkálva, alig
 látva, tán' nagyothallva, - metróra vagy
 buszra szállva ülőhelyet kerestek,
 - s akkor majd ti sem értitek, hogy a
 Tinik miért nem adják át - nektek a helyüket?!

*Ha a majdani egészséges ifjak
 (mint most ti) kinéznék az ablakon...*

4

(Mint most ti) kinéznék az ablakon,
 - mintha észre se vennék a megfáradt
 öreget, - úgy tesznek, mintha már állni
 sem bírnanak, - vagy talán nem látnának.
 Ha ezt végiggondoljátok, már most
 másként cselekedtek: - tisztelitek az
 időseket, mert ti is azok lesztek! -
 Belátjátok: ők elfáradtak, ti pedig
 még jól bírjátok magatokat! Nos, majd
 akkor megértitek, kedves tini
 gyerekek, - hogy ilyen könnyörtelen az
 élet. Ti pedig ezek után az
*idős, fáradt emberekkel szemben
 megértők és udvariasak lesztek!*

*.***.*

ILYEN VAGYOK, ILYENNEK SZÜLETTEM

{Egy beteg gyermek fohásza-szonett. Eredeti vers készült:
2008. július 11. Szonett: 2014. február 21.}

Ilyennek teremtett (a) Jóisten engem:
 érző szívem lüktet, ami fáj bennem,
 ha bántanak, gúnyolódnak velem,
 arra virradunk: vigyáz rám a jó Isten,
 ha nem értenek meg az emberek.
 Kérlek benneteket, ne bántsatok,
 hanem értsetek meg engem, tudjátok
mindnyájan, hogy én ilyennek születtem!
S ha ezt megértitek, akkor boldogan
 dobog az én szívem! Értsetek meg,
 mert boldog vagyok és elégedett,
 ha szerettek, megértitek érzéseim.

IMA LELKI BÉKESSÉGÉRT

{Eredeti vers: 2012. november 13. Szonett: 2014. június 25.}

A két kép címe: Díszes korsó, és Krisztus a kereszten.

{Filtcollal festette: Buday Attila.}

1

Ne feledjék, hogy Isten nem bottal ver!
 Lelkem háborog a bántalmakért,
 szívem fáj védtelen fiamért, azért,
mert vele úgy elbánt egy gonosz némbér:

`mit a kutyájával sem tesz egy igaz
ember. Kegyetlenségét megtorolnám,
hasonló módon kapja ugyanazt,
amit tett. Ha van lelke egyáltalán,
neki is fájjon, azért, amit művelt,
egy magatehetetlen emberrel!
Óh, milyen jó lenne, ha bánatomban
Égig kiáltó segély-kiáltásom
*helyett leborulhatnék Előtted,
szeretném tudni, valaki mondja meg,*

2

nekem, mert nem értem, miért' kell nekem
békén mások gonoszságát eltűrnöm?
Tudom, megbocsátani kellene,
de énnekem csak az jár eszembe':
aki ellennünk ilyen nagyot vétett,
kapja vissza duplán a fájdalomért!
Szenvedek, mert fáj nagyon, amit tett,
nem csak az én, hanem a gyermekem
nyugalmát vette el! Óh, Uram kérlek,
bocsáss meg, ha ezért véték ellened,
védtelen fiam sorsát igazítsd el
és fogjad mindig szorosan a kezem,
*mint eddig, adj erőt, hogy mit rám mértél,
ha nem is türelemmel, de elviseljem.*

INDIÁN NYÁR

{Szonett - Ölelkező rímekkel készült: 2014. július 12.}

1

Mindig szerettem ezt az évszakot, ha
felettünk sötéten felhős az ég és
fúj a szél, odakint a határ színes,
ez, ami engem mindig megvigasztal.

Csodás indián nyár... amikor a rét
még zöld, puha pázsit ad étket nyájnak,
tarka virágok közt szerelmes párok...
csend ül a tájon... s fáradt a napsütés...

Már nem csivitelnek a fecskepárok,
melegebb vidéken szoktak telelni,
hosszú útjukon röpülnek messzire,
de tavaszra ismét hazaszállnak,
*hideg tél után mindig visszatérnek,
ha meglelik, a fészket javíthatják.*

2.

Ha meglelik, kijavítják a fészket,
tojásokat lerakják, majd felváltva,
ülnek rajta - addig kavargatva -
míg tojásokból kikelnek a fecskék.
Anyamadar a fészkekből kiszállva
a határban szedi a bogarakat,
s a csipogó-szájtató madarakat
azokkal eteti egész nap alatt.
A kiscfeskék megtanulnak légben
szállni, s ha újra közeleg az ősz,
csoportba verődve indulnak el
hosszú vándorútra, 'hol őket az új
*otthonuk várja. Fecskék hűségeselek,
minden tavaszra hozzánk visszatérnek...*

ITT A TAVASZ!

{Budapest, 2011. március 29.}

Hiába zúg a szél, a tél múlik már,
kabátot magunkon összehúzzuk,
néha-néha kicsit még fázunk,
de kiderült az ég, s virágos a táj...

A fecskék útra keltek Afrikából,
fárasztó útjuk után hazatérnek,
gondosan elfoglalják a fészket,
igazítják, javítják, majd utána
tojásokat lerakják, egymást váltva
melengetik, időnként kevergetik,
vigyázzák, majd kikelnek nemsokára
a kislecskék, csipognak és tátognak.
*Fecskemama útra kel, csőriben hozza
madárétket, eteti a fiókáit.*

JÁROM AZ UTAM

{Szonett 2012. augusztus 19.}

1

A hidegtől könnyeim elerednek:
szegény hajléktalan magányosan,
némán, sötét utcákon, egyedül
kóborolva, elhagyottan járom
az életutam. Miért? Nem tudom, sok
a gondom, de ez a sorsom, s senki
sincs, aki ezért engem sajnálna.
Nem szán meg senki e földi világon,
nincs, aki megértené a szegény
elhagyottat. Ki az, aki megszánna
szegény lelkem? Tőle elvárhatom
sorsom jobbulását, hogy legyen étkem,
s fejem fölött fedél melegítsen.
Kitől várhatnám azt, hogy szeressen?

2

Kitől várhatnám azt, hogy szeressen?
Aki úgy szeressen, mint valaha
jó anyám, aki dajkált kis koromban
s jó volt hozzám. S milyen jó volt nekem,
Istenem! - Miért feledtél el engem?

Mit kellene tennem azért, hogy sorsom
jobbra forduljon, hogy kicsit legalább
jobb sorsom legyen, s úgy szeressenek
most is, ahogyan tette drága anyám
valaha régen... kicsi korban régen,
amikor még gond nélkül élhettem.
Most milyen sorsra várhatok ezután?
*Az utcán sem élhetek, mert onnan is
kiutáltak hideg-fagyos télben!*

3

Kiutáltak hideg-fagyos télben!
Hová mehetek, hol lelek fedélre?
Ócska ruhában, étek nélkül élek
rideg emberek közt fagyos télben.
Munkát sem kapok, hogy abból élelmet
vehessek, mert más szegénynek sincsen;
esténként ne kellene éhgyomorral,
álomra hajtani, párna nélkül fejemet.
Akik más hazát kerestek, várva jobb
létüket, nem könnyű cserélni hazát,
onnan visszavágnak, hogy sorsukat
kipihenni magyar földben tudják.
*Elmúlt az időm, az ősz, a meleg nyár,
engem már csak a zord hideg tél vár...*

.

JÓ A KIKELET
{2011. január 30.}

Odakünn mindenhol hóborított táj,
faágakon jégcsapok csillogása,
derült ég ragyog hófehér határra,
a fákra meleg napsugár csókja vár.
Sötét nappalok egyre hosszabbodnak,
sík lejtőn nesztelen síelők-szánok
s gyerekek z sivaja tölti be a tájat...
oszlopon fekete varjak kárognak.

Csendben jó a kikelet, olvad a jég...
madár dalától lesz hangos a határ,
zöldül az erdő, felettünk kék az ég.
Kéményen fészket rak a gólyamadár,
a lélek ujjong, szívünkben szeretet,
érezzük: tavasz lesz - nemsokára már.

**. **

JÖN A FENYŐ

{2014. január 5.}

Elindul két fenyőfa, ki tudhatja,
hová visz az útja? Elindul a
magas karácsonyfa, a pompás nagy
templomba, a kicsi szerény házba.
Karácsony délutánján kicsi házban,
nagytemplomban a fákat gondosan
ékesítik, egyikre drága díszeket
aggatnak, másokra papír girlandokat.
Szent estén az orgona mély hangja zeng
ki a szabadba; míg a kicsi házban beteg-
ágyán gyermekét anyja karjába zárja.
Templomi orgona hangja száll fel a
magasba; házikóból halk dallam száll
ég felé - egészen a Mennysországba!

*..**..*

JÖN A MIKULÁS

{1014. január 15.}

Örülnek a gyerekek, ma reggelre
nagy hó esett, fehér hótakaró
borítja a hegyeket. Hol a kabát,
hol a sapkám? Bakancsomat se
találom! Legfőbb gondom az legyen,
hogy korcsolyázni mehessek. Fehér
csoda fogadott ma, kimegyek a
teraszra, jégcsapokban gyönyörködöm,

ott fagytak le az ereszen. Fiúk-
lányok felöltözve csodálják a
szép havas tájat, hógolyóznak és
csúszkálnak, hóembert csinálnak. Fehér
ruhába öltözött a táj, holnap jön
a Mikulás, szánkón hozza csomagját!
-***-

JÖN MÁR A TAVASZ
{Szonett: 2014. május 5.}

Ránk süt a napfény, bőrünkre hat,
ó milyen élmény, oszlik a felhő,
érezzük jöttét a szép tavasznak,
enyhül az idő, nem kell már kendő,
fenn a magasban az Ég kékebb lesz...
dallamok szárnyán, most szebb az álom
most életre kelnek száradó ágak,
rügyek pattannak az ezüst nyárfán.
Könnyelmű még várni a tavaszra
langy' levegőben kizöldül a rét,
határ virágba borul nemsokára.
Lassan vége a télnek, kisüt a nap
méhek ébrednek a kaptárban
ők már érzik az akác illatát...
.*.*.

KAKAS
{Szonett: 2017. május 10.}

1

Tyúkanyó költi ki a kiscsibéket!
De a kakas a baromfiudvarnak
királya, peckesen lépkedve járja
útját a nagy udvarban, lépkedve
finoman, körbejárja területét.
gőgösen tartja magasra emelve
tarajos fejét, s lenézve mélyen
a baromfiudvar tarka népségét.

Teheti, hiszen tollazatával,
fénylő vörös tarajával ő a leg-
szebb az alacsonyrendű között.
nagy természetével az udvarban is a
*legerősebb. Amikor neki tetszik,
kergeti, futnak előle a tyúkok,*

2

Futnak előle a tyúkok szerteszét,
mert félnek nagy erejétől, s ijedten
elbújnak előle. Hadba száll a kis-
kakassal a trágyadomb tetején és
gőgösen legyőzi gyenge ellenfelét.
Arra nem gondol, hogy a trónja nem
örökös, végzete eléri ezért.
Nem kell sokáig várni, gazdasszonya
őt választja ki ünnepi ebédre.
Hamar elfogják őkelmét, most viszik
utolsó útjára, s akkor bizony
őkelmének inába száll minden
*bátorsága. De hiába rugdal erős
lábával, itt, az utolsó órája.*

3

Minden hiába, eljött az utolsó
órája. Elfogják, életének vége...
Viszik őkelmét a konyhába, kifolyt
a vére; leforrázzák, tollazatát
lecsupaszítják róla, hidegvízben
lemossák, végül feldarabolják,
zöldséggel, fűszerekkel nagy leveses
fazékba rakják. Finomtésztát főznek
hozzá. A leveses gőzölög, aromás
illat száll szerteszét a lakásban...
Hiába ez volt a kakas végzete,
segítséget se kapott. Vendégsereg
*ünnepi ebéden, őkelmét díszes
terített asztalnál elfogyasztotta.*

~*~*~

KARODBA ZÁRVA
{Szonett 2014. január 12.}

Ránk ragyogott az áldó napsugár,
kék égen fehér gomolyfelhők úsztak...
s ránk forró szerelmet sugároztak.
Ültünk búzavirágok közt a parton,
egymás szemébe belefeledkezve
ragyogott a nap a fejünk fölött,
egy boldog jövőbe' reménykedünk,
percek gyorsan múltak, nem figyeltünk.
Karjaidban szívem telve érzelemmel,
„Ez lett a vesztünk, mind a kettőnk veszte...”
nem érdekelt, az eljövendő idő
nem gondoltuk, hogy álom marad minden,
*nem gondoltuk, hogy boldog időket,
forró szerelmünket feledni lehet.*
.*-*.

KIBÉKÜLÉS
{Szonett: 2017. január 20. lelkező rímek}

1

Leszáll az est, fáradtan sietünk haza...
Jobb lenne egymással kibékülni, mint
veled örökké harcolni; szeretnék
vízparton együtt sétálni, kéz- a
kézben zöld mezőkön járni. Mesélnénk
ézelmlünkrol egymásnak, elozlatni,
vele nyugtalanságunkat. Hallgatva
az erdő csendes zúgását, felednénk
életünk sok búbanatát. Figyelve
madarak csivitelését, látgy szellő
suttogna fülünkbe: félreértések
köztünk elmúlnának, ha egymásnak
*nyújtánánk a kezünk. Mi bánt tégedet?
Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám,*

Ha megsértettelek, nyugodtan szólj rám,
 megértem, arcodon látom, valami
 nincs rendjén. Szemedbe nézve - mint egy
 kútban, oly' sötét a víz, olyan mély a
 büszkeséged. Meghallanám onnan is
 sóhajod, minden kívánságod eléd
 raknám. Forró kezembe vonom kis
 kezed, hiába ne küzdjél ellene,
 mert szeretlek, megsúghatom Neked,
 s kérlek, karjaim közt pihenjél meg.
 Most már lecsitultan beláthatod azt,
 hogy mindenkor jó vagyok én hozzád.
*Kedvesem csak szólj, amikor bánkódom,
 vigasztalj meg, elmúlik mély bánatom.*

..
 *

KIÉ A HASZON?

{Eredeti vers készült: József Attila: A tőkések hasznáról c.
 ófrancia formában írt vers ihletése nyomán: 2009. november 28.
 Később szonetté is átalakítottam.}

1

Kutyavilág ez, folyton változik.
 Dolgozhatsz üzemben-gyárban és jól
 végzed munkád, hiába vagy kiváló
 vasmunkás, a földeken termelhetsz
 kukoricát, vezethetsz hatalmas
 kamiont, lehetsz gazdag úr sofőrje;
 havi fizetésed csak éhbér, abból
 családod meg nem él. Takarítani
 is elszegődhetsz, ahol éjjel-nappal
 gürcölsz, utcán söpörhetsz szemetet,
 s ha tiszta a környezet; ha magadnak
 nevelsz állatokat, hiába végzed
*jól a dolgodat, havi fizetséged
 csak éhbér, abból családod meg nem él.*

Írhatsz regényeket, kölhetsz verseket,
 pénzed könyvek kiadására sosem
 lesz; taníthatsz iskolákban gyereket,
 ülhetsz egy irodában asztal mellett,
 Reggeltől estig, egész nap dolgozol
 számítógépen, vagy rendezheted az
 iratokat, még ha megfelelsz is a
 főnöködnek, havi fizetséged
 csak éhbér, abból családod meg
 nem él. Hiába fáradozol, s hiába
 tudod: még ha kilehelnéd lelked:
 a munkádból tisztességgel meg nem
élsz, amíg kapitalistának dolgozol,
sohasem lehet tiéd a haszon!

_

*

KISCICA

{Szonett: 2008. június 10.}

1

Csendben nyújtózva alszik a kiscica.
 Hosszasan pihenve nyújtóztatja lábát,
 nagyot ásít, meggörbíti hátát,
 majd pislogva a szemét, kinyitja.
 Nyalogatja puha szőrét, mancsával
 mosakszik, hegyezi a körmeit.
 Szeret mosakodni, ezzel idő telik,
 Fényesre nyalva tiszta kiscica.
 Unatkozik nem tudja mit tegyen,
 Még kicsit szopik anyja mellé bújva,
 majd elindul sétálni a szobába'.
 Ha gazdája simogatja, hálából
dorombol, majd ugrándozik, s játszik.
Cica eledele tejecske táliban.

Tejecske tálban, cica eledele,
 nyelvecskével lefetyel, pocakja telt.
 Ilyen a cica élete, amíg felnő,
 majd egérlyukak előtt áll lesben,
 megfogja az egeret. Viszi haza,
 mutatja büszkén cicamamának.
 Otthonában játszik vele úgy, ahogy
 erre tanították a cicaóvodába.
 Kisgér futkároz, ő utána megy,
 kismancsával megfogja, s megdobálja.
 Mamája dicséri; állatok étele.
 Egér a macskának csupán játék.
*Ám a kisgérnek nem játék, inkább
 tragédia és szomorújáték.*

*.*_.*.*
 *
 *

KISGYERMEKEM

{Eredeti vers: 2013. május 25. - Szonett: 2014. június 8.}

Anya-gyermek, sírig tartó szeretet.
 Totyogó gyermek anyja szemefénye,
 csillogó szemében benne a lélek,
 a mosolyában szülei reménye...
 Öröm a családnak csöppség kacagása.
 Kicsi gyermek drága kincs, szeretetre
 mindig éhes, telve boldogsággal,
 nemsokára szemünk fénye lesz belőle.
 Idő múlik, tanulni kell, növekedik,
 jól tanul az iskolában, okosodik,
 nemsokára leányokkal legénykedik,
 ismerkedik, majd szerelembe esik.
*Már férfivé vált, szüleitől elköltözik,
 várja őt édesanyja szeretettel.*

_.
 *
 *
 *

KISLÁNY FEHÉR RUHÁBAN
{Balassagyarmat, 2009. június 26.}

Kislány hófehér fodros ruhácskában,
könnyed táncot lejt orcáján mosollyal,
szoknyáján fodrok pörögnek a szélben,
mint hópihék a hideg téli fagyban.
Pántlikával megkötött szőke haja
a napsugárban aranyosan ragyog,
táncot lejtő kislány üde mozgással
fáradt ember arcára mosolyt fakaszt.
Oly szép a meleget sugárzó tavasz,
ünnepi köntöst ölt az öreg Földre,
a fagyos talaj gyorsan szárad.
Kislány táncát a viruló fák alatt
fáradt emberek mosolya kíséri
örömét égből angyalraj figyeli.

--*

KISMACSKA ISKOLA - egér-sors
{Eredeti vers: 2007. december 6.
Szonett: 2014. szeptember 1.}

1

Ahogy a kismacskák megszületnek
cicamamák kezdik őket nevelni.
Maca-cica a macska-anya, egyik
nap kisurrant az udvarra csendesen.
Ott lenn a nagykéménynél figyeli,
hol az egér lyuka; majd nemsokára
egérrel a szájában jön haza.
Kismacskája csodálkozva figyeli
- az egereket ő még nem ismeri -
macska-mama földre leteszi eléje,
mire ijedve szaladgál a kisegér,
de (sajna') menekülni nem tud már.
Maca-mama cicájának mutatja,
hogy pofoznak egeret kismanccsal.

2

Hogy kell kismanccsal egeret pofozni
játékosan, jobbról meg balról is.

Fogoly-egeret mindketten figyelik,

érdeklődve ámul-bámul a cica,

majd az egeret menekülni engedik,

de vigyázzák, elfutni nem hagyják,

kismacska örül, ugrik egy nagyot,

hogy ilyen játék hullott ölébe...

Megijedt, mozdulni se bír az egér,

a játéknak úgylát az lelsz vége,

- ha kegyelmet kér - el nem engedik,

hóhérjai kegyetlenül kivégzik, (mert)

egér macskának játéka-étele, (de az)

egérnek nem játék, hanem végzete.

KOTLÓS A TOJÁSOKON

{2008. február 21.}

1

Tragédia és szomorújáték.

Kotkodács! Minden napra egy tojás!

Tyúkanyó a kerti bokorban gondol

magában valamit, körmeivel

a földet kapirgálja. Kotkodács!

Tojásait a mélyedésbe rakja

naponta gondosan betakargatja.

A tyúkanyó kotkodál, összegyűlt már

húsz tojás, lecsendesül ekkor már

Kotty-kotty... ül a fészken naphosszakat

néha feláll, eszik-iszik, Kotty-kotty...

Azután tojásain ül megint. Kotty...

*Magában mondogatja, amíg a
tojásokat megmozgatja. Kotkodács!*

2

Tojásait megmozgatja. Kotkodács!
 Vajon ezt ő hol tanulta? Kotty-kotty...
 Lassan telnek így a napok, míg a
 tojásait kell melengetni. Kotty!
 Huszonegy nap az idő, amíg egy
 kiscsibe a tojásból kijő. Patt-patt...
 Tojások már pattognak egy-kettőre
 kibújnak a puha-pelyhes jószágok.
 Csipp-csipp... Csipognak, járkálni tanulnak,
 aranyszínű ruhájukban izegnek- és mozognak.
 Csipp-csipp... csipognak, tipp-topp... tipegnek-
 és topognak apró csőrrel esznek-
isznak, teli beggyel totyognak. Totty!
Tyúkanyó terelgeti-nevelgeti.

3

Tyúkanyó terelgeti-nevelgeti,
 Kotkodács! Mondogatja, tanítgatja,
 óvja utódait, tyúkanyó. Kot-kot...
 Nem könnyű a tyúkanyó élete, Kot...
 féltve védi a csibéit, veszélyes
 a szabad-élet! Kot-kot... Vigyázzon
 mindenki, nehogy károkat szenvedjen!
 Krú... Krú... Ha a tyúkanyó vészt érez,
 ijedten szól csibéinek, Krú... Krú...
 siessetek! Bújjatok szárnyam alá!
 Ez a védett hely nektek! Kot-Kot-kot...
 Szárnya alá zárja a csibéket,
mind a húszan ott lapulnak alatta
mert ez a csibék otthona. Kotkodács!

..*

KRISTÁLY GYÖNGYSZEMEK

{Szonett, ölelkező rímekkel. Eredeti vers 2009. szeptember 21.}

A világot bejárva, rád találtam.
 Kis szobámban sok virág, forró csókkal
 várok rád, elfeledem minden gondom,
 ezután már a szívünk együtt dobban.

Most könnyecsepp ragyog a kék-szemedben,
 veled az élet mindig szép lesz,
 szemed fénye ragyog szerelmesen,
 szeretnélek nézni, becézni téged.
 Csak veled szeretnék együtt lenni
 álmomban hallgatni halk sóhajod,
 éjjel-nappal szíved mellett pihenni,
 amikor szívünk is együtt dobog.
Te vagy a mindenem, boldogságom
legyen örökké ily' szép az álmom.

KÖLTŐK DALA

{Versemet ajánlom Szalai Mihály Emilnek, mivel „Az írók Halotti beszéde” c.
 láncverse ihletén írtam. Szonett: Oscar Wilde ölelkező rímképlettel
 {2012. július 3. A szép forma miatt mutatom be, bár középre helyezett
 verseknél kicsit bonyolult volt, hogy a gép elfogadta.}}

Porból vétettünk, s hamuból alkották	a
földünkön élő vitéz őseinket,	b
mindannyian vagyunk esendőek,	b
itt éltek elődink' - Kárpátok alatt...	a

meghalunk, ha üt az utolsó óránk!	a
Végső állomáshoz nehéz út vezet	b
oda eljutni nehéz mindenkinek.	b
Lelki értékünk mindenkor megmarad,	a

(ezért) dalunk a szeretetről zengjen...	c
lelkünk rezdüléseiről szóljon,	d
mindenki titkainkra emlékezzen...	c

(hogy) büszkék legyenek ránk utódaink.	d
Alkossunk értéket, gyöngyszemeket,	e
örökünkben leljék örömeiket!	e

**

*

LÁNYOK ÉS PAPÁJUK

{Eredeti: 2007. május 16. - Szonett: 2014. augusztus 31.}

1

Jó apám a munkáját befejezve
haza indul. Május van, kitekint a
kocsi-ablakán, mit lát: ünnepi
ruhában a természet, erdőszélen
vadrózsa virul. Leáll a kocsival
és kiszáll, leszakít egy szál rózsát,
majd utána még legalább százat.
Otthon várják a lányok; a virágcsokrot
nekik viszi, viruló lányait
karjaiba zárja, úgy hívogatja
őket: gyertek hozzám leánykáim
szép hajatokba rózsaszálat tűzők,
*erdőszélen találtam, nagyon tetszett,
levágtam, nektek csokorba kötöttem.*

2

Virágot nektek csokorba kötöttem.
Hoztam nektek illatos rózsát, legyen
tőle kedvetek. Az asztal terítve
már, vázában a szép csokor közepén.
A fehér terítőn is egy rózsaszál...
Finom ebéd megfőzve, illat száll fel
belőle. Tálban húsleves párolog,
kedves lányok tálalják, fogyasztják.
Nem marad el a húsos tál, benne
kakastaréj, csirkemáj. Gyertek hozzám
lányaim, ha itt vagytok mellettem,

jobban esik az étel. Ebéd után
*a szabadban, forró feketekávé
mellett, meghitten elbeszélgetnek.*

{Megjegyzés: Cím nélküli virágcsokrot az Internetről kölcsönöztem.}

~*~*~*~
*

LELKEM SZABAD

{Eredeti: 2012. október 18. - Szonetté: 2014. július 2.}

Kérlek, ne rejtse el ma az álmodat,
siess ide lovag, el ne hanyagold
magad, de sokáig ne kérsd magad...
mert fájó szívem el se bírná azt.
Jöjj ide mellém, engem ne várass,
az álmodat előlem el ne rejtse,
mindig csendben imádkozom érted,
kérlek, oly sokáig ne kérsd magad!
Hidd el itt mellettem jó lesz neked,
bizton tudom, ezt neked érezned kell,
mert csak akkor lehet szabad a lelkem,
ha engemet tiszta szívedből szeretsz,
*mikor a remény már érted ébredsz,
s én dallamok szárnyán feléd lépkedem.*

~~*~*

LEMARADTAM...

{Szonett: 2013. november 11.}

1

Szombaton, Pesten irodalmi est lesz,
meghívtak, ezért én is ott leszek.
Törölgetem a port az íróasztalon,
s figyelem az órát, nem kell sietnem.
Közben nézegetem az írásokat,
amiket majd a színházban elmondok:
választok versekből, és novellákból
- ki tudja, melyik lesz jó a zsűrinek?

Készülődöm, mit vegyek magamra?
Nem mindegy hogy festek a színházba'.
Talán sötétkék kosztüm a legjobb,
Lehet, illik hozzá a vajszínű blúzom.
*Kivasalom a ruhám és öltözöm,
csinosítgatom magam és sminkelem.*

2

Befújom magam illatos parfümmel,
megnézem magam a nagytükörben,
a táskám és a kalapom fölteszem,
már indulhatok, rendben van minden.
Mielőtt a rádiót kikapcsolnám,
a BKV és a MÁV sztrájkot hirdet,
hallom a híreket, mi van Budapesten...
azon gondolkodom: most mi lesz velem?
Barátok várnak az állomáson engem,
- nem gondoltam, hogy lemaradhatok -
de azt sem tudom, oda hogy jutok el?
Összefogtak ellenem az angyalok,
*Csak vártam - koptattam a porondot,
nem indul most innen se' busz, se' vonat.*

3

Mivel itt is szerveztek egy sztrájkot,
hangosan kiabálva járvák a várost.
Verseimet hiába vettem magamhoz,
hogy titeket ott azzal untassalak.
Elővettem zsebemből a Mobilom,
persze, az meg se fordult a fejemben,
kijelzőn neveket kell keresnem,
becenéven szerepeltek a Neten.
A gombokat, mindhiába nyomkodom,
de a neveket sehol sem találom.
Végre, itt egy név, - Tomi! - Keresem:
- szia, Tomikám! - üdvözlöm örömmel:
*de hangját hallva, elhúll a vér bennem,
nem te vagy az, hanem egy vad idegen...*

-.*-*

LULU KANDÚR
{2018. augusztus 18.}

Állatbarát voltam kislány koromtól
nálunk mindig voltak macskák-kutyák.
Foglalkoztam velük. Lulu kandúrunk
hófehér bundáját elszóródva,
fekete pettyek díszítették. Erős
termetű, okos jószág volt, amikor
magamhoz hívtam, nekem mindig
szót fogadva, azonnal mellettem
termett, értelmesen várta az én
utasításaimat. Én pedig a térdem fölött,
magasan, kezeim összekulcsoltam,
„cica hopp!” szólításra átugrotta.
*Mindig ismételve, vendégeinknek
bemutattuk Lulu cica tudományát.*

MÁJUSI SZONETT
{2010. április 23. szonett abab rím}

Korán van még, friss szellő fúj Keletről,
rám süt a nap, kinyitom a szememet.
Mélyen szívok tüdőmbe friss levegőt,
mert reggelenként ez éltet engemet.
Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután.
Felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár.
Tányéromon vajás kalács, kakaó,
gyorsan eszem, sietek, a munka vár,
gyönyörű tavaszt érzek az utcán,
kinyílt már a kankalin és tulipán.
*Szeretem a május havát, tavasz van,
enyhe szellő suttog nekem titkokat.*

--*

**

MÁRCIUS

{Eredeti vers: 2010. március 12. - Szonett: 2014, augusztus 10.
Az eredeti versnek csak egy részlete!}

Elmúlt a zord tél, hosszabbak a napok,
kinyitom a szemem, s gyorsan fölkelek.
Magyarnak születtem, arra neveltek,
e szép ünnepet várjam vidáman!
Magyar ruhában templomba siettünk,
örömnömp van ma: március tizenöt!
Hittel imádkozunk magyar hazáért,
orgonaszónál Istenáldást kérjük.
Legyen szorgalmas emberek munkája,
mindenkinek jusson kenyér asztalára,
s ne éhezzen senki e hazában!
Üzenetet hordoz ez a nap nekünk:
*ha a nemzeti zászlóra tekintünk,
imádkozunk, ne aggodalmaskodjunk.*
*_*_*_*_*

MÁRCIUSBAN

{2010. március 10.}

1

...hosszabbak a napok. Elmúlt a zord tél,
az áldott napsugár ablakomban ragyog,
kinyitom a szemem, s gyorsan indulok.
Öröm tölt el március tizenöt köszöntött!
Jó, hogy magyarnak születtem, engem arra
neveltek, vidáman várjam e szép ünnepet!
Magyar ruhában a templomba siettünk,
áhítattal imádkoztunk magyar hazánkért,
orgonaszó kísérettel Isten áldását kértük.
Korábban sem volt országunk gazdagabb,
mindig sokat dolgoztunk a falat kenyérért,
de egymást becsülve éltünk nyugalomban.
*Most magamban azt kérem: tekintsen
ránk Mennyből a magyar szentek serege.*

Mennyből szentek serege Tekintsen ránk,
 kik nemzetünket felvirágoztatták!
 Segítsék ki most is sok bajából,
 szenvedéstől hívó népünket óvják,
 hogy a dolgos kezük tétlen ne legyen!
 Legyen szorgalmas embereknek munkája,
 jusson mindenkinek kenyér asztalára,
 és senki a hazában ne éhezzen!
 Március tizenöt üzenetet hoz
 nekünk: inkább imádkozzunk, nem kell
 aggódnunk. Amikor a nemzetiszín
 zászlóra tekintünk, jusson eszünkbe,
*hogy itt az idő, mert boldogabb napra
 virrad sokat szenvedett nemzetünk!*
 -*-*-

MEGÁRADT AZ IPOLY

{Eredeti: 2010. május 8. Átalakítva szonetté: 2014. január 5.}

1

Ki tudna nekünk eleget tenni?
 Árad az Ipoly, de folyónak nem nagy,
 örülök, mert születtem magyarnak.
 Tudom, nem divat a hazaszeretet,
 sokszor mégsem értem, hogy is van ez?
 Akár az Ipolynál, hóolvadás után
 minden változáskor jobb létre vágyunk,
 reménykedhetünk, hogy majd beválik.
 Ha megtelik a medre, majd' mint életünk
 lecsitul egyszerre. Vagy mint szegény
 Duna, mennyi mindent átélt, rég' óta
 hurcolja Európa szennyét. A mély
*medrében lefolyt már annyi tetem,
 lassan minden elvész mocskos vizében...*

2

Lassan minden elvész e mocskos vízben...

Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?

a szegény népet Isten is feledte,

s a jóvátételt mindig csak ígérték,

pedig nagyon ránk férne a segítség.

Kis patakok-folyók, ha megduzzadnak,

nagy medret keresve, Dunába folynak,

de hová igyekezzen a szegény nép?

Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?

Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,

hisz' süket fülbe szól jaja szegénynek!

Ki merne válaszolni most igennel?

Ki segít rajtunk, ha csattan az oros?

A szegény nép sorsa kit érdekel most?

3

A szegény nép sorsa kit érdekel most?

Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,

napestig dolgoztak a falat kenyérért.

Éhezni? E szót nem hallják meg soha!

Mi bajunk, pedig ezt nem most találták

ki, mert mi szegénységet örököltünk.

Gazdagot jólétbe szülik, ujjukat

se kell mozdítani, vagyon ölükbe hull.

Voltak és vannak mindig ügyeskedők,

vagyont fortéllyal-fillérért szerzők,

kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt.

A gazdagok repülővel utaznak,

elhízott hajukat tengervíz mossa,

luxusbárokban költik a vagyont.

4

Luxusbárokban költik a vagyont,

ami sosem elég, kedvtelésükre

számolatlanul szórják a pénzt, hogy

zsíros falatjuk meglegyen mindég.

Az is nagy baj nálunk, hogy nagyjaink

ahelyett, hogy egymással torzsalkodnak,

azért dolgoznának a parlamentben:
minden szegénynek jusson jó falat.

Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
jutna eszükbe bársonyszékeikben:
szegénynek is jólétben kéne élnie!

E helyett a vagyonukat növelik,
*Jobb híján két-ballábas focistáknak
luxus-stadionokat emelnek.*

5

Luxus-stadionokat emelnek.

Inkább azon fáradoznának, hogy
legyen minden embernek munkája,
minden családnak kenyér kerüljön
asztalára, minden gyermek tanuljon,
rendes ruhában járjon iskolába.

Nélkülözés és félelem helyett
legyen e hazában béke és nyugalom,
akkor reménykedhetünk, ne csüggedjünk,
nem hagyhat magunkra Magyarok Istene,
higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk.

Ha mindnyájan teljes erőnkkel a
*jobbért küzdünk, akkor meglátjuk,
végre jóra fordul sorsunk kereke!*

.*.*.*.

MEGBOCSÁJTÁS?

{Szonett - készült: 2014. január 1. abab rímképlettel}

1

Akkor jut eszünkbe, mit kellene
tenni, mikor késő, ha szeretteink
örökre itt hagynak bennünket,
ahonnan többé ők vissza nem jönnek.
Emlékszem, a kezét szorosán fogtam,
fájdalmát átvenni én akartam, a
keszkenőmmel letöröltem szeméből
könnyét, ne lássam kínját, szenvedését.

Nemsokára betegen várt megint,
siettem hozzá vigasztalni, gondját
viselni: megmosdattam, fésültem és
étellel kínáltam. Arra kért engem,
*ha legközelebb megyek hozzá: vigyek
neki azt, amit szeretne enni.*

2

Vigyek azt, amit szeretne enni.
Örömet akartam neki szerezni.
Aztán korán hajnalban bekopogtam
hozzá, sívár-üres házat találtam,
ahol engem senki sem fogadott.
Elkéstem volna? Miért nem várt engem?
Örökös magányban ilyen sietőn
miért ment el? Hogy mit kellett volna még
tenni, akkor jut eszünkbe, amikor
már késő a bánat, ha szeretteink
lelke oda száll, ahonnan vissza nem
jő soha már. Hiába - bármily' nagy a
bánat - ezen változtatni nem lehet!
Annyit kell tennünk: imádkozunk értük!

-.*-*

MEGOLDÁS A SZERETET

{Eredeti versformába: 2009.05.30. - Szonett: 2014. 06.28.}

1

Sűrű- sötét minden lenn a mélyben
félelmemben reszketek s imádkozom,
az ég felé tekintve azt kutatom,
nem tudom, a sötétnek lesz-e vége?
Sötét éjjel körbe-körbe járkálok,
nem tudom, a fejem hol hajtom le,
elfáradtam pihenni már jó lenne.
A kiutat keresem, csak bolyongok,
Nytott szemmel keresem a megoldást,
nem alszom, csak lehunyom a szemem,
agyamban nem gyúl ki fény, mert elfáradt.

Késő este, ha fölkel a telihold
*a megoldást keresem, de nem lelem,
labirintus áll előttem mindenhol.*

2

Mindenhol csak labirintus előttem.
Hová nézzek, a szememet kinyitom.
Belépjek-e rajta? - kérdem magamtól -
Bátor leszek, behunyom most a szemem,
a sötétségben mindegy, hogy teszem.
Elindulok jobbra, tapogatózom,
s mit látok, ha szempillámat felnyitom?
Szemem előtt felvillanó fény mellett:
fények között sziporkázó nagy táblán
kérdszik: a megoldást te keresed?
Állj meg gyorsan! Tovább ne menjél már!
A megoldás nem nehéz - hidd el nekem, -
*csak annyi, hogy nyissad meg a szívedet,
az élet kulcsa: AZ IGAZ SZERETET!*

.*-*.

MEGTALÁLTAM APÁM

{Nem is tudom, hogy jutott eszembe ez a vers, hiszen
az én apukám nem volt iszákos, bocsánatot kell tőle kérnem!}

1

Elmesélem nektek hol jártam este:
mendegéltem, s lám', máris lépre mentem!
Kisfaluban édesapát kerestem,
háza előtt megálltam, de az ajtót
zárva találtam. Ilyenkor mit tegyek?
Sétáljak egy keveset? Ballagok a
járdán, az utcán futkosnak gyerekek,
libát terel egy kislány, vesszőt tart
kezében, dúdolgatva magában.
Hazaérve eteti-itatja az éhes libákat.
Nap is lenyugszik, lassan esteledik.
Gyerek-sereg elfáradt, hazaérve
*vacsoráznak, majd lassan elcsitulnak,
míg az apukák kocsmába mennek.*

Igen, apák a kocsmába sietnek.
 Ott áll a falu közepén egy hírneves
 kocsmá, benne egy vézna roma a
 rozoga hegedűjét nyúzza. Telve
 a nagyterem, ahová be se fér több
 ember. Asztal mellett meglett férfiak
 kezükben pohárral már pityókásan,
 nevetve koccintgatnak egymással.

Hallom a muzsikát, benézek az
 ablakon, s mit gondoltok, kit látok ott?
 A nagyterem közepén az én apám,
 kezében egy telt pohárral, a fején
félrecsúszott kalappal... a zenére
vidáman egy menyecskével csárdást jár

_

MÉHEK

{Eredeti vers: 2005. július 25, - szonett: 2014. szeptember 1.}

Cseresznyefa alatt ülök a kertben,
 nézem a röpködő méhecskéket,
 dolgoznak egész nap serénykedve.
 Nekik sem könnyebb az élet, de teszik
 dolgukat, amit természet rájuk rótt.

Egyik virágról a másik virágra
 röpködnek, de mégsem panaszkodnak.
 Apró testük telt virággal, szállnak
 vissza a kaptárba, onnan megint a
 határba. Méhkasban csak egyetlen
 a királynő, akit a szolgahad
 körülrajong. De ők már megszokták,
csak teszik dolgukat. Mit tehetnének?
Nekik ezt szánta az Örök Természet!

-...-

MENNYDÖRÖG ÉS VILLÁMLIK

{2013. október 22.}

1

Sötétségből sárgás fények villannak
ijesztő, hiszen csend, és sötét van,
komor fellegek zúgva-kavarognak
az égen, hirtelen lecsap a villám;
kísérik, fenyegetik ijesztő dörgések.
Ember-állat menedéket keres, de
a vihar sokáig tart, nem enged!
Félve bújik a lyukba Róka koma,
kölykeit sietve maga alá húzza...

Madarak a faágakon ijesztőn
vijjognak, fészekaljára húzódnak.
Udvaron egy megtermett komondor
*ugatva adja tudtára világnak:
fél a dörgéstől és villámlástól.*

2

Igen, fél őkelme a rút dörgéstől,
akár csak a nagy fekete kandúr,
'ki villámgyorsan a kamrába' surran,
ahol ő az úr, mert ott sokkal jobb
elbújva, mint odakünn, ahol most
fekete fellegből csapkod a villám.
Lám, ember-állat rettegve fél attól,
ahová Isten haragja lecsap, már
tovább nem tűrheti a Nagyúr, ami
odalenn a züllött Földön zajlik. 'hol
háborúznak, és sosincs' nyugalom.
Éhezés, gyilkosság és csalás teszi,
emberek életét boldogtalanná.
Szeretet helyett acsarkodás hallszik.

3

Szeretet helyett acsarkodás hallszik.
Teremtőnk régen ember gonoszságát
villámokkal és mennydörgéssel sújtja,
riasztja, hogy megbánják súlyos bűneiket,

Jó lenne, ha végre, arra ébrednének,
hogy békességben- és szeretetben
élni sokkal jobb, emberséges lenne!
Addig sötétből-sárgás fénnel csapkod
villámmal, 'mit égzengés kísér szörnyű
zajjal... A büntetés azokra zúdul, akik
gonoszul tönkre teszik szép-világunkat.
Földünk csodáival miért nem lehetnek
*elégedettek, amit hajdanán nekünk
gondos munkával Égi Atyánk teremtett.*

-..

M' ÉRT BÁNTANAK?

{Eredeti: 2012. október 6. - Szonett: 2014. június 8.}

Nem értem, mért bántanak, mindig egem
bosszantanak! Bosszúálló nem voltam,
inkább vagyok jóakaró; mert nehéz
sötétségben járni olyan utakon;
kis csónakon eltévedni nagyon
könnyű, visszajutni már csak vakon
lehet; én mégis fáradtságom nem
sajnálom, inkább jól körüljárom...
Megélhetem azt az időt, amikor
jönnek nekem segíteni; akkor
neked imádkozni együtt kell velem,
siratni nehéz sorsunkat. Remélve,
*a Jóisten imánkat meghallgatja,
nehéz létünket is megvigasztalja.*

-..

MESÉL AZ ERDŐ...

{Szonett: 2010. október 20.}

1

Óh, mily' jó veled erdőben sétálni,
míg a sas felszáll, fel a magas édig,
kiterjesztett szárnyát, erős lábait
lent csodálkozva nézik fiókái.

A lépteink alatt gallyak ropognak,
a fák tetején madarak pihennek,
katicabogarak szállnak sietve,
s búsan szól a fán egy özvegy madár...
Csitt... hallgatom, az erdő mit mesél
madarak halk dala csendesen kíséri,
talpunk alá falevelet hord a szél...
a virágok közt méhek döngicsélnek,
szárnyuk alá rejtik a virágporát,
s hazaszállnak gyűjtve édes mézet.

2

Míg ősfák alatt az erdő megpihen,
alant zöld békák sokasága brekeg,
fenn tátja a száját kismadár-sereg,
s madár dala hallszik a fák tetején...
Csendesen zsong az erdő, ha szél támad
mókusok ugrálnak, a gally megreccsen,
hangyaraj sietve nyüzsög fatörzsén,
hátukon nagy bábjaikat hordozzák.
Enyhe szellőtől levelek zizegnek,
a nyár éltető melegét siratják,
nekik már őszi levelek üzennek.
Pengeti a tücsök hegedűje húrját
ág tetején nagyot kacsint egy bagoly...
vidáman még egyszer nagyot huhog.

3

Mi ketten csendben átkarolva egymást
sétálgatunk ősfák ágai között
- hallgatva, mit mesél az erdő nekünk -
míg balzsamos illatok felénk szállnak...
Szívünk hevesen ver, éled a szerelmem,
ennyi csodát megélni nem reméltem,
szép fejed hajtsd a vállamra és nézz a
szemembe, tudjam, Te mit üzensz nekem?

Mit mesélt az erdő, elmondod este
csendben, halk zeneszó mellett - pirkadó
hajnalt várjuk - egymást öelve
s lélekben felszállunk a fellegekbe,
*ott ülünk ketten a Göncölszekerén,
álmainknak sohasem lehet vége!*
~~*

MI LENNÉL GYERMEKEM?

{Eredeti vers: 2009. április 4. - Szonett: 2014. február 21.
Vers: eredetileg Ballada - dalszövegnek is készült.}

1

Kegyetlen sorsa dül szívében, marja
a fájdalom. Mi lennél akkor, ha
megszülettél volna, s most lenne, aki
engem ápolna? Fáj az anyai szív!
Szíve alatt hordta, sorsa nem hagyta,
hogyan háború alatt jöjjön világra.
Könnyes szemmel ágyában gyászolja,
gyötrelme nem, de a napok múlnak,
nincs, ki elsiratná a nagy bánatát.
Minden hiába! Gyötrő a bánata!
Kegyetlen éjszakák, hosszú hónapok,
gyötrelme már övé marad, örökre.
*Így múlnak a napok egymás után.
Gyermeke soha vissza nem térhet!*

2

soha vissza nem térhet gyermeke,
nincs vigasza, meddig siratja anyja?
Nem múlik fájdalma, minden hiába,
szeme zárva, nyugovóra vár, végre
elalszik; épp' akkor libben a Függöny
az ablaknál, a meg nem született
kicsi fia fölé hajolva, közeledik hozzá,
arcát simogatva úgy vigasztalja:

Tudom, te engem szeretnél volna,
nem te hibád, kérlek, emlékedben
őrizz meg drága anyám, sohasem
ne feledj' engem, most is szeretlek,
imádkozom érted a Mennyekben,
hogy gyógyuljon sebed Édesanyám!

_

MICSODA DIVAT?

{Eredeti vers után szonettnek átalakítva: 2016. szeptember 16.}

1

Bizony-bizony mondom néktek, emberek,
fura világ ez a mai, elhiggyétek!
Tudjátok meg, mindez milyen kegyetlen,
női mell csak úgy szexi, ha befedem.
Túlzott, ha blúzotokból majd' kibuggyan...
farmeretek se csússzon le, s a köldök
ne látsszon ki... Férfi népet jobban
izgatja, ha nem lesz minden kirakva.
Olyan a test szilikonnal, mintha a
melle helyén foci labda volna!
Így pótolni mellet örület, ilyen
divatnak látványa is megdermeszt.
Mi lehet egy ilyen ember fejében,
oly gonosz, értelmetlen ötlet mellett?

2

Kit érdekelhet egy női mell helyett
egy beépített nagy labda, miből a
természetes szépség kiveszett! Okos
férfinépnek sem lehet az élvezet:
Csak külsőség, ócska látszat minden,
sivár élet vár utódokra, higgyétek!
Gondolatok eljövendő magzatra,
múmellből hogy szopik egy kisbaba?
Óh, hová lett a természetes szépség?

Mindez jóra nem vezet, súlyosan
meg kell fizetnetek! Csinosabb egy nő,
ha lenge ruhában sétálgat nyáron,
*ami természetes szépségét mutatja,
de testét nem teszi a kirakatba!*

..*

MÉRT FÁJ?

{2010.12.30. - Szonett: 2014. június 8. aa bb rímekkel.}

1

Miért fáj a szív, ha megbántja valaki?
Miért fáj akkor, ha valaki elhagyja?
Miért fáj nagyon, ha senki nem szereti!
Miért fáj akkor, ha valaki lenézi?
Miért fáj a szív, ha marad egyedül?
Miért fáj olykor, ha gyötrődnie kell?
Miért fáj, ha nem érzi fájdalmát senki?
Miért fáj a szív, ha a fájdalmát látják?
Miért nincs vigasza, ha szíve sír magában?
Mért nem keres vigaszt, ha egyedül van?
Fájdalmát maga gyógyítsa mindenki
Mert azt rajta kívül senki sem érzi.
*Nézzen mélyen lelkébe, mert szívünk
egy érző szerv, amit mindig óvnunk kell!*

MIKULÁSVÁRÁS

{Eredeti: 2012. december 5. - Szonett: 2013. december 5.}

Örülnek a gyerekek, nagy hó esett
hótakaró borítja a hegyeket.
Felöltözöm, kabátomat felveszem,
de a sapkám elveszett, hol lehet?
Legfőbb gondom: bakancsom se találom.
Töröm a fejem: korcsolyázni, hogy
menjek? Fehércsoda fogadott ott

lógnak a jégcsapok, kint a teraszon,
lefagytak az ereszen. Fiúk-lányok
csodálják a tájat, hógolyóznak,
a jégen csúszkálnak és korcsolyáznak,
majd az udvaron hóembert csinálnak.
*Fehérbe öltözött a táj, holnap jön
a Mikulás, szánkón hozza csomagját!*

..

MIKULÁS

{Eredeti vers: 2007. december 6. - Szonett: 2014. augusztus 17.}

1

Itt a tél, jaj, odaki' de hideg van,
fákon zúzmara, mit mesél az erdő?
Mit tesznek a gyerekek? Várnak havat,
hideget. Kinéznék az ablakon -
- ó be jó, mily csillogó, ha pelyhekben
hull a hó, lesz belőle hógolyó.
Ott sétál kint nagyapó? Nem nagyapó,
inkább a Mikulás, vagy Télapó?
Csengő szánon érkezik, rénszarvassal
húzatja. Szánkója jól megrakva
tele minden jóval: cukorkával,
és dióval rakott zsákba mézes
süti, csoki. Körbejár, Mikulás
azt figyeli, hol élnek a gyerekek?

2

Azt figyeli, tisztítják-e a csizmát,
s hol élnek gyerekek? Itt meg amott
az ablakba' ki van rakva sok csizma.

Hó apó fékezi a szánkóját, a
sok csizmát pakolják. Bent a meleg
szobába' alszik Jancsi és Juliska.
Reggelre a sok csizma minden jóval
telve: szaloncukor, mogyoró, piros
alma, bojtos sipka, sál és kiskabát,
aranyozott virgács... Megígérik, hogy
jók lesznek, csomagokat kibonthatják,
szót fogadnak papának és anyának,
*jövőre is ünnepelni akarják
kedves Mikulás-bácsi névnapját.*

****_._****

MELYIK ÉVSZAK SZEBB?

{Szonett: 2013. November 16.}

Ki találja ki, melyik a szebb évszak?
Hogy melyik lehet szebb? Tán a tél, mikor
fehér hótakaró lepi a tájat? Vagy a tavasz az,
a kikelet, mikor ibolyák nyílnak,
s erdő-mező telve az akác mézes-
illatával, ha eltelik a lelkünk
édes borzongással... Talán a nyár szebb,
telve rózsza illattal? Minden ágán
bimbó: fehér, rózsaszín, sárga, bordó
és a vörös minden árnyalatával,
szerelemre gyűjtő aromájával.
Rózsafák, futórózsák, rózsabokrok,
*egész földkerekséget befonják,
szerelmes szíveket lánggra lobbantják.*

..

NAGYANYÓ KARÁCSONYA

{Eredeti versből szonetté alakítva: 2013. november 21.}

1

Öreganyó kicsi szobájában
összegörnyedt háttal ül egymagában
Kezeit imára kulcsolja és
rózsafüzérét morzsolgatja.

Asztalán egy fenyőfaág cserépben,
rajta szaloncukor, s egy lobogó
gyertyaszál... Visszatekint a régmúlt
időre: kedves karácsony estére,
amikor még ezer gondja közt csak
ő ajándékozott, mindnyájuk arcára
mosolyt fakasztott. Feldíszített nagy
fenyőfa állt a nagyszobában, sok-sok
szépen becsomagolt ajándékokkal,
karácsonyi ének szállt fel az égbe...

2

Torta, mézeskalács, diós-mákos
beigli és peccsenye illata szállt a

magasba. Gyermekai minden tájra
szétszéledtek, el, a világba', és most
mindegyik él magában - törődik csak
a saját bajával. Egyiküknek sincs
gondja öreg nagymamára, aki most
ül magába' egyedül, elhagyatva...

Tán elfeledték, ki őket szerette
és felnevelte? Otthagyják magában,
ezernyi bajával és bánatával?

Igaz, ők is fáradoznak, nekik se
könnyű az élet, a pihenés nekik
is kell, de mért csak magukkal törődnek?

3

Jó módban élnek, berendezésük
luxus. Nem hiányzik az utazás és
nyaralás sem. Mért csak arra figyelnek,
hogy legyen gazdagon terített asztal?

Akkor érzik: mit tett értük, ha majd
megöregszenek, ha a karácsony-
estéken már ők is magukban lesznek.
Akkor fáj majd a lelkük, mindnyájuknak.

Tán akkor majd visszaemlékeznek
gyermekkorukra, szép karácsonyokra,
békés otthonra, mikor a nagymama
szeretettel viselte gondjuk' és
*kísérte minden léptük' gondoskodott
róluk, bajban őket vigasztalta.*

4

Betegségben is ápolta őket; a
gyógyulásukért imádkozott értük.
Akkor majd eszükbe jut a kedves
öreganyó, s már késő lesz akkor,
ha elszáll belőle az élet? De már
mindhiába, mert a nagyanyójuk
elköltözött, lelke elszállt egy másik
világba. Oda, hol' fáradozását
végre kipihenheti. De ő onnan
is életüket figyeli, őket
sosem fogja feledni. Odafentről
gondjaikat ő tartja majd számon
*bajaikat-fájdalmukat is érzi, s
szívük bánatát imával enyhíti.*

NE HAGYJ EL - MAGÁNY

{2013. október 28.}

Magam vagyok én, úgy élem életem,
mint egy árva falevél sötétségben.
Sűrű mocskos sárban megtiporva...
nem, mint bátor, szomorúan, hanem
mint vándor. Magányosan nem jó élni,
nincsen miben reménykedni. Rosszat
sugall egyedüllét, akkor is, ha
eszed ural. Úgy érzem, most el kell
mennem: idegen itt nekem minden.
Félelemben, rettegésben, kérek,
maradj velem, fogd szorosan a kezem.
Jöjj hozzám, nagy bánatom múljon el,
kérek, maradj nálam hű szerelmem,
érezem, úgy nyugszik meg fájó lelkem.

NEM VÁR AZ IDŐ

{2012. október 6. Elbeszélő költemény szonett formában.}

1

El ne feledjétek vének és ifjak,
a múltó időt nagyon becsüljétek.
S ha eljő az idő, nagyon kell akkor
még vigyázni rá, s nem később, amikor
már elillan tőlünk! Tudnunk kell, hiszen
az időnek az a természete: ***nem áll meg***
mert tovább kell mennie! Azért nem
várhat még egy percig se tovább, mert az
idő folyton halad - egyszerű a
válasz. - Mikor kicsi ember születik,
tehetetlen, de nemsokára gügyög,
izeg-mozog, majd felül, s ismerkedik
a világgal; mászkál, csörgővel játszik...
Eszik-iszik, majd billegve feláll és

2

botladozva tanul meg járkálni,
s ha kikerül a ketrecből, ijesztő
 mit produkál. Közben rohan az idő,
 úgy, hogy alig bírjuk követni. Saját
 kárán tanulja meg a kis ember, mik
 a teendői. Míg óvodába kerül, 'hol komoly
 feladat vár rája - nem azt teszi ő, 'mit
 szeretne - már nagyon fontos feladat:
megtanulni, érthetően beszélni!
 Nehéz ezt kicsi embertől elvárni,
 de sűrget az idő, ha mi bárhogyan
 hiába szeretnénk, nem fog megállni!
Hétéves a gyerek, iskolába megy
- még mindig a mamával kézen fogva. -

3

Ott tanulják meg a számokat és a
 betűket, s ha ügyesek, karácsonyra
 már a színes könyvből felolvassák
 az ünnepi verset, s ***megtanulják***
leírni a betűket és szavakat,
 a meséket is maguk olvassák már.
 utána kérdés: most hol tanuljon?,
 életében mit akar elérni?
 Felnőttként mi szeretne lenni? ***Merre***
kell most lépni? Megfontolandó az;
jól kell dönten, mert nem vár az idő!
 Felnőtt lett az ifjú ember, nagykorú...
nehéz választást előtt áll, és hosszú
útja előtt kilépett az életbe.

4

Sorsfordulók előtt hogyan boldogul?
 Munkát vállal? Továbbtanul? Most dönti
 el, hogy milyen lesz a felnőtt élete.
 Megállni most sem lehet, mert az idő
 sűrgeti! Döntést hozott, főiskolát-
 egyetemet végzett, s kilépett a

a NAGYBETŰS életbe! Felnőtt fejfel
sem könnyű kitalálni, hol kap állást,
hol fog dolgozni egész életében;
miből él ezután? A szülei már elfáradtak,
egyedül él egy ideig. Munkája
még nincs. **Nem könnyű sors idősnek, sem
fiatalnak!** Volt-e értelme a sok
tanulásnak? Ebben nem ők döntenek!

5

Mert az idő nem áll meg... Van, kinek
korábban kell döntenie, hol lelhet,
olyan helyre (ahol) rá munka vár,
amiből megélhet ő, és ha van már,
a családja? Jó élet vár rá, netán
munkanélküliség réme kopogtat?
(vagy) **a munkájáért megbecsülés,
babér-koszorú,** ki lát a jövőbe?
Hazában kinek dolga gondoskodni
az itt élő minden emberről?
...és ki gondoskodik az emberekről?
Olyan legyen, aki nem a saját
pénztárcát tömni, *akinek nem célja
rövid idő alatt meggazdagodni!*

6

Ébredjetelek okos magyar emberek!
**A Hazájáért elhivatott állam-
férfit válasszatok meg.** Legyen elhivatott,
az országban mindjárt rendet teremt.
Aki jó hazafi, (aki) érti dolgát,
nem saját érdekeit figyeli, hogy
rövid idő alatt meggazdagodjon,
hanem a haza felvirágzásáért
és élhető emberi létért küzd.
Ezen fáradozzon minden ember!
Sürget az idő! Nem lehet várni!
Úgy lesz elégedett a magyar nép!

*Nem vár az idő! Talán eljön már,
újra szabadok leszünk!
Dalolhatunk!*

.*-*.

NÉMA ERDŐ, NÉMA TÁJ

{Eredeti vers: 2013. október 10. Szonett: 2014. szeptember 2.}

1

Csendes az erdő, üres madárfészek
magányosan leng a faágon... árván
búslakodik, mint az én lelkem árnya
homályba révedezve, ha rám néznek.
Néma táj körülölel, csak szél süvölt,
faágakon reccsen a gally, már félholt.
Lelkem őre láncá csörren, fenn a Hold,
a csöndet zavarva, csak farkas üvölt.
Szívem remeg, oly félelmetes a táj,
sziklatömb tetején fekete sas-madár
figyel a földre, éhesen koncra vár.
Mi ez a csend, mért nem dalol a madár?
*Fészekben fiókák éhesen várják
anyjukat. Senki se tudja, merre jár?*

2

Félve tekintek szét a néma tájon,
fülem hallja, mire készül a FÖLD,
a szél se rebben, már semmi sem zöld...
némaság mindenhol a rónaságon...
Vétkes ember, a Földet lerombolta,
kizsákmányolta, - éltető javaink
már sehol: nem teremnek magvaink,
senkit nem kímél a sors, kakukkszóra
hiába várunk! Már az idő lejárt!
Ember! Szállj magadba, bánjad bűneid,
érezd vétkeid, kérj kegyelemet,
míg erdőben újra dalol a madár,
*a fiókák többé ne éhezzenek
étket csőrben hozza az anyamadár!*

*-.**-.**-*

NYÁRI ZÁPOR

{Eredeti versből átalakított szonett: 2014. június 7.}

1

Sétálni indulok fényes nyári nap,
melegben nézem a kirakatokat.
Dörgés ereje rázza meg a fákat,
ijedten húzom össze a ruhámat.
A derült kék ég beborul felettem,
villám csapkod fekete fellegből,
fal mellé húzódom a zord időtől
- ernyőmet a fejem fölé emelem.
Süvít a szél a világ tetején,
amíg valaki ifjan felé lépeget,
de jön a zápor, mindjárt őt eléri,
Ő nem fél semmitől, merész ember!
*Hömpölyög az ár, semmit sem kímél,
házakat-földet önt el percek alatt.*

2

Mindent gyorsan elönt, percek alatt,
tengervíz zúdul be az otthonokba,
s elönt mindent, ami útjában áll,
mint rémálom, rombol le otthonokat;
embertömegek maradnak fedél nélkül.
Hogy bírná nyelni a föld a sok vizet,
'mi megállás nélkül zúdul a tájra?
Jajkiáltás hangzik szerte hazában,
új tanyára hol lelünk, mi lesz velünk?
Olyan az élet, akár nyári zápor,
ezernyi villám csapkod az Égen;
körül se nézhetünk, itt tombol már,
*hirtelen támad az ár, viharosan
tör ránk, gyorsan elsodor, rettegnünk kell.*

Az ár nagyon gyorsan elsodor, félnünk kell.

Senki sem érti, Isten mért bünteti
 népét? Haragos Istenünk miért sújt
 le ránk? Noénak vízözön után
 megígérte, hogy nem bocsát reánk
 özönvizet többé soha! Igen, meg-
 ígérte az emberiségnek, hogy a
 Földön nem lesz soha többé vízözön...
 de mindez olyan régen történt, lehet,
 talán már ő is elfeledte, - vagy ki
 tudhatja? - Annyi gazság történt már,
 a gonoszság az Eget ostromolja,
*s sincs bűnbánat. Ezért megérdemlik
 az emberek, Isten büntetését!*

..*

NYOMTALANUL

{Eredeti: Budapest, 2011. október 31. Szonett: 2013. november 11.}

Kérlek: daloljunk együtt, mesélj nekem,
 s ha örömed vidít, kacagásodat
 hallgatom szobafogságom csöndjében...
 s te angyalokat is elkápráztatod.
 Künn néma csönd, jégvirág-dísz ablakon,
 megkérdeszlek: miért mentél el tőlem?
 S én csupán a némaságot hallgatom,
 hiszen nyomtalanul, eltiporva hagytál el...
 Fájdó sóhajok hagyják el a számat,
 jöjj vissza, lelked ne borítsa kéreg...
 csak hallanám dalod, érted merengek.
 Mikor eljön az éj, s ránk ragyog a hold,
*ablakon olvadnak a jégvirágok
 s érzem, minden este csak rád várok.*

..*

.

*

*

ÓH, TE ÉDES!

{Eredeti vers: 2009. április 4. - Szonett: 2014. január 15. - Az ihletem abból lett: rádióban reggel fél' füllel hallottam: Svájcban csokoládé-kiállítás lesz!}

Óh, mennyire szeretlek, a kreol
színedet, szép barna szemeidet.
Ha meglátlak, érzem bűvös illatod,
és az egész, édes mivoltodat.
Nagyon kívánlak! Oh, arra kérlek,
légy az enyém, még a gondolat is
szép remény! Amikor közelemben
vagy, mámor önti el az agyamat.
Kérlek, ezért ne válass magadra
sokáig, a ruhádból is kibont' lak!
Siess hozzám, úgy teljesül vágyam:
Most azonnal megeszlek, mert igazán
szeretlek, *Te kíváncsian finom...*
és édes: MOGYORÓS TEJCSOKOLÁDÉ!
-.*-*

ŐSZI HANGULAT

{Eredeti: 2011. november 25- Szonett: 2014. június 1.
Versemet „Bestia” Őszi történet c. láncverse ihlette.}

1

Így múlnak el az őszi varázslatok.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga,
egy szép őszi táj, csak ne villámlana!
Jó lenne még sportpályán métázni.
Falevél hullik, vörös, barna sárga,
mit tehetek én most, átázottan fáзва?
Cipőm is tele ment vízzel meg sárral
haza nem mehetek... apám bottal várna.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Mi oka annak, hogy nővérem beteg lett?
Mi lesz most velünk, kinek a hibája?
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Orvost hívtak hozzá, különben baj lesz!
Család aggódik, mi lesz veled Klára?

Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
 Szülők bánkódnak, nem tudnak mit tenni,
 ilyenkor jobb lenne templomba menni.
 Család aggódik, mi lesz veled Klára?
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
 Imádkozni kéne, válságos életért,
 hogy ne szenvedne mások bűneiért,
 őszi hangulat jár a betegséggel...
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
 De a SORSA nem úgy tett, egész másként
 döntött, jobban lett, meggyógyult Klára!
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
*Klára nem bűnös, mert fiatal, árva,
 tudják meg, hogy később angyal várja.*

..*.*.*

**

*

OKTÓBER VÉGÉN

{Emlékezés elhunyt szeretteinkre és a hősi halottakra.}

1

Októberben nektek nyílnak virágok,
 sírokra borulnak krizantém-csokrok...
 Kik égi mezőkről tekintenek ránk,
 temetőt járva gondolunk majd rátok,
 szeretnék én is kimenni hozzátok.
 Kimegyek hozzátok, azt megígérem,
 bár a járást már nehezen bírom el.
 Mécses lángja mellett imádkozom,
 síroktokra csodás virágcsokrot teszek.
 Gondolatban már a temetőt járom...
 találkozom veletek Édesanyám
 és Apám! Kedves Testvéreimhez is
*megyek, tudjátok, hogy titeket soha
 nem feledlek: Guszti, Pista és Bandi...*

2

Nem feledlek: Guszti, Pista és Bandi,
 ahogyan gyermekkorunkban, most is
 gondolatban megint együtt lehetünk
 mindnyájan, a nagy ebédlőasztalunk
 körül ülünk majd. Kedves Édesanyánk
 szeli a kenyeret, szerető szóval
 meri sorban a finom levest, majd a
 túrós-tésztát kínálja, tetejére szórja
 a ropogósra pirított szalonnát.

Ha a finom süteményekre gondolok,
 szememből könnyek mindjárt potyognak.
 Jó volt hallgatni apánk halk szavát,
amikor valami csínyen minket talált.
Szeretettel gondolok most is rátok.

3

Rátok gondolok a kedves családra
 most is, mert jó volt veletek élni,
 köztetek felnőni, emberré lenni...
 Messzi temetőbe már nem jutok el,
 ahol nagyszüleimet temették el.
 Őseim Erdélyben és Felvidéken,
 fenyőfák tövében nyugosznak' régen.
 Visszaemlékezem most Nagymamára,
 'kihez diákkoromban oly szívesen
 jártam. Rájuk gondolok, s gyertyalángja
 mellett mondom el értük az imámat.
 Terád gondolok egyetlen szerelmem,
ki nehéz sorsban vigaszt adtál nekem.
A sírod messze, oda nem jutok el.

4

Oda nem jutok el, a sírod messze,
 de erőm összeszedem, s gondolatban
 veled is lehetek, melletted leszek,
 sírodat virággal borítom, s gyertya-
 lángjánál köszönöm a boldog időt,
 amit életedben nyújtottál nekem.

Gondoljunk most a hősi halottakra,
kik háborúban és szabadságharcban
áldozták életüket értünk, s a hazáért.
Temetőt járva gondolunk majd rátok.
Mindenszentek napján, járjuk a temetőt,
lábunk alatt tarka levelek ropognak,
*virágos sírokon lángok lobognak, s a
szívünk elhunyt szeretteinkért dobognak.*

A kép címe: Arany október

-**..**-

ÖRÖKKÉ SZERETNI

{Szonett: 2013. október 10.}

1

Hiába kopogott sírodon a rög,
hiába múlt el annyi idő... most
is érzem a két kezeden bársonyos
érintését, mellettem vagy, ahogy
rám emeled ragyogó szemed, látom,
itt vagy... Mindig érzem a közelséged,
álmaimban is nálam vagy, s bánatos
arcomra csókot lehelsz. Pirkadatkor
kinyitom szemem, szívem nagyot dobban,
mert megéreztem, te itt vagy velem... Nem
maradtam magam, itt vagy mellettem.

Tisztán látlak a gomolygó felhők
*közt, a felkelő Nap tükrében,
vizek hullámain, sápadt hold fényben...*

2

Hallgatom: hogy susog a szellő,
 érzem közelléted testem melegében,
 lágy simogatásodat a bőrömön,
 szeretetedet a szívem legmélyén.
 A lélek leheletét érzem lényemben,
 látom a fényt is szelíd szemedben:
 itt vagy velem a lágy muzsikában,
 hegedű halk sírásában, hallom
 igen, most is lágy hangodat, ahogy
 fülembé súgod: SZERETLEK! A lágy
 fuvola-hangban, orgona-zengésben,
 harangok kongásában, mert érzem,
mindig, mindenhol itt vagy mellettem...
most is szeretsz, nem feledtél el engem...

3

mert Te örökre itt leszel velem.
 Elmerülök a természet szépségében,
 s amikor a madarak csiripelnek,
 érzem, Te is itt vagy közelemben...
 Amikor a méhek zümmögését
 hallom, velem vagy a rét virágai
 között. Ha esténként a bánatom
 megrohan, és érzem a lágy kezéd
 simogatását, fájdalmam elmúlik.
 Mert létünk akkor összeforrt, szívünk
 együtt dobogott, amit elfeledni
 nem lehet ott fenn a magas Égben,
de itt a Földön sem! Mert mi örök
szerelmet fogadtunk egymásnak!

ŐSEINK NYOMÁBAN

{Gönc-Telkibánya: 2005. augusztus 26-28.}

1

Valamikor régen Erdélyország
legszélsőbb dél-keleti részén éltek
őseink, kik vitézül szolgálták
a hazájukat, és királyukat.
Ezért kutyabőr, cím és címer, birtok,
nemesség járt, aki megérdemelte.
Hazánkat akkor háború vihara
tépázta, őseink honát szét dúlta,
szétzilálta. El kellett hagyni ezért
szülőföldjüket, hol magyarságuk
miatt nem kellettek. Elszéledtek
szét a nagyvilágba'. Voltak köztük, kik
*Trianon után - álomra hajtva
fejüket - Magyarországon éltek,*

2

- lépést sem téve reggel... már „külföldön”
ébredtek! Mások átjöttek a csonka
hazába, vagy messze, külföldre, tán'
más európai városba, vagy
Amerikába. Így történt, hogy alig
maradtak rokonok csonka hazában.
Édesapám nem látogathatta meg
immár „külföldön” élő édesanyját,
én nem ismerhettem nagymamámat,
s rokonokat, mivel az ősi földön
idegen volt minden. Ezért azokat
- kik ott születtek - (ki tudja, miért),
ezután ellenségnek tekintették!
Bizony, úgy nőttem fel, hogy nem ismertem

3

rokonainkat, nem volt nekem se
nagynéném, unokatestvérem sem,
s még keresztanyámat sem ismertem,
mert sokan távoli országban laktak.

Családunk elődje, kedves öregúr,
nehéz időkben élete értelmét
abban lelte: szétszéledt rokonságot
számon tartsa, hol és hogyan élnek.
Emlékszem, hogy még gyermekkoromban
a nyilvántartott rokonoknak neki
kellett elküldeni levélben, ha valahol változás
történt: gyermek született, vagy valaki
meghalt, vagy külföldre költözött, s aki
tehetett, okmányokkal igazolta.

4

Életében előrelátó módon
átruházta András testvéremre,
hogy ha itt hagyja a földi világot,
élete nagy művét, a családfát
neki hagyja örökölni, hogy folytassa
a munkáját. András ezt elfogadta,
szorgalmasan folytatta a kutató
munkát, majd találkozóra hívták
azokat a nagycsaládból, akiket
fölleltek, első alkalommal is, szép
számmal dicsekedhettek. Így sikerült
összejönnünk Telkibányán, Gönc mellett
legalább ötven feletti rokonunk,
ami szinte hihetetlennek tetszett.

5

A fenyves-erdőben épült szállodában
nekem is sok rokonom lett, sokukat
nem ismertem, hírüket sem hallottam.
Három napig ismerkedtünk. Huszonhét
Finta-ág nőtt ki CSALÁDFÁN, mindenki
kereste: melyik ágon van a helye.
Legtöbben hoztuk szüleink, ősök
adatait, mindenki örült, hogy a
családfa koronája szélesedett,
mert percenként jelezték azt, hogy helyet
talált a családfán egyik felmenőjének.

Utolsó nap búcsúzkodva fogadtuk:
*év múltán - ha az égiek engedik -
Erdély déli részén találkozunk.*

6

Erdély a Finták régi fészke: Haraly,
őseink otthona. Hazaérkezve
velük levelet váltottam, másoknak
telefonáltam. Nekem csodás emlék
a találkozás, nagyon szeretném, - ha
az Ég engedné - hogy jövőre is
köztük lehetnék. Mindig jó lenne
érezni, hogy nem vagyok egyedül,
nagy család vesz engem körül, mehetek
csonka haza bármely vidékére:
Alföldre, Dunántúlra, Felvidékre,
Erdélybe, Csehországba, vagy akár
*Németországba és Amerikába:
mindenhol rokonokra találok.*

7

Feledhetetlenül jó volt, hogy kedves
rokonokkal találkozhattam, végre
őket megismertem. Ki gondolta volna,
hogy egy napról a másikra
nagyon érdekes volt, hogy csak
Dunántúlon három család közeli
rokon, nekem mind unokatestvér.
Sokszor találkoztam velük, Attila
fiammal mentünk a találkozókra,
évenként egyszer augusztus végén.
Jó érzés, hogy a kiterjedt nagy
*rokonságban enyéimmel együtt
tárt karokkal, rokoni szeretettel, várnak.*

A FINTA CSALÁD CÍMERE

_

,

Két őszi vers, más-más rímképletekkel:

ŐSZÖN TÖRTÉNT

{Szonett: 2014. június 1.}

1

Így múlnak el az őszi varázslatok.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga,
egy szép őszi táj, csak ne villámlana!
Jó lenne még sportpályán métázni.
Falevél hullik, vörös, barna sárga.
Mit tehetek én most, átázottan fázva?
Cipőm is tele ment vízzel meg sárral
haza nem mehetek... apám bottal várna.
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Mi oka annak, hogy nővérem beteg lett?
Mi lesz most velünk, kinek a hibája?
Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
Orvost hívtak hozzá, különben baj lesz!
Család aggódik, mi lesz veled Klára?

Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
 Szülők bánkódnak, nem tudnak mit tenni,
 ilyenkor jobb lenne templomba menni.
 Család aggódik, mi lesz veled Klára?
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
 Imádkozni kéne, válságos életért,
 hogy ne szenvedne mások bűneiért,
 őszi hangulat jár a betegséggel...
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
 De a SORSA nem úgy tett, egész másként
 döntött, jobban lett, meggyógyult a Klára!
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
*Klára nem bűnös, mert fiatal, árva,
 tudják meg, hogy később angyal várja.*

**. **

ŐSZI HANGULAT

{2014. június 1.}

Így múlnak el az őszi varázslatok.
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga,
 egy szép őszi táj, csak ne villámlana!
 Jó lenne még sportpályán métázni.
 Falevél hullik, vörös, barna sárga.
 Mit tehetek én most, átázottan fázva?
 Cipőm is tele ment vízzel meg sárral
 haza nem mehetek... apám bottal várna.
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
 Mi oka annak, hogy nővérem beteg lett?
 Mi lesz most velünk, kinek a hibája?
 Falevél hullik, vörös, barna, sárga.
*Orvost hívtak hozzá, különben baj lesz!
 Család aggódik, mi lesz veled Klára?*

-.-

PORBÓL LETTÜNK
{Pályázatra készült Fenyőfa jeligével -
Oscar Wilde rímképlettel: 2013. szeptember 8.}

Porból vétettünk, s hamuból alkották
földünkön élő vitéz őseinket,
mindannyian vagyunk esendőek,
itt éltek őseink - Kárpátok alatt...
meghalunk, ha üt az utolsó óránk!
Végső állomáshoz nehéz út vezet
oda eljutni nehéz mindenkinek.
Lelki értékünk mindenkor megmarad,
(ezért) dalunk a szeretetről zengjen...
lelkünk rezdüléseiről szóljon,
titkainkra mindenki emlékezzen...
(hogy) büszkéek legyenek ránk utódaink,
*alkossunk értéket, gyöngyszemeket,
örökünkben leljék örömlüküket!*

~**~**~

RÁD GONDOLOK
{Eredeti vers: 2011. április 21 - Szonett: 2014. augusztus 28.}

1

A világot bejárva találtam rád...
S most, ablakon kinézek, gyönyörködöm
az esti tájban, a nyugvó napsugárban,
mikor az égbolt peremére szállnak,
s elhalványulnak a fények... csendesül
az este, majd a test és lélek, közel van
már az est, megpihenünk. Nemsokára
jönnek a szép álmok, mámoros éjek.
Lágy szellő-susogás száll, belopódzik
ablakodon, dúdolgatom dalodat,
míg odakünn az eső csendben szital.
Szemedben tűzlángja lobog, arcodon
*mosoly ül, szomjazom a szerelmed
után, mert ma veled leszek boldog.*

~

RÁNK KÖSZÖNTÖTT MÁRCIUS

{Eredeti vers: 2013. március 1. - Szonett: 2014. augusztus 22.}

Kizöldült a határ, itt van a tavasz,
Köszöntelek hisz' minden jóval, széppel
elárasztasz! Napsugárral köszöntesz,
engem boldogsággal örvendeztetsz.
Márciusban napjaink már hosszabbak,
vidámabban ébredünk, bizakodni is tudunk.
Visszajöttek a fecskék; szétoszlottak
rossz érzéseink, lassan elmúlnak a
kétségeink, nézzünk szembe jövőnkkel,
ha sokat szenvedtünk, ne figyeljünk
visszafelé a múltunka, örüljünk
kikeletnek, ragyogó napsütésnek
*legyenek vidámabbak a napjaink,
meglátjuk, szeretet gyúl a szívünkben.*

-*.*-

RÉGMÚLT IDŐK ŐSZÉN AZ ISKOLÁBAN

{2010. szeptember 3. - Szonett: 2014. szeptember 2.}

1

Csendben osonva jött az ősz a kertek
alatt, gyér felhőkben álmosan pihent
a nap. Nem simogatja fáradt arcokat,
mikor az emberek munkába rohannak.
Nyugat felől szél fúj, lombját rezgetve
útszéli fáknek. Dideregve siet a gyerek-sereg,
háton táska, iskola előtt őket
szigorú tanár várja. Minden reggel
ott áll, pálcával, ráncolt homlokkal,
szemüveggel. Töri a fejét, előbb
melyik gyereket szólítsa, s kissé még
meggyötörje: tudj-e feladatát?
*A múltban él, mikor rend uralkodott
az iskolákban, csend fogadta a tanárt*

2

padban ülve, csend fogadta a tanárt,
 ültek a tanulók fegyelmezetten
 meg sem mozdulva, a légy zümmögése
 hallatszott, ha egy nevelő belépett,
 osztály felállva, hangos köszönéssel
 tisztelettel fogadta tanár urat.

Fegyelmezetlen diák szigorú
 büntetésre várt és sarokba állva
 szégyellte magát! Ritkaságszámba
 nem ment, ha nádpálca lett a jutalma.

Senki sem ment ellene panaszra
 sehová, mert rendnek kellett lenni az
iskolában; a leckét mindenkinek tudnia
kellett, oda nem szórakozni mentek,

3

Iskolába nem szórakozni mentek,
 Hanem minden diák tanulni ment be.

S néha akik megszegik a rendet,
 Jó lenne, ha - azon gondolkodnátok
 Mindenkor szorgalmasan tanuljatok,
 fogadjatok szót a tanároknak!

- Igaz, olyan fenyítőeszköz nincs már,
 mint volt valaha. Azt mondom én nektek,
 s jó lenne, ha arra gondolnátok, hogy
 tanáraitok nektek jót akarnak:

rendes embereket nevelni belőletek!
 Ezért azt mondom nektek, gyerekek:
mindenkor szorgalmasan tanuljatok,
tiszteljétek a tanítókat, tanáraitokat.

-.-

.

SÉRÜLTEK SORSA (MEGTÖRTÉNT)

Csak gondolkodom sorsokon...

{Eredeti vers: 2012. június 26. - Szonett: 2014. február 21.}

1

Velünk a szeretet csodákat művelt!
Sérült-rokkant magában, rideg bezárt,
sötét szobában ül. Nem is tudja
mért büntetik? - erről ő nem tehet!
Miért tették? Nincs rá mentség! Zárva
tartják, szívtelenül elhallgatják.
Nem evett, nagyon éhes, gyomra korog,
szabadulását ki hozza el neki?
Szeme könnyez, jóemberek társasága
kellene, vigyázzon rája, de ők ezzel
nem törődnek, kőből szívük, ridegek!
Ki tehet az ellen, (hogy) született
*betegem? Ki gondoskodik most róla,
nem vigyázza édesanyja, nincs erő*

2

nem vigyázza édesanyja, nincs erő
gondozásra, bús könnyei hullanak,
fájdalmai nem múlnak. De eljő a
pillanat, fia innen szabadulhat.
Jóisten rátekint, úgy vigyáz rá megint,
mint kisgyermekkorában, mamája
meleg szobájában. Gondozóit
Isten ostora rút vétkeiket
megtorolja, szenvedéséért neki
elégítél jár! Zárkában ülnek
nemsokára, akik vele így bántak!
Bűnbánatra lesz idő, tetteikért
*megbűnhődnek, hogy el ne feledjék
sosem: a Jóisten nem bottal ver!*

{A képeken egy sérült ember színes filctollakkal festett képei láthatók.}

--.--

SOHA EL NEM MÚLÓ

{Eredeti vers készült: 2006. november 21. - buszon utazva.

Szonett: 2014. szeptember 1. Az Irodalmi Rádiónál megzenésítették,
kötetben is megjelent.}

1

Az igaz szerelem mindörökké örök:
Most is úgy szeretlek, mint valaha
régén, vágyaim éberek, nem feledlek
téged. Mikor átöleltél, szemembe
néztél, forró vágy öntött el, - éreztem,
szerettél. Akkor is tudtam én: te vagy
a mindenem, a vágy, a gyönyör is
mindörökre nekem. Édes-fájó
érzelmeim nem tudom elfeledni;
mert én téged úgy szeretlek most is:
soha nem múló örök szerelemmel...
Ha rád gondolok, mindjárt jól vagyok
*Hozzád szállnak szavaim, téged áhít
a szívem, mivel tiéd voltam akkor.*

2

Téged áhít a szívem, mivel a tiéd
voltam, s a tiéd leszek mindenkor.
Tudod, hogy szerettelek téged mindig,
s akkor is, csak téged vártalak, ha
fájt a szív, érted szállt sóhajom,
ami mindörökké csak téged hív.
Siess kedvesem hozzám; a szívem,
mindörökre hűséges lesz hozzád.

Igaz, ami igaz, nem könnyű az
élet, de aki maga körül a
tájat szemléli, ha nagyon óhajtja,
amit régen keres, azt megtalálja
*a neki legkedvesebbet. téged nem
akarlak sosem elveszíteni,*

3

Sosem akarlak elveszíteni,
képes lennék érted megküzdeni,
mert ha szerelmünk lánc elszakad,
a szívem talán örökre meghasad.
Elmerengek hűségese szerelmedbe'.
Álmaimban se' tudok hová menni,
csak ragyogó szemedben elmerülni.
Nappal is csak rólad álmodozom,
Te vagy nekem szerelmem-mindenem
Csak arra kérlek, mindig légy velem
az élet nélküled már nem jó nekem,
Mert ha távol vagy tőlem, megszakad
*az én fájó szívem, csak az boldogít
engem, ha szeretsz s mindig velem vagy.*

...

SORSOK

{Eredeti vers: 2005. jún. 19. - Szonett: 2014. február 21.
Megjelent a Lyra irodalmi antológia 2006. áprilisi számában.}

1

Mindenkink megköszönöm szépen!
Nézi az anya kórral született
gyermekét: karját, rövid kezét, és
alacsony termetét, kicsit ingázó
járását, óvja, figyeli szorgalmát.
Orvosa időben figyelmét felhívta
gondjai lesznek, mit várhat, de ő nem
bánta, megtartotta, ragaszkodott a
már megfogant magzatához. Bár tudta,
mit várhat sorsától, nem ijedt meg a

rengeteg gondjától. Nem félt jövőjétől,
bízott Isten irgalmasságában.
*nem engedte megszakítani magzata életét
orvosa segítségével világra jött.*

2

Orvos segítségével jött világra,
igaz, műtéttel. - Bármit hoz az élet
mégis örül szép kisgyermekének.
Bevált orvosának a korábbi jóslata,
hogy gondjai lesznek, - azt jól tudta.
Több baja volt kis súlyú szülöttével,
mint együtt a két nagyobb gyermekével.
Azért ha lassan is, de növekedett,
kicsit elmaradt más gyermekektől,
de mindig igyekezett. Szerették,
aki meglátta, s ő lett a kedvenc
a családban. Az édesanyjának
*dolgoznia kellett, hisz' akkor még
nem volt sem gyes, sem gyed.*

3

Nem volt sem gyes, sem gyed.
A kicsit bölcsődébe kellett vinni,
ott szerették őt dadusok, mindnyájan.
Csak fogékony volt minden fertőzésre,
ezért nemsokára kórházba került,
ahol mandulájával megműtötték.
Felgyógyulva, masszív kiskölyök lett.
Fővárosba kellett vizsgálatra
járni, hogy fejlődését figyelje ott
doktor néni. Nőtt, növekedett, kicsit
talán lassabban, mint a társai.
Amit kellett, mégis megtanult mindent,
*szobatiszta lett, s háromévesen
másokkal, óvodába mehetett.*

4

Kedves óvó néni nagyon szerette,
 Csoportjában sokat foglalkozott vele.
 Hetes foglalkoztatóba' került
 óvoda után, a fővárosban
 tanult foglalkoztató általános
 iskolába. Tanították őket sok
 mindenre: nem annyira írásra
 olvasásra, inkább az életre-
 munkára. Jártak üzembe, kekszgyárba
 otthon sorolta hányféle kekszet
 méregetnek, csomagolnak szépen.
 Otthon hallgattuk és nagyot néztük
hiszen annyiféle kekszet ismert,
és rögtön fel is sorolta nevüket.

5

A kekszek nevét nekünk felsorolta.
 Abban az időben gondoskodtak róla,
 hogy sérült embereknek is
 legyen munkája. Iskolája után
 Olyan helyre került, ahol papírral
 rajzaival, apró munkával nyugdíj-
 jogosultságot szereztek. Arra is
 gondoltak, hogy ne maradjanak le,
 fejlődjenek: szakkörben rajzolni és
 színes képeket filctollal festeni
 tanult. Ügyes keze van, szorgalmas,
 mindent megtesz, amire megkérlik.
Szeretik, (mert) kedves, szeretetre éhes.
Boldog, ha másnak kedvére tehet,

6

Boldog, ha másnak kedvére tehet,
 szeretettel nála mindent elérnek.
 Ilyen a szeretet, ezért érdemes
 élni. Már ő is felnőtt rokkant ember,
 mindig sokat rajzolt, kiállították
 képeit kétezer-háromban. Nem várt

sikert ért el, megcsodálták színes
rajzait, újságban művészként dicsérték!

Mások által boldogtalannak hitt
ember oly eredményt ért el, melyhez
nem jut sok ember. - Milyen az anyai
szeretet? - Hogy világra hozta, sose
bánta, mert sorsa őt is kárpótolta:
Velük a szeretet csodákat művelt!

{Szélcsengő - Buday Attila filctoll-rajza}

.-.

A SORS FIGYELMEZTET

Árvízárról elmélkedem...

{Szonett: 2013. június 12.}

1

Itt a furcsa nyár, milyen volt január?
meleg volt áprilisban, majdhogy meg nem
fagytunk május hóban. Orbán napján
dideregtünk, alaposan elbánt
velünk, volt rá okunk bőségesen,
mert vártuk a meleget, mégis hozott
zord hideget. Elmúltak a fagyos-
szentek, mert június hó következett.
Medárd is jól megijesztett, neve
napján eső esett megtette a
magáét, záporok meg zivatarok
mennydörgés és villámok ijesztgettek.

*Lett is ennek eredménye: megteltek
a nagy folyók, megáradt a vén Dunánk,*

2

A nagy folyók, megáradt a vén Dunánk,
bánatkönnye olyan sok lett, kiöntötte
magából. Nem fért bele az áradat,
teltmederrel, haraggal hazánkba tört,
bűnösök- ártatlanok között nem
válogatva, egyenlően büntetett.
Intelem ez mindenkinek, mert a
sorsot elkerülni nem lehet, és
mindenki egyenlően fizeti
kegyetlen tetteiért felel, a
sors erre figyelmeztet bennünket.
Erre figyelmeztetett 2013-ban,
Milyen tavasz, volt, s milyen nyár?
A sorsunktól mit várhatunk ezután?

****_****

SUSOG A CSEND

{Szonett-duó készült: 2010. október 18.}

1

Halkan szólj, mert hallom, hogy susog a csend
tavaszi szél hozza - üzeni nekünk:
lesz még kikelet, ha Isten lesz velünk,
csillagfényben élünk, mindnyájan itt lenn.
Harmatos rétekig hallszik a szoprán
kísérő zenéje csodás gitár...
sír a hegedű... mélyen a zongora,
csendben álmodó hangja szívünkbe mar.
Varázslatos éjen siettél hozzám
fényes utakon láttalak meg én,
fátylad lebbenését csendben vártam.
Széllel szállt hangod, amikor lépkedtél
nem hallottam a csalogány dalát sem,
én telve reménnyel, csak te kétkedtél...

Amíg bent susog a csend, a kiskertben
 kinyílt a kankalin a bokrok alatt,
 ahol rigók csipkedik a magokat.
 Zongora akkordja hangzik odabenn,
 a harmatos fűben járunk mezítláb,
 ablakhoz lopódzunk, karomba zárlak,
 a dallamok fenn a magasba szállnak...
 csodás, míg hallgatjuk a melódiát.
 Csitt... maradjunk csendben, most ne beszélj.
 - Angyalok dallamát hallom a légben -
 figyelj... a fák fölött muzsikál a szél.
 Mámoros éjjel jöttél hozzám, édes...
*Vágyaim gyötörtek, hogy meglássalak,
 halkan súgd fülembbe, igazán szeretsz-e?*

SZÁMOLOM A CSILLAGOKAT

{Eredeti vers: 2009. január 9. Szonett: 2016. augusztus 23.}

1

Nézem a ragyogócsillagos eget...
 Gyönyörűség nézni a kék Égen
 ragyogó csodát, ami elvarázsol.
 Ha felnézek a csodásan ragyogó
 égre, mindjárt számolni kezdem a
 csillagokat, s akkor jut eszembe
 az a csodás ifjúkori nyári éj...
 kéz- a kézben, kettesben sétáltunk,
 csak te meg én... Szerelmes szavakat
 suttogtál nekem, szemembe nézve
 kértél: válasszunk magunknak csillagot,
 mint Erzsike, Petőfi versében...
*Mámoros hangulatban néztem fel a
 csodás, ragyogó csillagos égre...*

Felnéztem a ragyogó csillagos égre,
fejem felett Göncölszekér tündökölt...

Az ifjú szeme is ragyogott felém...
s akkor, a csillag legkisebb kerekét
választottam ki magunknak... Egymás
kezét fogva ballagtunk tovább a
csillagos estén... Ha augusztusban
föltekintek a szép csillagos égre,
a halványan ragyogó Göncölszekér
csillagát csodálom, most is keresem...
s eszembe jut az a diákszerелеm...
Óh, bohókás éjek, boldog ifjúság...

*sosem feledhetem a csillagok
ragyogását, s esték csodás varázsát.*

*

SZÍNTELEN VILÁGBAN

{Eredeti vers:2011. március 4. Szonett: 2018. április 5.}

Kelj fel most, kérlek, és ne legyél rest,
töltsd meg az életed, hozz változást,
hozzál jobbulást és reménységet!

Hallgat a lélek és üres a szív,
üres a világ, minden, de minden
más, nem olyan, mint volt valaha rég'.

Csendesek és szürkék a nappalok,
kint még itt-ott fagyok, s derűsebb lesz
az ég is, ha kizöldül a láthatár...

Nézz fel az égre, a napsütést várd,
tudd, hogy borúra eljön a derű,
ha a színtelen ködfátyol felszáll.

Amint szürkés homály után derül
világosság, öröm köszönt ránk!

..*

SZOMORÚ KARÁCSONY

{Szonett 2014. május 21.}

Szent Karácsony estéjén fájt a szívem,
meghalt az öcsém. Fátyol borult rám,
sajgott a szívem, e szent ünnepen,
nem vigasztalt senki, magam gyászoltam.

Most eszembe jutottál, Kedvesem,
Jó volna tudnom: mikor én vártlak,
nem érezted meg? Vágyakozva kértem:
elfeledtél, s ezután nem jössz felém?
Bár nagyon fáj, te már nem is érzed:
hiányzol nekem! Szent Karácsony éjén
gyász ül lelkemben, Kisjézus érkezését
most fekete gyászfátyolban várom.

*Csendben telnek perceim, gyertyafény
lobog, homokórámon pereg a homok...*

..*

SZOMORÚ FŰZ

{Szonett: 2014. július 14.}

Sok évvel ezelőtt a házunk előtt
elültettünk egy kis szomorú fűzfát.
Gondoztuk, locsolgattuk a csemetét,
s ahogy teltek az évek nagyra nőtt.

Ma már a felső ágai magasba
nyúlnak, alsó hosszan lehajló ágak
lehajolva földig érnek; alatta
játszadózó kis gyerekeknek és az
idetévedt vándoroknak - enyhe
szellőben - hús árnyékot, nyugalmat és
pihenést nyújtanak. Madár fészkel
dús ágain, öröme itt élőknek,

*kellemes nyári délután vidáman
dalolva köszöntik a ház népét.*

*.**.**.*

TAVASZ

{Szonett készült: 2013. október 31.}

Érezzük: tavasz lesz - nemsokára már:
rügyek pattannak fenn a faágakon,
erdőszélén kinyílt már a kankalin
estefelé halkán szól a mandolin.
Lágy szellő egyre hajunkat legyezi,
napsugár égeti sápadt arcunkat,
fejünk felett kék pillangók szállnak,
ha vasárnap a templomba igyekszünk.
Szebben ragyognak fenn a csillagok,
korán hajnalban is kék ég ragyog,
talán érzik már a tavaszillatot...
Telve van a lelkünk szeretettel,
*a szívünk dobbanása ritmusra ver...
pezseg az élet, éltet a remény!*

--*--

TAVASZÁLMODÁS 1.

{Szonett: 2014.}

Az éj varázsát máig nem feledem.
Hallom a szellő susogását, érzem a nap
langy-sugarát: lassan ébred az erdő,
gondolatom messze száll, érzi a jövőt...
amint a tavaszi eső simogatja
az álmos ágakat a Nap melege
élteti. A fák koronáján rügy fakad
bimbó hasad, majd virágba borul
az erdő... Fák koronái akácvirágtól
lehajlanak, illatuk a tavaszi
széllel messze száll a légben, az erdő
megtelik étellel; a méhek ezrei

*röpködnek egyikről másik virágra
zsongásuk titkokat rejt magába'.*

TAVASZÁLMODÁS 2.

{Eredeti: 2010. április 23. Szonetté alakítva: 2013. október 31.}

1

Sosem feledhetem az éj varázsát.
Hallom susog a szellő, érzem a nap
langy-sugarát. Lassan ébred az erdő...
Gondolatom messze szállva érzi a
jövőt, langyos eső simogatja, az
álmos fákat napsugár melengeti.
Fák koronáján rügy fakad, bimbó
hasad, s az erdő virágba borul...
a fák lehajlanak a mézillatos
akácvirágtól, illatuk tavaszi
széllel a légben messzire szállnak.
Az erdő megtelik élettel: méhek
*röpködnek egyik virágól-másikra,
zsongásuk magába' titkokat rejt.*

2

Zsongásuk titkokat rejt magába',
fák lombjai között madárdala szól,
reánk a nyári napsugár ragyog,
szellő suttog, itt csak te és én vagyok.
Körülöttünk kispataokban víz csobog,
benne kishalak ficáncolnak, kell-e
nekünk ennél szebb? Hallgatjuk a szellő
susogását, a szívünk jobban dobog.
A csend többet mesél ezer szónál, halk
zenénél... Az Esthajnal csillag fejünk
felett az Égbolton lassacskán ballag...
enyhe szellő lengeti a faágat,
*az Égen csillagok sziporkáznak,
s a Föld felé aranyrögök szállnak...*

-,*-*

TAVASZVÁRÓ SZONETT

{2010. február 3.}

Lobogó tűz mellett ülök szobába',
- s kinézek a tájra - hópihék ágya
mindenhol, amerre a szemem ellát
csillogó fehér ruhát ölt magára.

Duruzsoló kályha lángjai mellett
a közelgő tavaszt várom merengve,
mindenhol sűrű a csend körülöttem.

Bizsereg a szívem, s vár valamire.
Ha melegen süt le rám a napsugár,
s olvadozni kezdenek a jégtáblák:
majd virágba borulnak az orgonák,
madarak dalától zeng már a határ.

*Tavaszbalsamos illatát érzem
szívem csordultig telt szeretettel.*

-*..*-

TÉKOZLÓ GYERMEKED

{Eredeti vers: 2009. május 27. - Szonett: 2014. június 8.}

1

Tékozló gyermeked bánatos arcod
örömmel nézi, s kedvét leli abban,
ha vesztes lesz a harcod, ő akkor
nem törli le szemedről a könnyet,
mindent megtesz azért, hogy könnyezzel.

Hogy miért teszi jó érzéssel mindezt?
Gyermekeként a lelke sok sebből vérzett.

Pedig nem mostoha, de mi az, ami
őt ennyire elvadítja és bántja?

Büntetés a SORSTÓL, nem lehet más...
Ártatlan gyermeknek kérlek, megbocsáss.
Istenem! - Kérlek, ne büntessed szegényt.

Mi más lehet? Tán' hibás gént örökölt!

De a segítség mindig jó, ha kéred.

A segítség mindig jó, ha kéred
 ne feledd, oszlasd rossz kedélyed.
 Hit, remény, szeretet éljen benned,
 meglásd, mindjárt javulhat kedélyed.
 Családodban is helyre áll a béke,
 ha uralkodik béke és szeretet
 köztetek. Az Isten irgalmas, ő mindig
 segít, ha elég az akarat bennetek.
 Gyermeked is nyugodt, ha szívében
 a szeretet megfészkel, ne feledjétek
 s ott marad bennetek az élet végéig.
 Ezért sose feledd, s tartsd szemed előtt,
nézz fel az égre, mindig bizakodjál,
rád süt a napsugár, eloszlik a felhő
 .

TÉL BÚCSÚZÓ

{Szonett: 2013. november 11.}

Nemsokára itt a tavasz, örülök én,
 mint egy kamasz. Előveszem rövid
 szoknyám, abban járok künn az utcán.
 Jól esik a napsugárban fürdőzni
 úgy hajnaltájban, a kezemben egy
 virágcsokor, azzal köszöntött sógor,
 mert közeledik a nők napja, köszönt
 minket fiúk hada, kapunk csókot,
 virágcsokrot, örvendünk a bókoknak.
 Remélem, hogy sógor nem feledkezik
 meg rólam, hoz ő nekem csokoládét.
 Itt a tavasz virradatkor... kezemben
egy virágcsokor, kinézek ablakon,
megfájdul a szívem, jaj, de nagyon!
*

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

{Szonett: 2014. július 21. Az évszám minden évben cserélhető!}

Kétezer-tizennégyet írunk ezután:
Újesztendőt mutat a naptárunk!
Hinnünk kell azt, hogy ránk jobblét köszönt,
és bízunk abban, hogy szebb lesz a jövőnk!
Kisjézus hozott karácsonyi békét,
angyali kar zengte szeretetét.
Hit, remény, szeretet éltesen minket:
higgyünk Istenben teljes létünkkel,
remény mutassa az utat nekünk,
s szeretet vezéreljen bennünket.
Szeretet lángja égjen az emberben,
úgy lesznek szépek az ünnepeink.
*Gyűlölet ne rombolja a lelkünk,
hogy e Földön is boldogok legyünk.*

.

*

*

ÚJRA KÉNE SZÜLETNI 1.

{Eredeti vers: 2013. július 20. - Szonett: 2014. június 8.
Két szonett következik, azonos címmel, egyverses, a másik kétverses.}

1

Bizony, bizony, azt mondom nektek én,
ha én életem újra kezdhethném...
nem volnék szerény, mint eddig, olyan,
mint szemeteskukába kihajított
elszáradt ibolya... Bemutatnám
értékeim, a tehetségem bátra
felfedném, minden tudásom és erényem
nem ásnám el mélyen magamba.
Vetélytársakkal kiállnék, érezzék,
mi lakozik bennem, szeretném
elfeledni a válságot, ne kellene
szerényen élni, végre jó lenne

*megismerni minden a szépet, s legalább
gondolatban elérni a Mennyszágot!*

._**._**._

JÓ LENNE ÚJRA SZÜLETNI 2.

1

Bizony-bizony, azt mondom nektek én,
világra születni úgy volna jó, ha
életemet újból kezdhethném úgy,
a tapasztalataimra figyelve.
Élni úgy kellene fegyelmezetten,
mint katona, nem elkallódni a
semmibe, felfelé kúszni magasba
hamar megismerném minden szépet,
elfeledném minden ismert kétséget.
Ha az életem újra kezdhethném,
sohasem volnék szerény, mint eddigi
életemben, mint szemeteskukába
kidobott elszáradt ibolyacsokor,
bátran bemutatnám minden értékem.

*._**._*

2

Minden értékem, bátran bemutatnám,
felfedném tehetségem, minden tudást
s erényeim, nem ásnám el magamba
mélyen. Vetélytársakkal kiállnék,
hogy érezzék, mi lakozik bennem,
s amit szeretnék, tehetséggel
biztosan elérném, s nem kellene
koldussorsra jutni szerénységgel.
Élném a világom gondok nélkül,
elfeledném a nehéz válságokat,
mit át kellett élnem az életemben.
Csak így lehetnék boldog, s érezném,
Hogy jó volt élni. Gondolatban talán
elérhetném akár a Mennyszágot!

._**._**._

UNOKÁKKAL A TEMETŐBEN

{A szonett Petrarcai ölelkező rímképlettel készült:
Budapesten: 2005. március 20.}

1

Csendes délutánon a temetőben,
ragyogó napsütés után szemerkél
az eső, talpunk alatt lehullt színes:
piros-sárga-barna- és zöld falevelek
ropognak. Kétoldalt magam mellett
unokáimmal, kezeiket fogva
sétálunk, az elhunytak sokféle
különleges nyughelyét figyelve.

Miért van annyiféle sírhant minden
temetőben? Ott nyugosznak a díszes
sírboltban, szobrokkal, fényképpel, és
lámpákkal, márványból épült kriptákban.

*Sokan csak egyszerű kicsi sírban
álmodnak tövises rózsabokor alatt,*

2

Mások tövises rózsabokor alatt
álmodják örök álmukat. Kérdi unokám:
mondd, nagymama: ők ott lakótelepen
laknak? A Szeretteink ott álmodnak?

Gondolataim múltba visszaszállnak,
ázott falevelek fejünkre hullanak

Visszaemlékezem: amikor ők
- kik itt vannak elhantolva - együtt
járt utunk, kezeinket összefonva,
már csak emlékezetünkben élnek ők,
egykoron velünk voltak: a szüleink,
kik bennünket neveltek, testvéreink,
rokonaink, kiket mi is szerettünk.
Ott nyugosznak még ártatlan kisdedek.

3

Ott nyugosznak még ártatlan kisdedek,
 kiknek élete-virága még ki sem
 nyílhatott hervadt bimbójába. A jó
 barátok és ismerősök sírjánál
 megállunk, kikkel egykoron jóban-
 rosszban osztoztunk; és a szerelmünk
 sírjánál, akit sohasem feledünk.
 Most rájuk gondolunk csendes esőben,
 sárguló avarban, színes lehullott
 falevélen lépegetve, a sírjuk
 előtt meghatottan állva gyújtunk
 mécsest, gyertyát, őket imába zárva.
*Szomorú szívvel emlékezve rájuk,
 ti most odaátról néztek le miránk.*

4

Tán odaátról néztek le most ránk,
 fáj, hogy nem vagytok, siratunk titeket,
 minket gondok közt itt felejtettetek.
 Lelkünk bánattal csordultig megtelve,
 szemünk tele van szomorú könnyekkel.
 Imánk most hozzátok száll, fel az Égbe'
 ti már tudhatjátok, mi vár majd miránk,
 ha elérkezik a mi óránk. Azt is
 tudjátok, hogy ki vár majd mireánk ott,
 az égi mezők fényes kapujában.
 Jusson eszetekbe kis unokáim:
 odaát igazság van, ki idelenn
*jó volt, megkapja jutalmát. Halálunk
 órája nem gazdagság szerint jár.*

5

Halál órája se gazdagság szerint
 jár, kincsekkel megváltani nem lehet.
 Ott nincs luxus-lakás a gazdagoknak,
 - Nem úgy, mint idelent a Földön - ott
 szegény-gazdag egyformán osztozik.

Úgy kapja ott mindenki a jussát,
ahogyan élte földön mindennapját.
Igazságos Isten úgy osztja kegyét:
ki jót tett itt, kit szeretet vezérelt,
szegénynek osztott: megleti jutalmát,
de a dölyfös és gonosz - vezekelhet -,
lelkének nem lesz nyugta, szenvednie
*kell, túlvilágon ne számítson jólétre,
és igazságos Isten irgalmára!*

--.

ÜNNEPI KOCCINTÁS

{Szonett: 2014. július 21.}

1

Óév van ma, már dob pereg, utcákon
nagy a zsvaj, örömtáncot lejtene,
csoportokba verődve fiúk és lányok
vidám nótával a diszkóba sétálnak.
Koccintgatni társaságban, jaj de jó!
Kinek jutna eszébe most a meló?
Mulasson ma minden ember, ünnep van,
kinek nincsen hozzá kedve, aludjon.
Úgy szeretem a pezsgőt, ha félédes,
ünnepeken koccintani kellemes.
Pohárban a buborékok pezsegnek,
utána a párom csókja mézédese.
Hegedű húrját pengeti a prímás,
meg sem állunk, míg lábaink bírják.

2

A babámat felkértem egy táncra,
Poharamat bent hagytam, ne feled el,
még egyet ma koccintni' kell pezsgővel.
Hajnalban majd leülünk a lócára.
Félrevágom kalapom, ha kedvem lesz,
együtt megyünk társasággal a bálba,
vidám táncot ropunk ott nem hiába!
kint az utcán csinos partnert keresek.

A lányoknak gyönyörű a ruhája,
egyikükre se ismer rá mamája!
Ne búsuljon senki, ma van Szilveszter,
itt van mindjárt a jövő év, hosszú lesz.
Ráérünk majd tervezni, s kitaláljuk,
hogyan kell már elúzni a válságot!
..*

VADON MÉLYÉN

{Eredeti vers: 2008. október 11. Szonett: 2010. november 7.}

1

Erdő sűrűjén őzcsapat lépeget
rettenve-figyelve rezdülésekre,
jobbra és balra riadtan tekintve,
amikor közelben veszélyt éreznek.
Sötét égen ragyog már a telihold
sűrű bokrok között a bagoly huhog,
éjszaka mélyén félelmes a vadon,
nem olyan nyugalmas, mint valaha volt.
Csendben osonnak bokrok közt az őzek,
rettegnek - farkasok bűzét érzik már.
Vigyázva suhannak, hisz' vész közeleg
hozzájuk, félelem járja át testüket.
*Őzanya gidáját féltve tereli,
gyerünk már! - mintha sugallná neki...*

2

Tóparti békák hangosan brekegnek,
vígán élnek, még sötétben sem félnek,
mert a gólyamadár nem vadász éjjel
- csendben tojásain fészkeben pihen.
Messzire elhangzó békák kórusát,
tücskök zenéje kíséri csendesen;
őzgidát ijeszti, ha madár rebben,
menten futásnak ered az őzcsapat.
Vadonban úr a természet ereje
- azt megváltoztatni helyes nem lenne,
a gyöngébbeknek csekély az esélye...

erdőben másként nem járható az út
*mert az erő, mi győzedelmeskedik,
inkább bújjon el, aki nem bír futni!*

3

Az éjt bejárja farkas üvöltése,
szerte az erdőn apróvadak félve
húzzák össze magukat, hogy életbe-
maradjanak, a természetnek esdve.
Fák közt szarvasok, bokrok alatt nyulak
rezzenés nélkül egymáshoz bújnak,
nehogy fölfedje őket a farkas-horda,
rettegve telik az idő, percek múlnak,
várva kísértő éjszaka múlását,
jó volna békésen aludni végül!
Ködnaplan lepi be a fák ágait,
görcsbe rándulva szusszanás nélkül
*várva kísértő éjszaka múlását,
jó volna békésen aludni végül.*

*

*{Befejezés: Ember! Az éltető Földdel mit tettél? Nincs kegyelem!
Nem érdemlitek meg, hogy tovább éljete e Földtekén! Most pusztuljatok
el ti is, emberek. Soha többé itt élnetek nem lehet!*

****_._****

VALAMIKOR RÉGEN

{Eredeti vers: 2008. október 11. Szonett: 2010. augusztus 31. Petrarca
ölelkező rímképletei szerint.}

1

Múlt évszázad derekán, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
jött a front, tizenöt lehettem,
s akkor egyszeribe lettem felnőtt.
Szorongatott helyzetben, Istenben
hiába bízunk, ő sem segített,
ki tudná azt megmondani, miért
tette, inkább megbüntetett minket!

Repülőrajok zajongtak felettünk:
szörnyű zúgással közeledett a front
sietve óvóhelyre menekültünk.
1944-ben írtunk szeptember-tízet:
*betörték hazánkba idegen hordák,
már tinédzser korban felnőttem.*

2

Szép gyermekkorom akkor véget ért
be sem fejeztem középiskolámat,
az otthonomat is el kellett hagynom,
a szép erdélyi tájat, Maros-folyót;
a várostól sírva kellett búcsúznom;
egy ismeretlen világba indultam
sűrű esőben, sáros cipőben
szálltam vonatra, hosszú utamon
sokáig kísért szirénák zenéje:
kezemben tartva minden vagyonom,
és marhavagon lett a szállásom.
Egy hónapig tartott utazásom,
*vége lett a vidám diákéveknek,
s ott temettem el a szép ifjúságom.*

3

A szép ifjúságom ott temettem el.
Az sem álom, ami utána jött, mert
hangoztatták: végre itt a BÉKE!,
de háború, nyomorúság s szégyen
amit akkor nekem át kellett élnem!
Sorsom sirámaait nem folytatom,
panaszkodni nekem nem szokásom,
és mindazt leírni nem tudnám sosem,
utána annyi minden történt velem.
Ismeretlen világba' kellett élnem,
Isten majd csak éltet, reménykedtem.
Utána éveken át azt reméltem,
*a békességet végre megélhetem.
Szidalmazott honatyák jóvoltából*

4

Szidalmazott honatyáink jóvoltából
 gondom apadt: utazom - ha bírok -
 és azt teszem, ami jólesik nekem,
 számítógépemen rovom a sorokat
 írok verset-novellát, regényeket.
 Annyi jó- és rossz emlékem maradt,
 mind meg kell örökítenem azokat.
 Nyomtatásra vár sok-sok emlékem,
 befejezés előtt életregényem.
 Nem adatik meg az, mindenkinek,
 hogy ezt élete során elérhesse.
 Ki hitte volna a múlt században el,
hogy menekülést, háborút, nélkülözést
túlél, s átlép a KÉTEZREDIK évbe!

5

Átléptem a kétezredik évbe!
 Azt kívánom én most mindenkinek,
 az elképzelt vágyakat éljék meg!
 Kétezer-nyolcban hálátelt szívvel
 megköszönhetem a Teremtőnek,
 és akik neki abban segítettek,
 hogy nem kell nélkülöznöm, s ami jót
 tettek mások az életben és, velem,
 azért őket áldja meg a Jóisten!
 Ne törődjenek a hálátlanokkal,
 mert egyszerre nem mehet jól minden!
 Érezzék, hogy akik annyit szenvedtek,
és nélkülöztek, - őket kárpótolták -
mert velük biztosan jót cselekedtek!

-_-

*

VÁNDOR

{2013. november 9. Ölelkező rímmel.}

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
olyan jó lenne már megpihenni,
semmi gondra ne kellene figyelni,
gyöngé vagyok, az erőm fogytán.
Szép tájakban lenne jó gyönyörködni,
megfürödni lágy tenger vizében.
Hiába voltam szorgos életemben,
a családomnak megtettem mindent,
nehéz években viseltem gondjukat;
gyermekeimet szeretve neveltem,
ők már felnőttek, pihennem kellene.
Oktattam és őket taníttattam,
kegyeket nem úgy méri, hogy jó legyen,
az élet igazságtalan, kegyetlen.

VÁNDOR AZ ÉLET ORSZÁGÚTJÁN

{Kétverses szonett: 1913. október 27. abab rím}

1

Hosszú vándorutamon elfáradtam,
gyöngé vagyok már, az erőm fogytán
van. Oly' jó lenne nekem megpihenni,
semmiféle gondra nem figyelni.
Csak a szép tájakban szeretnék én
gyönyörködni, hullámzó tengerek
vizében megfürödni. Életemben
hiába voltam szorgalmas és szerény,
mindent megtettem a családomnak,
gyermekeket szeretettel neveltem,
gondjaikban mindenkor osztoztam,
nehéz években gondjukat viseltem;
segítettem őket, jóra oktattam,
évek sietve elszálltak felettem.

A csend és pihenés nagyon rám férne.

A rám mért súlyos terheim alól fel
sem ébredtem, hogy már a gyerekek
felnőttek. Igazságtalan, kegyetlen
az élet, nem úgy mérte kegyeit,
hogy nekem jó legyen. Fáradozásért
megérdemelném a csendes pihenést,
ami éltemben soha nem értem el.
szállodában lenne jó hegyek közt,
pihenni, finom ételeket kóstolgatni
a kimaradt kényelmet, elfáradt
lábaimat gyógyíttatni, bepótolni,
*ahol mindenki kedvemet keresné,
és ami jól esne, mindent meglelnék.*

VÁROM A TAVASZT

Magamban gondolkodom...

{Eredeti vers: 2014. február 16. - Szonett: 2014. augusztus hó 24. -
ABAB Shakespeare-i rímképlet, de pontosan nehéz besorolni,
mert itt az első betűk is dominálnak.}

Végre-valahára már a nap süt ránk,

Álmos délutánoknak vége szakad.

Ránk fér már egész nap a világosság,

Orrfújásoknak is vége lehet már!

Márciusban a nappalok hosszabbak!

Amikor már (remélhető) nem lesz fagy,

Tudom, mindenki várja a szép tavaszt,

Amikor zöld az erdő és a határ...

Várom én is a szép tavasz jöttét, mert

Abban higgyen mindenki, hogy az úgy lesz!

Szeretem, mert évszaknak is a legszebb!

Tengerentúlról a gólyák visszatérnek...

*Azok is, kik munkáért cseréltek hazát
egy szép napon majd visszatálnak...*

*

Megtoldva: *Reménykedjünk abban, hogy akik most kényszerűen
más országokban keresik a kenyerüket, ők is, mint a gólyák,
majd egyszer hazatálnak.*

.***.*.*.

VÉGZET ÁLMA

{Szonettnek átalakítva: 2013. október 29. - aabb rím}

{Megjegyzés: Az eredeti vers úgy készült 2012. október 3-án, hogy előző
este, tv-ben cápákat láttam, s reggel felébredve írtam meg a verset.}

Bánatom magamnak suttogom el,
magam vagyok, szomorúan élem életem,
mint egy vándor őszi falevélként
a földön eltaposva, sötét estén.
Magányosan úgy érzem, minden fáj
mennem kell, unalmas már ez a táj,
mert idegen már ez táj nekem,
ne hagyj el engem, arra kérek szépen.
Nehéz utakon jártam, jobbat vártam.
jó barátok elhagytak, elfáradtam,
mit látok álmaimból fölébredve?
körbefogva a hullámozó tengeren
*cápák lubickolnak, az elhagyott
kis sziget közepén s rám vigyorognak!*

--.--*

VESS, HOGY, ARATHASS!

{Szonett: 2012. október 2.}

1

Az élet kegyetlen, igazságtalan,
az emberi feladat valóban
tengernyi, de időnként én is falat
látok csak, mert valami elém áll:
akadály; a por felszárad, mert már
elvonult előtte a zápor. Magot

elvetem: kenyérnek a búzát, mikor
meghúzzák a kislelő harangját,
mindjárt elkezdem végezni a munkám,
hogy a mag kikeljen s Péter-Pál napján
aratni lehessen. De a hazában
laza a bizalom, s ezért a dolgok
*nem mennek maguktól; ki legyen ezért,
felelős, kinek kell rendezni azt.*

2

Ki felelős, rendezni kinek kellene
elszakadt szálakat, egymás mellé
rakni mindet, s újra csomóba kötni...
ha bizalom nincs, megdől a rendszer,
ami eddig érték volt, senkinek nem
fontos, semmi se terem ezután,
parlagfüvön kívül; magot nem vetnek,
a mező, mint pusztaság már olyan,
üres és silány! Nincs többé aratás,
jó falat konyhában, hiányzik a
kenyér az üres kamrákban. Sírnak a
gyerekek, előlről kezdhették az
*elvesztegetett munkát, hiába
volt minden, a várt áldás elmaradt!*

..*.*

*

VIGASZTALÓ SZAVAK

{Első versem: 2002. május 16. Később átalakítottam szonetté.}

1

Mikor szomorú soraid olvasom
szívem irántad részvéttel megtelik.
Kérdem, Tőled kedves, és magamtól
mért adod föl könnyen minden reményed?
Az élet telve csodával, szépséggel,
nézz körül gondosan, hittel - reménnyel.
göröngyös utadon lépdelsz mosollyal,

Meglásd, mindenki fogad örömmel,
Utána bánat örökre megmarad.
Számodra tartogat sorsod örömet,
csak vedd észre; ne figyelj a múltad.
Ha esténként megpihensz, majd magadban
imáid mondd, szívedben érzed, hogy
álmod szebb lesz, higgyed: érdemes élned!

A Magas-Tátra virágai
Buday Katica fotója

Szeretettel küldöm Neked virágcsendélettel.

~*~*~*

VIHARBAN

{SZONETT: 2013. október 4.}

1

Lombsátorban hallgatom múzszám dalát,
szívembe hatoló csodás melódiát
átjárja fájó lelkem minden zugát,
kezemmel dobolom csodás ritmusát.
Holdfénynél álmodva libbensz énfelém,
fátylad felhők között kúszik utánad...
Míg hallom dalod kísérő akkordját,
elemészt engem a vágy és a bánat.
Lombok árnyékában halkán dalolom
a gyönyörűen zengő akkordokat,
lágymuzsika mellett száll sóhajom,
lelkünk összeforrt vad vágyainkkal.
*Gondolatomban már eljöttél hozzám,
s Te ezerszer játszottad el zongorán.*

Gyertyák lobognak, mély csend mindenhol,
 lelkemben megszólal a halk szopránod...

sóhajaink szállnak a magasságba...
 álmodunk együtt, szemünket lezárva.
 Álmomban hallok suttogó hangokat
 halk zene fülemnek, békés a lelkem,
 ha pirkad a hajnal, s te itt mellettem.
 Nézem a szemed ragyogó csillagát...
 Csöndben figyelem hajnal ébredését
 ne zavarjam meg a szép álmodat,
 elmúlik a hajnal, kéklik már az ég...
szemed kéklőn fénylik, boldoggá tettél
csodás dalodat dúdolom örökké...

*.*_.*.*

*

VIHARBAN

{Eredeti vers: 2011. október 5. - Szonett: 2014. július 18. Ölelkező rím}

Vihar közeleg az éj leple alatt,
 színes faleveleket görget a szél,
 se embert, se állatot nem kímél...
 s ha mennydörögni kezd, a villám lecsap.
 Lezúduló eső elől futnom kell...
 elfáradtam, görnyedt testem szeretne
 pihenni, (de) nincs hová letenni a fejem.
 Én Istenem, segíts... Mi lesz velem?
 Erdő mélyén mindenütt néma a csend,
 már nem villámlik... a vihar is elült,
 harkály-doktor kopog a fán odafenn.
 Derült kék az égbolt felettem...
a tájon csend honol körülöttem
- elmúlt fáradtságom... megpihentem.

..*.*

.

*

⊗VÉGE A VERSEKNEK⊗

UTÓSZAVAK KÖVETKEZNEK:

Az elemi iskola padjait koptattam, amikor már érdekelték az olvasott mondatok, amelyekben valamilyen okos vagy érdekes gondolatokra leltem.

Felsőbb osztályokban - amikor regények, novellák és versek olvasását is előírták már, azokat megvásároltam a gyerekeimnek, és ha valami megtetszett azokat „aranymondásként” máig megőriztem. Szokásom, szinte egész életemen át megmaradt, kiterjedt különféle érdekes és tréfás- vagy különleges írások megőrzése.

Olyan időszakban születtem, hogy az élet nem hordott a tenyerén, kisgyermekkoromban volt a világválság, majd elérte hazánkat a második világháború. Legszebb ifjúkoromban szakadtam el attól a helytől, ahol a középiskolás éveimet, a nyiladozó szerelmet megéltem, élvezhettem a boldog családi- és rokoni kapcsolatot. Közvetlenül utána, a front elől menekülve kellett elhagyni a gyönyörű Erdélyt, felmenőink csodás helyét, utána a front alatti félelmeket, rémségeket át kellett élnem.

Amikor boldogságra vártam, s megtaláltam (én balga, azt hittem, hogy) életem párját, akkor kiegyensúlyozott páros élet helyett egy elromlott házasság jutott osztályrészemül: egyedül maradtam három gyermekemmel, akiket szeretettel neveltem, küzdeni kellett a létért nehéz időkben, csonka-családom fenntartásáért, s a súlyos 40 esztendő alatt teltek-vesztek el a legszebb éveim...

Mégis, fiatal koromtól kezdve, egész életemben gyűjtő maradtam, szerettem olvasni.

Édesapám értékes könyvtára elvesztésének pótlására kezdtem a saját könyvtáramba gyűjtögetni az akkor igen egyszerű kiadásban megjelent könyveket. Elsősorban a cseperedő gyermekeim iskolai kötelező olvasmányait vásároltam meg, majd ahogy javult a gazdasági helyzet, a megjelent egyéb könyvekkel sűrűsödött a könyvtáram. Így nyílt lehetőségem arra, hogy a történelmi-, gazdasági-, szép-irodalmi- és egyéb kötetekből összegyűjtött érdekes gondolatokat jegyzetfüzetben, majd a számítógépben összegyűjtöttem, később csoportosítottam az írásos anyagot.

Alaptermészetem, hogy nem tömörítem a gondolataimat és részletesen, hosszan fejtem ki azokat. Mégis, akik az írásaimat olvassák, a valódi történetekkel szívesen töltik idejüket.

A novellákban, kötetekben lévő komoly témák, gondolatok, tréfák és egyéb történetek mellett életem folyamán volt részem megélni hihetetlen eseményeket is, sőt, olyanokat, amire csak a csoda szó illik; mivel nincs rá magyarázat, arra kell gondolni, hogy életünket valaki Odafentről vigyázza, lépteinket Őrangyal kíséri és még a megoldhatatlan események idején is segít bennünket.

Már kisdíák-koromban szerettem meséket-történeteket olvasni, s a fogalmazványokra jó jegyeket kaptam, mivel betartottam az írással-helyesírással kapcsolatos előírásokat. Természetesen adottság is kellett hozzá, és olyan családi környezet, amivel az akadályokat könnyebben le tudtam győzni.

Az iskolai magyar tantárgy nekem nem okozott gondot, örömmel vettem részt az órákon. Ehhez hozzájárult, hogy az általános iskolában, majd a középiskolában is olyan nevelőket kaptam, akik a diákokkal megszeretették a tantárgyat. A nyelvtan pontos használatához adatott érzékem volt.

Amikor diáktársaim vagy a fiútestvéreim rosszul fejezték ki magukat, helytelen szavakat használtak, azonnal megjegyeztem és igyekeztem figyelmüket felhívni a hibára. Persze, nem tetszett nekik, s gúnyból elneveztek magyar tanárnőnek!

Szerettem olvasni, ezért szívesen vásároltam könyveket. Már alig tudom elhelyezni a sok kötetet, amelyeket nem csak elolvastam, hanem azokból az érdekes kifejezéseket kijegyzeteltem. Mindez később hozzásegített ahhoz, hogy a kötetek készítésénél felhasználhattam a gyűjteményemet. Mert az embernek fiatalkorában átélt

történesek ugyan eszébe jutnak idős korukban is, de azokat pontosan leírni csak úgy lehet, ha vannak hozzá források.

Számomra öröm, ha mások is azt vallják, hogy az anyanyelvünket védeni kell. Aki irodalommal, versírással foglalkozik, lehetőleg kerülje el az idegen szavakat, hiszen szókincsünk nem csak párját ritkítja, de páratlanul bőséges. Nekem szinte fáj, amikor irodalmi alkotásban azzal a tévhitel, hogy idegen szavakat használva őket okosabbnak hiszik, vagy az irodalomhoz nem illő csúf szavakat is divatosnak tekintik! Ne higgyünk benne, hanem óvjuk, védjük gazdag szókincsünket, a magyar nyelvet!

Mindig jobban szerettem valós, megtörtént eseményeket olvasni, inkább, mint krimi, meséket, amit csak kitaláltak. Vallom, hogy minden család és egyén élete egy-egy regény lehet, de csak úgy, ha azt valaki érdekesen és jól tudja írásban közvetíteni.

Nekem sosem kellett történetek után járni, kutatni, hiszen a közvetlen közelünkben is bőven akadtak megörökítésre érdemes témák.

2005-ben kezdtem verseket írni, egyre többet írtam, először a hagyományos verselést, majd 2010-ben próbálkoztam a szonettekkel.

Írásaim, könyveim - egy kivétellel - az *Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtár „polca”*: www.mek.oszk.hu/oldalon/talalhatok. Nagyon sokan (ezrek) olvassák a köteteket. Nyomtatásban egyetlen kötetemet adtam csak ki, mert nagyon sokba kerül, s annyi pénzem nem volt, hogy valamennyit kiadjam. A Kiadók pedig leginkább a korabeli ismert írók köteteit adják ki és azokat igyekeznek eladni.

Nem bántam meg, hogy - főleg nyugdíjas koromban - nagyon sokat írtam és pályázatokra küldtem be a novellákat, verseket; nagyon sok elismerést kaptam: első- és második díjat, különdíjat, még ezeknél is magasabbakat, az íróasztal felett már nem férnek el az Oklevelek.

Ebben a kötetben, verseimben is sok olyan gondolat-történet szerepel, amiket életem folyamán feljegyeztem, összegyűjtöttem és közvetlen környezetemben történtek. Kiadott köteteimben - főleg a prózai könyvekben - találkozhatnak olyan érdekes esetek leírásával, melyeket talán nehéz elhinni, azokat a „hihetetlen” fogalomba soroltam, mégis igazak, nem kitalált történetek, mert a valóságot rögzítettem, azokat saját magam, vagy közvetlen- és tágabb környezetben élők átérték.

Gyűjteményem közreadásával célom, hogy olvasóim számára kellemes időtöltést, derűs perceket szerezzek.¹

¹ A következő képen a kapott Oklevelek egy része szerepel, van belőle több is, egymásra lerakva; nem férnek fel az íróasztal felett lévő falra.